

moemoemo.com

SAMPLEBOOK

LORD OF THE FLIES

WILLIAM GOLDING
NOBEL PRIZE WINNER

ပိတောက်
ဆဲချား
ဝေယံဘုန်း

ဘာသာပြန်သည်

designed by tin htoon

၂၀၁၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဘာသာပြန်(ရသ)ဆုရ

moemoemo.com

mgyoe.com

SAMPLEBOOK

LORD OF THE FLIES

WILLIAM GOLDING
NOBEL PRIZE WINNER

ပိတောက်
ဆဲလ်
ဝေပံဘုန်း

ဘာသာပြန်သည်

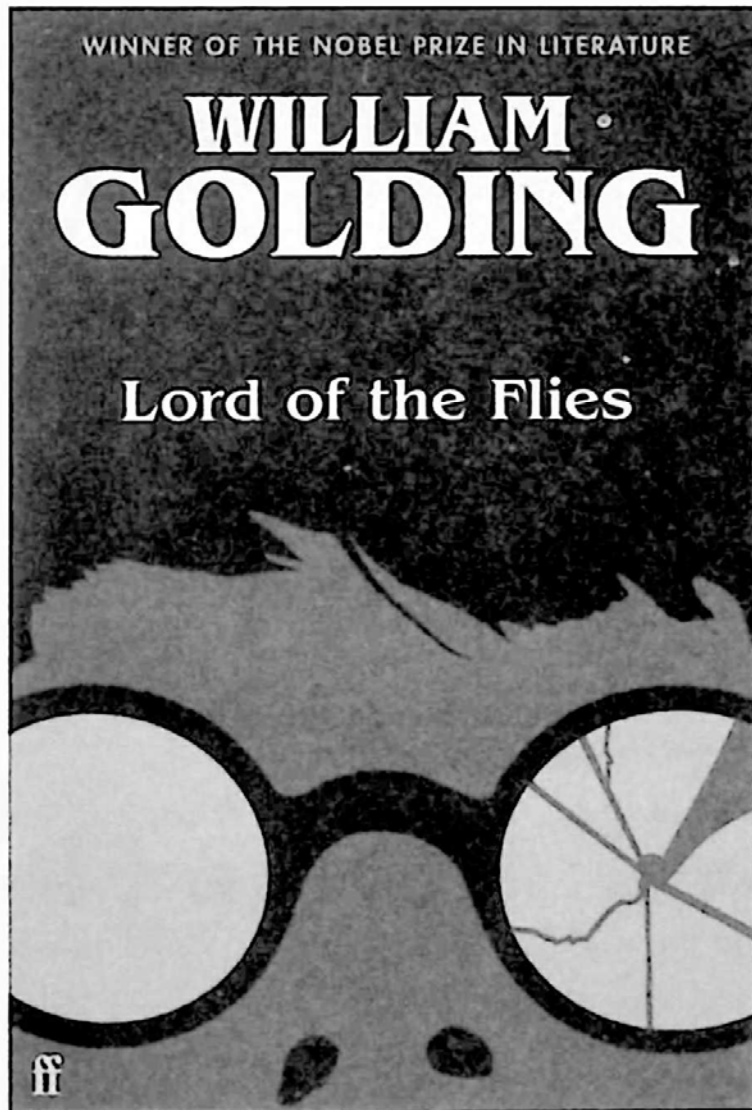
mgyoe.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

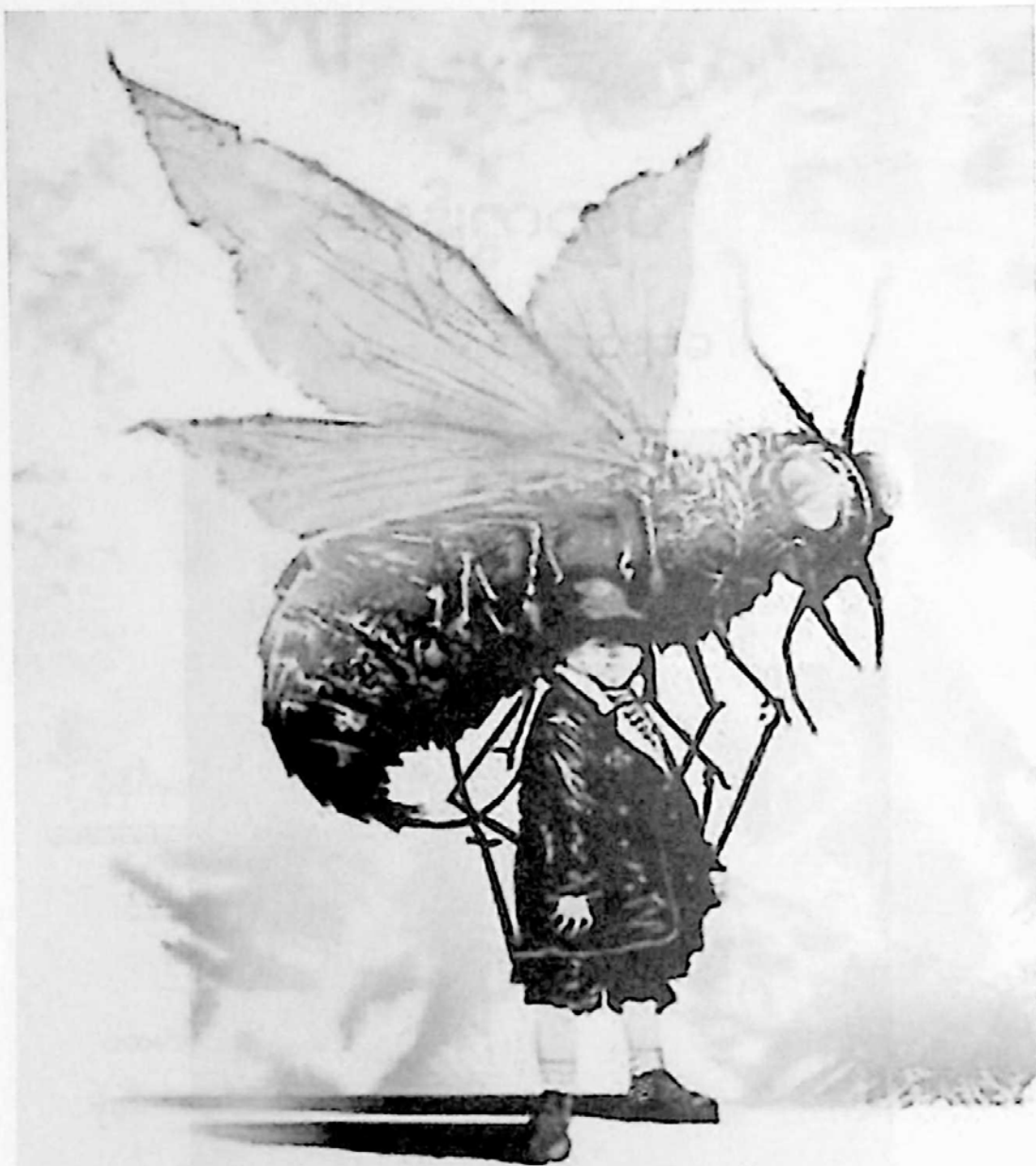
-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - ဒုတိယအကြိမ် - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - အုပ်ရေ - ၇၀၀
  - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်း ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးမြင့်ခိုင်၊ ထွန်းသစ္စာ ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၀၃၈)
အမှတ်-၁၉ (စိ)၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - တင်ထွန်း
  - တန်ဖိုး - ၁၄၀၀၀ ကျပ်

မိစ္ဆာကျွန်း

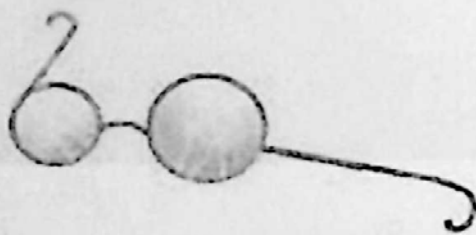
ဝေယံဘုန်း (မြန်မာပြန်)

၂၀၁၈ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဘာသာပြန် (ရသ) ဆုရ

lord of the flies

william golding

ဝီလျံ ဂိုးလ်ဒင် (၁၉၁၁-၁၉၉၃)

နိုဘယ်ဆုရ ဗြိတိသျှ စာရေးဆရာကြီး ဆာ ဝီလျံ ဂျရယ် ဂိုးလ်ဒင် (Sir William Gerald Golding CBE) ကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကွန်းဝေါရို အဘွားဖြစ်သူ၏ အိမ်တွင် ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဝစ်ရှိုင်းယားနယ် မာလ်ဘိုရိုတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မာလ်ဘိုရိုဂရမ်မာကျောင်းတွင် သိပ္ပံဆရာဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူမှာ အင်္ဂလန်၏ လူနည်းစု ကွန်းနစ်ရှ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အထက်ပါကျောင်းမှပင် အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့ပြီး အောက်စဖို့တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အထူးပြုကာ ဆက်လက် တက်ရောက်သည်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရပြီးနောက် ကျောင်းဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ ၁၉၄၀ မှ ၁၉၅၆ အထိ ဗြိတိသျှဘုရင့် ရေတပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းပြီး ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်တွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက် ခဲ့သည်။ ဂျာမန်စစ်သင်္ဘော ဘစ်မာ့ခ်ကို တိုက်ခိုက်နှစ်မြုပ်ပစ်ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲ နှင့် ပြင်သစ်ကမ်းတက်တိုက်ပွဲ ဒီ-ဒေး တို့တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ရေတပ်မှထွက်ပြီး ဆယ်လစ်ဘူရီရှိ ဘီရှော့ဝါ့စ်ဝါ့သ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်အထိ ပြန်လုပ်ကိုင်သည်။ စာရေးဆရာအဖြစ် အောင်မြင် သဖြင့် ထိုအလုပ်မှ ထွက်ကာ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဗာဂျီးနီးယားရှိ ဟောလင်း ကောလိပ်တွင် စာရေးရင်း ဧည့်ကထိကအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။

အခြားသော ထုတ်ဝေသူများ၏ အငြင်းကို ခံရပြီးနောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဂိုးလ်ဒင်သည် Lord of the Flies စာမူကို ဖေဘာအင်ဖေဘာ့

စာအုပ်တိုက်သို့ ပို့ရာ အစောပိုင်းတွင် ထုတ်ဝေသူက ထုတ်ပေးရန် ငြင်းသော်လည်း အယ်ဒီတာအသစ် ရောက်လာပြီးနောက်တွင် လက်ခံလိုက်သည်။ အယ်ဒီတာ၏ တောင်းဆိုမှုဖြင့် စာမူကို အနည်းငယ် အပြောင်းအလဲ လုပ်ပြီးနောက် ၁၉၅၄ စက်တင်ဘာတွင် Lord of the Flies ကို ထုတ်ဝေပြီး ဂိုးလ်ဒင်လည်း နာမည်ကျော်သွားသည်။ ထို့နောက်တွင် စာအုပ်များ ဆက်တိုက် ထုတ်ဝေရာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် The Inheritors၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် Pincher Martin၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် Free Fall ၊ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် The Spire၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် The Pyramid၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် The Scorpion God၊ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် Darkness Visible၊ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် The Paper Men နှင့် ပင်လယ်အကြောင်း သုံးတွဲဆက် ဖြစ်သည့် To the Ends of the Earth တို့ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယင်းသုံးတွဲအနက်မှ ပထမတစ်အုပ် Rites of Passage (၁၉၈၀) သည် ဘွတ်ကာဆုကို ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။ နောက်သုံးနှစ်အကြာတွင် စာပေဆိုင်ရာ နိဘယ်ဆုကြီးကို ချီးမြှင့်ခံရသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှသူရဲကောင်းဘွဲ့ (CBE) ချီးမြှင့်ခံရသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် နှလုံးဖောက်ရာမှ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ထားခဲ့သည့် The Double Tongue ဝတ္ထု၏ စာမူကြမ်းကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် မျက်ကွယ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဂိုးလ်ဒင်သည် ဝတ္ထုအပြင် ကဗျာနှင့် ပြဇာတ် တစ်အုပ်စီ၊ ဝတ္ထုမဟုတ်သော စာအုပ်များလည်း ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး မထုတ်ဝေရသေးသည့် လက်ရာများလည်း ကျန်ရှိသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိန်၏ သြဇာတိက္ကမ ကြီးသည့် The Times သတင်းစာကြီး၏ '၁၉၄၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း အကြီးကျယ်ဆုံး ဗြိတိသျှစာရေးဆရာ ၅၀ စာရင်း' တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခံခဲ့ရသည်။

ရွက်လွင့်ရသည်ကို ဝါသနာပါပြီး အပန်းဖြေသည့် အနေဖြင့် ရှေးဂန္ထဝင် ဂရိစာပေကို လေ့လာသည်။ ဂရိနိုင်ငံသို့လည်း အခွင့်အရေးရတိုင်း သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌လည်း ကထိကအဖြစ် ပို့ချခဲ့ဖူးသည်။ ခရီးသွားနာသည့် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အများပြည်သူရှေ့တွင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နေရသည်ကို မကြိုက်ဘဲ မထင်မရှားသာ နေလေ့ ရှိသည်။ 'စာအုပ် ဆိုသည်မှာ စာရေးသူနှင့် သီးခြား ကင်းလွတ်သည့် အရာ ဖြစ်သည်' ဟု ယုံကြည်သည်။

ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းရှိ အပူပိုင်း ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်တွင် ဗြိတိသျှ ကျောင်းသား လေး တစ်သိုက် လေယာဉ်ပျက်ကျပြီးနောက် သောင်တင်နေကြသည်။ အင်မတန် ကြီးမားသည့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားချိန်ဟု ခန့်မှန်းရပြီး အဏုမြူ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည်ဟုလည်း ယူဆနိုင်သည်။ သူတို့ကို အင်္ဂလန်မှ ကယ်ထုတ် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး သူတို့ စီးနင်းလာသည့် လေယာဉ်တွင် ဖြုတ်ချ၍ ရသည့် ခရီးသည်ခန်း တစ်ခန်းလည်း ပါသည်။ လေယာဉ်သည် ခရီးဆုံးသို့ မရောက် လိုက်ဘဲ လမ်းတွင် ပစ်ချခံရသဖြင့် မီးလောင်ကာ ပျက်စီးသွားသော်လည်း ကျောင်းသားလေးများ ပါသည့် ကိုယ်ထည်ခန်းကိုမူ ဖြုတ်ချလိုက်နိုင်သည်။ ထိုကိုယ်ထည်ခန်းသည် ကျွန်းပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့်ကျပြီး သစ်ပင်များကိုလည်း အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြစ်အောင် တိုက်ချသွားသည်။ သို့သော် ထိုညက ပြင်းထန် သည့် မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ရာ ပြတ်ထွက်သွားသည့် သစ်ပင်များနှင့်အတူ ထို လေယာဉ် ကိုယ်ထည်ပိုင်းလည်း ပင်လယ်ထဲသို့ မျောပါသွားပြီး လေယာဉ်ပျက် ကိုယ်ထည် ရှုပ်တိုက်ကျခဲ့သည့် နေရာတွင် မြေသားအမြောင်းလိုက် ဖြစ်ပေါ် ကာ စွတ်ကြောင်းရာ တစ်ခု ကျန်ခဲ့သည်။ မနက်လင်းသည့်အခါ နောင်တစ်ချိန် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာမည့် ရာဖ်နှင့် ပန်းနာသည် ဝတုတ်ကလေး ပစ်ဂီတို့ တွေ့ကြသည်။ ရာဖ်သည် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီး ပစ်ဂီသည်လည်း သူနှင့်

ရွယ်တူလောက် ရှိမည်။ ရှုမည်သည် ပစ်ဂီကို အစပိုင်းတွင် အထင်မကြီးသလို သိပ်လည်း အဖက်မလုပ်ဘဲ အင်မတန် သာယာသည့် ကျွန်းကို ကြည့်ကာ နိဗ္ဗာန်ဘုံ ရောက်သည့်အလား ထင်မှတ်နေမိသည်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ခရုသင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်။ ပစ်ဂီက ခရုသင်း မှုတ်ပုံ မှုတ်နည်းကို ရှုမအား သင်ပေးသလို ကျန်သည့် ကောင်လေးများကိုလည်း ခရုသင်းမှုတ်ကာ စုစည်းနိုင်ကြောင်း၊ အစည်းအဝေး ခေါ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း အကြံပြုသည်။ ရှုမ၏ ခရုသင်းမှုတ်သံကြောင့် ကျွန်းပေါ်တွင် ပြန်ကျနေသည့် ကျန်သည့် ကျောင်းသားလေးများလည်း အသံလာရာသို့ လာရောက် စုရုံးကြသည်။ ယင်းတို့ထဲတွင် ရှုမနှင့် အဓိကအားပြိုင်မည့် ဂျက်နှင့် သူ၏ နောက်လိုက်အဖွဲ့လည်း ပါသည်။ ဂျက်သည် သူ၏ ကျောင်းရှိ ခွိုင်ယာ(ခေါ်) ခရစ်ယာန် ဓမ္မတေး သံပြိုင်ရွတ် ကျောင်းသားအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သလို နောင်တစ်ချိန်တွင် အမဲလိုက်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်လာသည်။ သူတို့အားလုံး စုဝေးမိသည့်အခါ အများမဲဖြင့် ရှုမကို ခေါင်းဆောင် တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။ ရှုမက အားလုံး၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခံယူသော်လည်း ခေါင်းဆောင် မလုပ်ရသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည့် ဂျက်ကိုတော့ သူ၏ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့ကို ဆက် ခေါင်းဆောင်စေသည်။ အစပိုင်းတွင် အားလုံးသည် ရှုမ၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် တစုတစည်းတည်း ရှိကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးစားပေးရမည့် အရေးကြီး ကိစ္စများအပေါ် သဘောထား ကွဲလွဲမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရှုမနှင့် ပစ်ဂီတို့က လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မီးခိုးထွက်အောင် မီးအဆက်မပြတ် ဖိုထားရေးကို ဇောင်းပေးသော်လည်း ဂျက်ကမူ ကျွန်းပေါ်ရှိ ဝက်များကို အမဲလိုက်ပြီး သတ်ဖြတ် စားသောက်ဖို့ ကိစ္စကိုသာ အာရုံကျသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှုမနှင့် ဂျက်တို့၏ အကွဲသည် ပြန်စေ့မရအောင် ကြီးလာပြီး ဂျက်သည် သူ့အမဲလိုက်အဖွဲ့များနှင့်အတူ တစ်စင်ခွဲ ထွက်သွားသည်။

ရှုမသည် ဂျက်၏ အပြုအမူများအပေါ် စိတ်ပျက်မိသော်လည်း ပစ်ဂီဆိုသည့် သူငယ်ချင်းကောင်းကိုတော့ ရလိုက်သည်။ ပစ်ဂီသည် ဝတ္ထု၏ အစပိုင်းတွင် လူကောင်ဝခြင်း၊ ပန်းနာသည် ဖြစ်ခြင်း၊ အများနှင့်အတူ ချွေးထွက်သည့် အလုပ်များတွင် ဝင်မလုပ်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် လူရာမဝင်ခဲ့။ သူ့ဆိုလျှင် အားလုံးက

နှိမ်ချင်၊ ဟားချင်၊ အနိုင်ကျင့်ချင်သည်။ မိဘမဲ့ဖြစ်ပြီး အဒေါ်နှင့် ကြီးပြင်းရသည့် ပစ်ဂီသည် ကျန်သူများနှင့်ယှဉ်လျှင် အနည်းငယ် နိမ့်ကျသည့် လူမှုအလွှာမှ လာသူ ဖြစ်သည်။ သူပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားသည် အခြားသူများနှင့် ယှဉ်လျှင် အရပ် စကား၊ လမ်းဘေးစကား ပိုဆန်သည်။ သို့သော်လည်း ပစ်ဂီသည် အားလုံးထဲတွင် လူကြီးတစ်ယောက်လို အစဉ်းစားနိုင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ပစ်ဂီသည် ရှာဖွေအပေါ် အစမှ အဆုံးထိ အကောင်းဆုံး ထောက်ပြ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ကလေးများ အကြားတွင် ညညအိပ်မက်ဆိုးများ မက်ခြင်း၊ သရဲတစ္ဆေ စသည့် ကြောက်စရာ အကောင်တစ်ကောင် ရှိသည်ဟု ထင်သည့်စိတ်က လွှမ်းမိုးနေခြင်းတို့ ဖြစ် သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကျွန်း၏ တောင်ထိပ်တွင် အမျိုးအမည် မသိရ သည့် ကြောက်စရာသတ္တဝါတစ်ကောင် ရောက်လာခြင်းကြောင့် ရှာဖွေ အပါအဝင် ကောင်လေး အားလုံး ကြောက်ရွံ့မိသွားကြသည်။ တစ်စင်ထောင်သွားသည့် ဂျက်သည် ဝက်တစ်ကောင်ကို သတ်ပြီး ဝက်ခေါင်းကို ဖြတ်ကာ တုတ်ချွန်ဖြင့် ထိုး၍ မကောင်းဆိုးဝါးကို ပူဇော်ပသသည်။ ထိုဝက်ခေါင်းပြတ်မှ လာသည့် သွေးညှိနံ့ကြောင့် ယင်ကောင်များ လာရောက် အံ့ခဲနေကြသည်ကို သူတို့ထဲတွင် တစ်မူထူးသော စရိုက်ရှိသည့် ဆိုင်မွန်က မြင်သွားသည်။ ဆိုင်မွန်ကို သူတော်စင် တစ်ဦး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး နေရာတွင် ထား၍ ဝတ္ထုတွင် ပုံဖော်ထားသည်။ ဆိုင်မွန် သည် ကြင်နာတတ်သည်။ ရှက်ရွံ့ပြီး ရင်ထဲရှိသည်ကို ထုတ်မပြောနိုင်သော်လည်း သူတွင် ထူးခြားသည့် အမြင်အာရုံများ ရှိသည်။ ဂျက်တို့ ထားခဲ့သည့် ဝက် ခေါင်းပြတ် (ယင်ကောင်တို့၏ အရှင်) သည် ဆိုင်မွန်အား သူ သိသည်များကို ဘာမှထုတ်မပြောဖို့၊ ဘာမှထမလုပ်ဖို့ သွေးဆောင်သော်လည်း ဆိုင်မွန်သည် မကောင်းဆိုးဝါး၏ လှည့်စားမှုကို တွန်းလှန်ကာ တောင်ထိပ်သို့ တက်ကြည့်ပြီး သူတို့ ကြောက်နေသည့် တောင်ထိပ်မှ အကောင်ကြီးဆိုသည့် ပဟေဠိ၏ အဖြေကို သိသွားသည်။ ဆိုင်မွန်သည် သူသိသည့် အရာကို ကျန်သူများအား ပြန်ပြောပြဖို့ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် ကမ်းခြေပေါ်ရှိ လူအားလုံး သည် ကိုယ်တွင်းမှ မကောင်းဆိုးဝါး၏ သွေးဆောင်မှုကို ခံရကာ သွေးဆာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မွန်သည် သူ မြင်ခဲ့ သိခဲ့သည်တို့ကို ပြောခွင့် မရတော့။

ဝတ္ထု၏ နောက်ဆုံး အခန်းများသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကို ရှေ့ထား
 သည့် ရှုဖွဲ့ပုံ၊ ပစ်ဂီတို့နှင့် ကျွန်းပေါ်တွင် လူရိုင်းများသဖွယ် ဩဇာအာဏာ
 ထူထောင်လိုသည့် ဂျက်တို့ အုပ်စုအကြား လွန်ဆွဲကြသည့် ကြက်သီးထစရာ
 ဇာတ်ထွတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှုဖွဲ့ပုံနှင့် ပစ်ဂီတို့အတွက် ကျွန်းပေါ်မှ လွတ်ရေးသည်
 အသက်။ ဂျက်တို့အတွက်ကတော့ စိတ်ကို လွတ်ပြီး စိတ်ကြိုက်နေထိုင်ရေး၊
 မိမိကို ဆန့်ကျင်လာသူမှန်သမျှ ရှင်းထုတ်ရေးက အဓိက။ ယဉ်ကျေးသော
 လူ့ဘောင်၏ စဉ်းစားပုံ စဉ်းစားနည်းနှင့် အရိုင်းအစိုင်းစရိုက်တို့၏ လွန်ဆွဲမှု။
 မည်သည့်အဖြေ ထွက်မလဲ၊ နောက်ဆုံး သူတို့ ဒီကျွန်းပေါ်ကနေ လွတ်မြောက်
 မှာလား။ ဇာတ်သိမ်းခန်းကိုတော့ စာရှုသူများ မိမိဘာသာ ဆက်လက် ဖတ်ရှု
 စေချင်ပါသည်။

'မိစ္ဆာကျွန်း' ဝတ္ထု ဘာသာပြန်နှင့် ပတ်သက်၍
(ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အမှာ)

လွန်ခဲ့သော ၆၄ နှစ် (၁၉၅၄ ခုနှစ်) က ထွက်ရှိခဲ့သည့် Lord of the Flies ဝတ္ထုသည် ဗြိတိသျှနိုင်ငံသား နိဘယ်ဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဝီလျံ ဂိုးလ်ဒင်၏ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပြီး စာသင်ကျောင်း အများအပြားတွင် အင်္ဂလိပ်စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုးကားပြု သင်ကြားခံခဲ့ရသည့် စာအုပ်၊ စာပေဝေဖန်သူများ အကြား အလွန်ကို ဝေဖန် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံခဲ့ရသော စာအုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဗြိတိန်နှင့် အမေရိကတို့၌ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံ ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသလို ရုပ်ရှင်အဖြစ်၊ ရုပ်သံနှင့် ရေဒီယိုအစီအစဉ်များ အဖြစ်လည်း ဆင့်ပွား ဖန်တီးခံခဲ့ရသည့် မူရင်းဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုအပေါ် ချီးကျူးထောမနာ ပြုကြသူများ ရှိသလို အဆိုးမြင်လွန်းသည်ဟု ဆိုကာ ရှုတ်ချကြသူများလည်း ရှိသည်။

ဤဝတ္ထု ထွက်ရှိစဉ်က အင်မတန် ဂယက်ထခဲ့ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ဘောင်အသိုင်းအဝိုင်း၏ ပင်ကိုသဘော သဘာဝအပေါ် စာရေးသူ၏ ရှုမြင်တင်ပြပုံကြောင့်ဟု ဆိုသော် ရနိုင်သည်။ ဝီလျံ ဂိုးလ်ဒင်သည် အသက် ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ်မှ ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် အကြားရှိ ကျောင်းသားကောင်လေး တစ်အုပ်ကို လူသူမနေသည့် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်သို့ ပို့ကြည့်လိုက်ပြီး ယဉ်ကျေးသည့်

လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည့် အနေအထားတွင် ထို ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ပြုမူကြမည့် ပုံစံကို ဝတ္ထုထဲတွင် စဉ်းစား ပြသွား သည်။ ဝတ္ထုပါ ကောင်လေးများ၏ အပြုအမူ သရုပ်ဖော်ချက်အပေါ် အဆိုးမြင် လွန်းသည်ဟု ဝေဖန်ကြသော်လည်း ဂိုးလ်ဒင်းကမူ သူ့အနေဖြင့် ထိုသို့ ရှုမြင်မိ ခြင်းကပင် ထိုဝတ္ထု ရေးဖြစ်ရသည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

အများသူငါ အနေဖြင့် ကလေးငယ်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် မစ္စတာ ဂိုးလ်ဒင်း မြင်ခဲ့သလို ရှုမြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ဂိုးလ်ဒင်းကမူ ကလေးများ သည်လည်း လူသားပင်ဖြစ်ပြီး လူသားတို့တွင် ပင်ကိုသဘောအရ တိမ်မြုပ်နေ သည့် အဆိုးဘက်ခြမ်း ရိုင်းစိုင်း ရက်စက်မှုသဘော ရှိသည်ဟု မြင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုတွင် အယဉ်ကျေးဆုံးဟု ရှုမြင်ကြသည့် လူမျိုး တစ်မျိုးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ကလေးများပင်လျှင် မတွန်းလှန်နိုင်သော ဆိုးယုတ်သည့် သဘောကို တင်ပြခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခုက ဤဝတ္ထုကို ဂိုးလ်ဒင်း ရေးသားခဲ့သည့် ခေတ်ကာလနှင့်တကွ စာရေးသူ၏ ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ဘဝ အတွေ့အကြုံတို့ကလည်း စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းအပေါ် လွှမ်းမိုးမှု ရှိကောင်း ရှိခဲ့နိုင်သည်။ ထိုအချိန်သည် လူသန်းပေါင်းများစွာ သေကျေ ပျက်စီး ခဲ့သည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခဲ့သည့် လောလောလတ်လတ် အချိန်၊ လူမျိုးရေး အရ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် သတ်ဖြတ်မှုများ၊ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်မှုများ၊ အဏုမြူဗုံး နှစ်လုံးကြဲခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပြီးခါစ အချိန် ဖြစ်သလို ဂိုးလ်ဒင်း ကိုယ်တိုင် ကလည်း စစ်ကြီးအတွင်း ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်ကြီးအဖြစ် ကိုယ်တိုင် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်ရာ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများ၊ လူတို့၏ မယုံနိုင်စရာ ဆိုးသွမ်းမှု များကို မြင်တွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း Lord of the Flies သည် လူ့သဘာဝကို စောကြော မေးခွန်း ထုတ်ထား၊ နှိုက်ထုတ် တင်ပြထားသည့် ဝတ္ထု လက်ရာ ဖြစ်သည်။

ဂိုးလ်ဒင်း၏ ဝတ္ထုအပေါ် လူ့သဘာဝကို အဆိုးမြင်သည့် တင်ပြချက် ဟု ဆိုနိုင်သလို အကောင်းမြင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သေးသည့် တစ်ချက်မှာ ယဉ်ကျေး သည့် လူ့ဘောင်လောက၏ စည်းမျဉ်းများကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ ဆက်လက် ကျင့်သုံးကြသူ ဇာတ်ကောင် အချို့ကိုပါ ထည့်သွင်းခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ဂျက်နှင့်

သူ၏ နောက်လိုက်များသည် မျက်နှာတွင် ခြယ်သထားသည့် ဆေးများမှလွဲ၍ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ခြင်း မရှိတော့သော်လည်း ရှေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆိုင်မွန်တို့မှာမူ သူတို့မွေးဖွား ကြီးပြင်းခဲ့ရာ လူ့ဘောင်၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ တတ်နိုင်သလောက် ဝတ်မြဲတိုင်း ဆက်လက် ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ အခြေအနေတစ်ရပ် အောက်တွင် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို မစွန့်လွှတ်ဘဲ ဆက်လက် ကျင့်သုံးတတ်သည့် လူ့သဘောကို ပြခြင်းဟု အကောင်းမြင်နိုင်သလို လူဆိုသည်မှာ ဥပဒေ စည်းကမ်းများဖြင့် ကွပ်ညှပ်ခံထားရခြင်းမှ လွတ်မြောက်သည့် အခါတွင် မူလ အရိုင်းသဘာဝသို့ ပြန်သွားတတ်ခြင်းကို ပြသည်ဟု အဆိုးမြင်နိုင်သော ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝ၏ အနှစ်သာရထက် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း ဦးစားပေးသော ခေတ်၊ အူမ မတောင့်ပါက သီလမစောင့်နိုင်တော့သည့် ခေတ်၊ ဘဝတစ်ခုကို အနှစ်အသားပါပါ နေထိုင် ဖြတ်သန်းဖို့ထက် အပေါ်ယံ ရွှေမှုန် ကြဲကာ ဖြတ်သန်းချင်တော့သည့် ခေတ်တွင် Lord of the Flies ဝတ္ထုသည် စာဖတ်သူကို တုန်လှုပ်ကောင်း တုန်လှုပ်စေမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ပါရမီ စွမ်းပကားကိုလည်း ပြသရာရောက်သည့် လက်ရာ ဖြစ်သည်။ တကယ် မဖြစ်ခဲ့သည့် အခြေအနေ တစ်ရပ်တွင် ကလေး တစ်သိုက် မည်သို့ ပြုမူနေထိုင်ကြမည်ဟု ရေးသား ဖော်ပြနိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း ကလေးများ၏ စရိုက်သဘာဝကို ထွင်းဖောက် သိရှိနားလည်နိုင်သည့် ဂိုးလ်ဒင်း ၏ အစွမ်းကို ထုတ်ပြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုသည် ၁၉ ရာစုနှစ်က ထွက်ရှိခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ဘော်လန် တိုင်း (R. M. Ballantyne) ၏ ကလေးစွန့်စားခန်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်သော The Coral Island (သန္တာကျွန်း)ကို ဇာတ်လမ်းကျောရိုး ယူထားသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဂိုးလ်ဒင်းသည် The Coral Island ဝတ္ထုကို အခြေခံကာ Lord of the Flies ကို ရေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့ဝတ္ထုသည် ပထမဝတ္ထုလိုမျိုး ကလေးစွန့်စားခန်း မဟုတ်သလို ထိုဝတ္ထု၏ အဆက်လည်း မဟုတ်ပေ။ အမည်တူ ဇာတ်ကောင်နှစ်ဦး ပါသော်လည်း ဇာတ်ကောင်တို့သည် The Coral Island ပါ ဇာတ်ကောင်များနှင့် နီးစပ်တူညီမှု မရှိပေ။ သို့သော်လည်း The Coral Island ကို ဖတ်ရှုဖူးပါက ဂိုးလ်ဒင်း၏ ယခုဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုရာတွင် ပိုပြီး ဖမ်းဆုပ် နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်

သည်။ ဂိုးလ်ဒင်းသည် သူ၏ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် ကလေးငယ်များကို The Coral Island ကို ဖတ်ရှုဖူးပြီးသား ဖြစ်သည့် ကျောင်းသားလေးများအဖြစ် ပုံဖော်ထားပြီး ဇာတ်ကြောင်းထဲတွင်လည်း The Coral Island အမည်ကို တစ်နေရာထက်ပို၍ ညွှန်းထားသည်။ ကလေးငယ်များသည် အစတွင် The Coral Island ဝတ္ထုထဲကကဲ့သို့ စိတ်ကူးယဉ် ထင်မှတ်ပြီး ကျွန်းပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ကြသော်လည်း အဆုံးသတ်မှာမူ သူတို့၏ ကလေးပုံပြင်ထဲကလို မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ဝတ္ထုအမည်

Lord of the Flies (ယင်ကောင်တို့၏ အရှင်) ၏ ရင်းမြစ်မှာ ဂျူး၊ ခရစ်ယာန်၊ အစ္စလာမ် အစရှိသည့် အဘရာဟမ်ဆန်အုပ်စုဝင် ဘာသာတရားများ ယုံကြည်ကြသည့် သမ္မာကျမ်းစာဟောင်းပါ မကောင်းဆိုးဝါး နတ်တစ်ပါးကို ရည်ညွှန်းသည့် 'ဘီအာဇစ်ဘု (Beelzebub/Beelzebul)' ဖြစ်သည်။ သူသည် ယင်းဘာသာ ကျမ်းစာများပါ 'မိစ္ဆာနတ်ဆိုး/Devil' ၏ အမည်ကွဲလည်း ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် ဝက်ခေါင်းပြတ်သည် သူ့အပေါ်တွင် လာအုံနေကြသည့် ယင်ကောင်များကို ဖမ်းစားထားနိုင်လိုက်သည့် နည်းတူ ဂိုးလ်ဒင်း၏ ဇာတ်ကောင်ကောင်လေးများသည်လည်း သူတို့ ကြောက်သည့် အကောင်ကြီး၊ သို့မဟုတ် သူတို့ကိုယ်တိုင်ရရှိ မကောင်းဆိုးဝါး၏ ဖမ်းစားမှုကို ခံရကာ လွမ်းမိုးခံရသည့် အတိုင်း လိုက်ပါပြုမူကြသည် ဆိုသည့် အလင်္ကာနိမိတ်ပုံ ဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်အတွေ့အကြုံ
(ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်းမှ)

ယခု စာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ ရသဝတ္ထုအနေဖြင့် သုံးအုပ်မြောက် ဘာသာပြန် ဖြစ်သည်။ ပထမ နှစ်အုပ်သည် တခြား ဘာသာများမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ထားသည်ကို မြန်မာသို့ ထပ်ဆင့်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ယခု တစ်အုပ်သည် မူရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာသို့ တိုက်ရိုက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နိဘယ်ဆုရ စာရေးဆရာကြီး၏ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်ကို ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ တာဝန်ကြီးသည် ဟုလည်း ခံစားရပါသည်။ တကယ်တမ်း ပြန်ဆိုရာတွင်လည်း ခက်ခဲလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂိုးလ်ဒင်သည် စကားလုံးကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရေးသားသည် က တစ်ကြောင်း၊ သူ့ခေတ် သူ့အခါက ကလေးများအကြား အသုံးများသည့် အင်္ဂလိပ်ဗန်းစကားများကို ထည့်သွင်းထားသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ယခင် ပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသည့် ဝတ္ထုများနှင့် အတော် ကွာခြားသည်ဟု ခံစားရပါသည်။ အဘိဓာန် ထွက် အနက်မျှနှင့် ပြန်ဆို၍ မရနိုင်သဖြင့် Pan Books က ထုတ်သည့် အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားလေးများအတွက် သင်ခန်းစာ အထောက်အကူပြု စာအုပ် Brodies' Notes on William Golding's Lord of the Flies ကို အထူးလက်ကိုင်ပြုကာ ပြန်ဆိုပါသည်။ ယင်းစာအုပ် အကူအညီအတွက် ကျွန်တော် ကိုးတန်းတုန်းက

အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးခဲ့ဖူးသော ဆရာ ဦးလှိုင်ကျော်မိုးကို အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ထို့ပြင် အင်တာနက်ပေါ်ရှိ မြောက်မြားလှစွာသော Lord of the Flies ဝတ္ထုဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးချက်များ၊ ရှင်းလင်းချက်များ၊ ခက်ဆစ် ဖွင့်ဆိုချက်များ၊ မှတ်စုများကိုလည်း အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် လေ့လာဖတ်ရှုရပါသည်။ ဤဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင် နှစ်ကြိမ် ပြန်ရိုက်ထားဖူးကြောင်း သိရသဖြင့် ထိုရုပ်ရှင် နှစ်ကားစလုံးကို ကြည့်ရှုနိုင်ဖို့ရာ ကူညီပေးခဲ့သည့် ICRC မှ ကိုဇော်ဝင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ထို့ထက်မက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရ ခက်ခဲသည့် စာပိုဒ်များကို အချိန်မအားသည့် ကြားမှ ကြိုးစားရှင်းပြခဲ့သော ကနေဒါနိုင်ငံမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မစ္စတာ Jeff Pearce ကို လည်းကောင်း၊ စာမူကြမ်းကို ဖတ်ရှုပြီး အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်များ ထောက်ချက်များ ပေးခဲ့သော စာရေးဖော်ရေးဖက် ကိုကျော်ကျော်ထွန်း(ဆရာထွန်းသိန်းဦး)ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင်ရှိပါသည်။

ဘာသာပြန်ရာတွင် မူရင်းအာဘော်နှင့် အရသာတို့ကို အကုန်အစင် မသယ်ယူနိုင်တတ်သည့် သဘောရှိသည့် အလျောက် ကျွန်တော့် ဘာသာပြန်သည်လည်း အရသာပေါ့လျော့မှု ရှိနိုင်ပါသည်။ ဆရာကြီး ဂိုးလ်ဒင်းသည် နိမိတ်ပုံများ အထူးသုံးစွဲသလို အီဒီယမ်နှင့် ဗန်းစကား အမြောက်အမြားကို ထည့်သွင်း ရေးသားခဲ့သော်လည်း နေရာတိုင်းတွင် သူ့လို လိုက်မရေးနိုင်ဘဲ မြန်မာဘာသာစကား၏ သဘောနှင့်အညီ ဆီလျော်အောင် ပြန်ရေးရသည်များ ရှိပါသည်။ ၁၉၅၀ ကာလ အင်္ဂလိပ်ကလေးများ သုံးသည့် ဗန်းစကားတိုင်းအတွက် မြန်မာစကားတွင် ထပ်တူပြုစရာ ဗန်းစကားများ မရှိနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် သိသမျှ ဗန်းစကားတို့ဖြင့် ပြန်ဆိုကြည့်ထားပါသည်။ ထို့ပြင် ပစ်ဂီကို သရုပ်ဖော်ရာတွင် အဆင့်အတန်း တစ်ဆင့်နိမ့်သည့် လူမှုအလွှာမှ လာသူ ဖြစ်ကြောင်း သိစေရန် ဂိုးလ်ဒင်းက သဒ္ဒါအရ အသံထွက်အရ စံမမီသည့် အင်္ဂလိပ်ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံမျိုး ထည့်ကာ ပုံဖော်ရေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူ ပန်းနာကို ပစ်ဂီက 'ပွန်းနာ' ဟု အသံထွက်သည့် ပုံစံမျိုး တစ်ခုဖြင့်သာ ဖော်ပြနိုင်သည်ကို နားလည်စေလိုပါသည်။

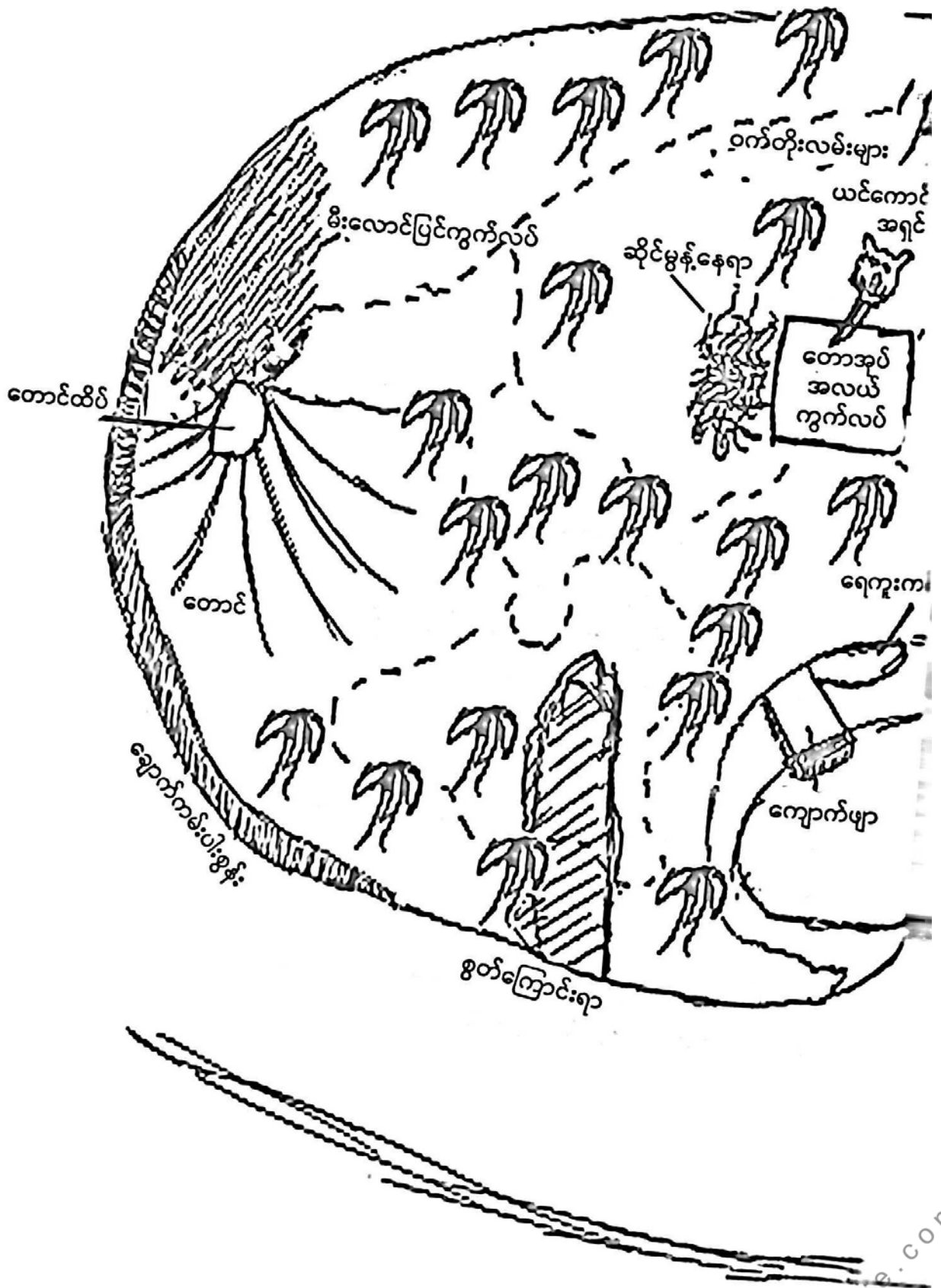
ယခုဝတ္ထု ဘာသာပြန်ကို ကောင်းမွန်သည်၊ အဆင့်မီသည်ဟု ကျွန်တော် မဆိုဝံ့ပါ။ ကျွန်တော့်ထက် တတ်သည့်၊ ကျွမ်းကျင်သည့် ဘာသာပြန် ဆရာကြီး

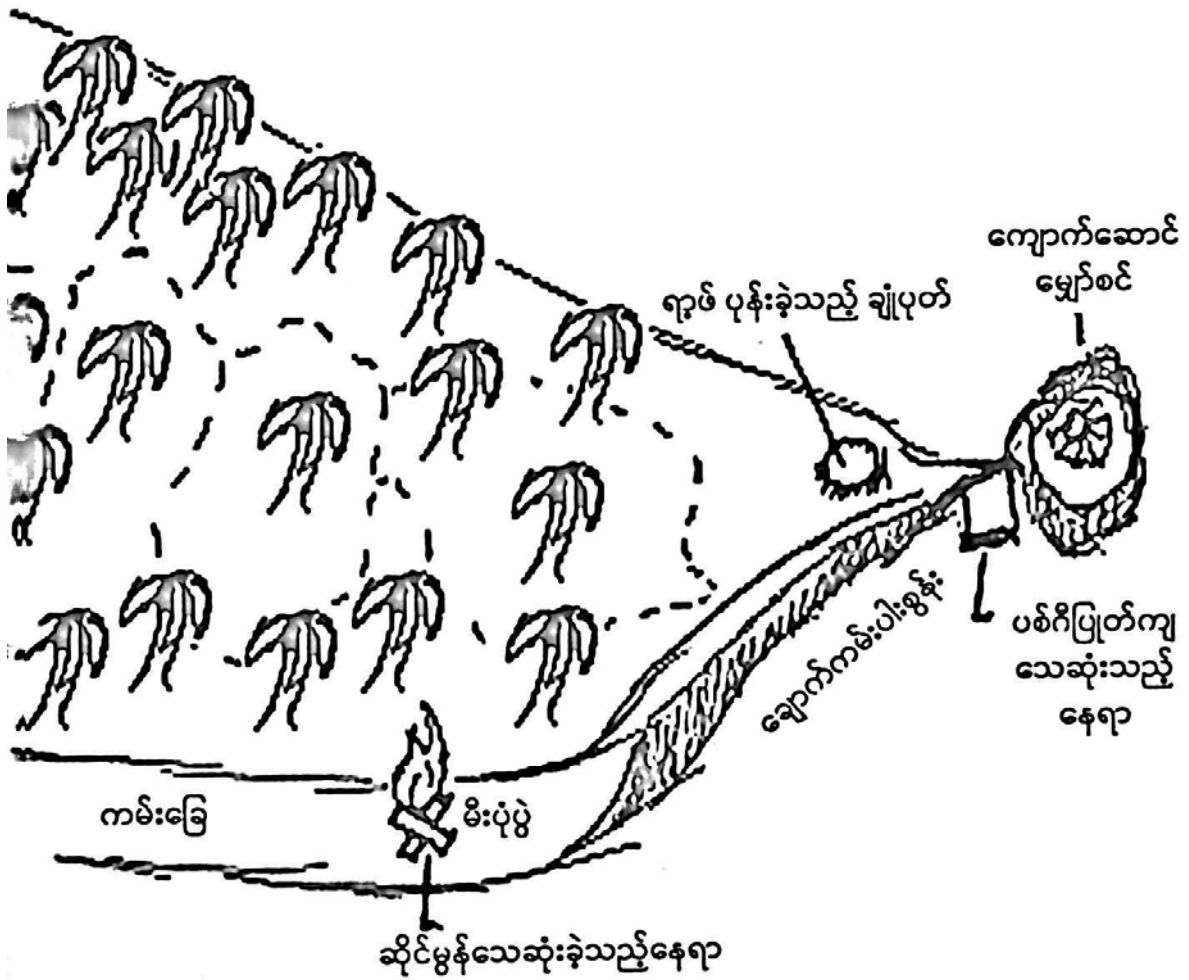
များ၊ အင်္ဂလိပ်စာပေကို လေ့လာလိုက်စားထားသူများ အနေဖြင့် ကျွန်တော် မမြင်မီသည့် အမှားများကို ထောက်ပြမည် ဆိုပါလျှင် လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ယခုထက် ပိုကောင်းအောင် မည်သို့ ပြန်ဆိုသင့်သည်ဟု အကြံပြုနိုင်ပါလျှင်လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်စွာ ကြိုဆိုမိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဝေယံဘုန်း
၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

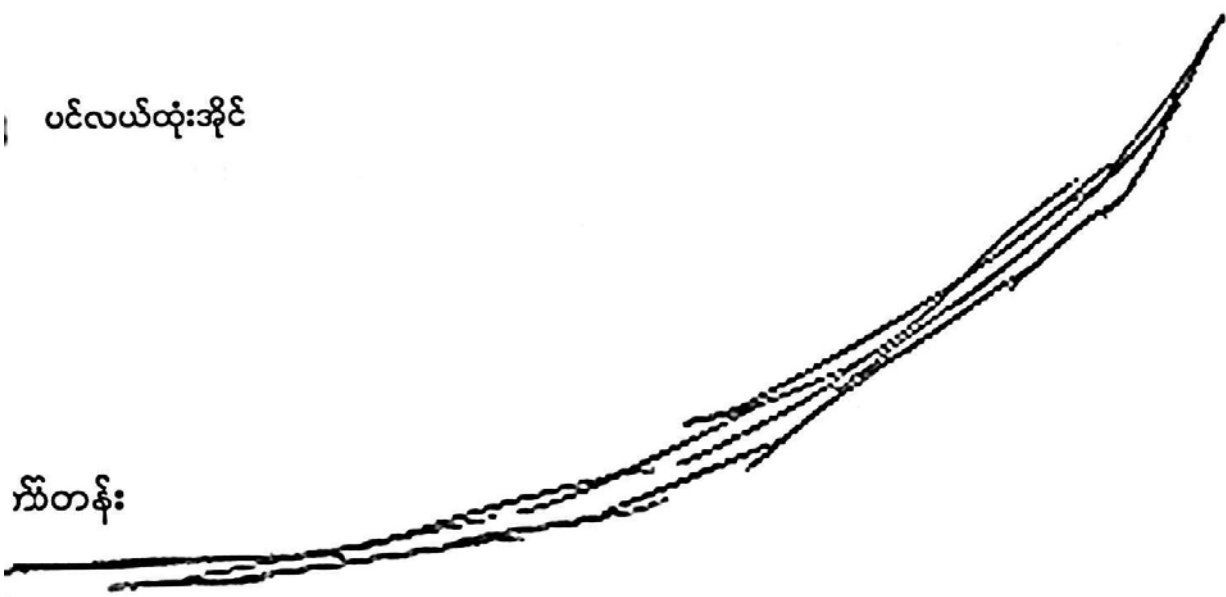
- အခန်း (၁) ခရုသင်းသံ
- အခန်း (၂) တောင်ထက်ကမီး
- အခန်း (၃) ကမ်းခြေပေါ်က တဲတွေ
- အခန်း (၄) မျက်နှာဆေးရောင်နဲ့ ကိုဆံရှည်တွေ
- အခန်း (၅) ရေထဲက အကောင်ကြီး
- အခန်း (၆) လေထဲက အကောင်ကြီး
- အခန်း (၇) အရိပ်နဲ့ အပင်မြင့်တွေ
- အခန်း (၈) မောဟအမှောင်အတွက် လက်ဆောင်
- အခန်း (၉) အသေဆိုးတစ်ခု
- အခန်း (၁၀) ခရုသင်းလား၊ မျက်မှန်လား
- အခန်း (၁၁) ကျောက်ဆောင်မျှော်စင်
- အခန်း (၁၂) မုဆိုးတို့ရဲ့ အော်သံ

ပင်လယ်ထုံးအိုင်

ကိတ်တန်း

အခန်း (၁)

ခရုသင်းသံ

ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ ကောင်လေးက ကျောက်ဆောင်ရဲ့ အောက်ခြေပိုင်းဆီ ပေ
 နည်းနည်းလောက် ဆက်ဆင်းသွားပြီး ပင်လယ်ထုံးအိုင် ရှိရာဘက်ကို စပြီး
 တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျောင်းဝတ် ဆွယ်တာကို ချွတ်ပြီး
 လက်တစ်ဖက်နဲ့ တွဲလောင်းချ ကိုင်ထားပေမယ့် မီးခိုးရောင် ရှုပ်အကျီကတော့
 သူ့ခါးမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ သူ့ဆံပင်က နဖူးပေါ် ဖုတ်သိုက်။ မြေသား အမြောင်းလိုက်
 ပေါ်နေတဲ့ စွတ်ကြောင်းရာ ရှည်မျောမျောထဲမှာ ရောက်နေရတာ သူ့အတွက်
 တော့ မီးလေ့ကြီး တစ်ခုထဲ ဝင်နေရသလို ပူလှတယ်။ နီတီတီ ဝါတာတာ
 ငှက်တစ်ကောင်က ငှက်ဆိုးထိုးသံနဲ့အတူ အပေါ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပျံတက်
 သွားတယ်။ သူကတော့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ၊ အပြိုပြိုအလဲလဲ သစ်ပင်တွေ
 ကြားထဲကနေ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးထွက်နေရတုန်းပဲ။ ခုနက ငှက်သံကို ကြားလိုက်
 ပြီးတဲ့နောက်မှာ နောက်ထပ် အသံတစ်သံက ထက်ကြပ်မကွာ ပေါ်လာတယ်။

“ဟေး...ခဏလေး နေဦးဟ”

စွတ်ကြောင်းကြီးရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
 တွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားပြီး မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ မြေပြင်ပေါ် တဖြန်းဖြန်း
 ကျတဲ့ အသံတွေ ထွက်လာတယ်။

“ခဏစောင့်ဦးဟ၊ ငါ ဒီမှာ ငြိနေလို့” လို့ အသံရှင်က ပြောတယ်။

ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ကောင်လေးက ရပ်လိုက်ပြီး ခြေအိတ်ရှည်တွေကို အမှတ်တမဲ့ ဆတ်ခနဲ ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ သူ ဆွဲတင်လိုက်ပုံက မသိရင် သူဟာ တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ လန်ဒန်ရဲ့ ဟုမ်းကောင်တီတွေမှာပဲ ရောက်နေသလိုလို။

ခုနက အသံပိုင်ရှင်က ထပ်ပြောတယ်။

“ဒီအပင်တွေနဲ့ကတော့ကွာ၊ ငါ့မှာ သွားလို့ကို မရဘူး”

အသံပိုင်ရှင်က ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေထဲကနေ နောက်ပြန် ကျောပေး ပုံစံနဲ့ ထွက်လာတယ်။ ဆီချေးတွေ ပေကျဲနေတဲ့ သူ့လေကာအင်္ကျီပေါ်မှာ သစ်ခက်ဆူးတွေကြောင့် အစင်းရာတွေဟာ ဗရပွဲ။ ဗလာကျင်းနေတဲ့ ခူးခေါင်း ကြီးကြီး နှစ်ဖက်ပေါ်မှာလည်း ဆူးခြစ်ရာတွေနဲ့။ သူဟာ ရှေ့ကို ကုန်းရင်း ဆူးတွေကို သတိနဲ့ ဖယ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။ ရွှေရောင်ဆံပင် ကောင်လေးနဲ့ ယှဉ်ရင် အရပ်ပုပြီး တော်တော်လေး ဝတယ်။ သူ့ခြေထောက် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ချလိုရမယ့် နေရာကို ဟိုဟိုသည်သည်ရှာရင်း ရှေ့ဆက် လျှောက်လာပြီး မျက်မှန်ထူထူနှစ်ဖက်ကြားကနေ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟို အော်လံကြီးနဲ့လူကြီး ဘယ်ရောက်သွားတုံး”

ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ ကောင်လေးက ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်နေတာကွ၊ ကျွန်းလို့တော့ ထင်တာပဲ။ ပင်လယ်ထဲမှာ သန္တာကျောက်တန်း တစ်ခုလဲ တွေ့တယ်။ လူကြီး တွေ မရှိလောက်ဘူး”

သူ့စကား ကြားတော့ ဝတုတ်ကောင်လေး ပုံစံက အထိတ်ထိတ် အပျာပျာ။

“လေယာဉ်မှူးဆရာကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ သူက ခရီးသည် တွေ စီးတဲ့ဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းခန်းမှာကွ”

ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးက သန္တာကျောက်တန်းကို မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး သေချာကြည့်လို့။

“ကျန်တဲ့ ကောင်တွေထဲကလဲ အပြင်ရောက်အောင် ထွက်သွားတဲ့ သူ ရှိတယ် မဟုတ်လား” လို့ ဝတုတ်ကလေးက ဆက်ပြောတယ်။

ရွှေရောင် ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးကတော့ ဘာမှ မဟုတ်သလို ပုံစံမျိုး တတ်နိုင်သလောက် ဖမ်းပြီး ရေစပ်ဘက်ကို ထထွက်သွားတယ်။ ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားပုံ မပြမိဖို့ရော၊ ဘာကိုမှ သိသိသာသာကြီး စိတ်ဝင်စားနေပုံ မပေါက် အောင်ရော ကြိုးစားပေမယ့် ဝတုတ်ကောင်လေးက သူ့နောက်က အသည်းအသန် လိုက်လာတယ်။

“လူကြီးတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“ငါတော့ ရှိမယ် မထင်ဘူး”

ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ ကောင်လေးက ဒါကို လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက် တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ မရှိတဲ့အတွက် နေချင်သလို နေခွင့်ရလာတဲ့ အပေါ် မှာတော့ သူ ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စွတ်ကြောင်းရဲ့ အလယ်ကောင်မှာ ကင်းမြီးကောက် ထောင်လိုက်ပြီး ဇောက်ထိုးမြင်နေရတဲ့ ဝတုတ်ကောင်လေး ကို ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“လူကြီးတွေ မရှိဘူးဟေ့”

ဝတုတ်ကောင်လေးက ခဏလောက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“ဟို ... ငါတို့ လေယာဉ်မှူးဆရာကြီး...”

ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးက မိုးပေါ်ထောင်ထားတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်း ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး အပူခိုးတခြောင်းခြောင်း ထွက်နေတဲ့ မြေကြီးပေါ် ထိုင်လိုက် တယ်။

“သူ ငါတို့ကို ချထားပေးပြီး ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ ဒီမှာ ဆင်းလို့မှ မရတာ။ ဒါ လေယာဉ်ဆင်းလို့ ရတဲ့ နေရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ငါတို့ လေယာဉ်က ပစ်ချခံရတာလေ”

“သူ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ပြန်လာခေါ်မှာပါ”

ဝတုတ်ကလေးက ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ “ငါတို့ လေယာဉ် ပျက်ကျ လာတုန်းက ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်လိုက်တာ လေယာဉ်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်း ကနေ မီးတောက်တွေ ထွက်နေတာကွ”

သူက စွတ်ကြောင်းရာကို အနုလှပဋိလှ ကြည့်လိုက်ပြီး “ဒီ အမြောင်း ကြီးက ငါတို့လေယာဉ်မှိုက်နဲ့ ရှုပ်တိုက် ဆင်းလို့ ဖြစ်လာတဲ့ အရာကြီးပဲ ဖြစ်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးက ဖွာရရာကျနေတဲ့ သစ်ပင်ငုံးတိ တစ်ခုနား သွားပြီး လက်နဲ့ တို့ထိကြည့်နေရာက ဝတုတ်ကလေး ပြောတဲ့ကိစ္စ ကို ပြန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒါကြီး ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘယ်နား ရောက်သွားပြီလဲ”

“မုန်တိုင်းက ပင်လယ်ထဲကို ဆွဲချသွားတာကွ။ သစ်ပင်တွေ လဲနေ တာ ကြည့်ပါလား။ တော်တော်လေး ပြောင်းဆန်ခဲ့မှာပဲ။ အထဲထဲမှာ ငါတို့ လူတချို့ ကျန်ရင် ကျန်ဦးမယ်ကွ”

သူက ပြောနေတာ ခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောတယ်။

“မင်းနာမည်က ဘာလဲ”

“ရဲ့ဖ်”

သူနာမည်ကိုများ ပြန်မေးမလားလို့ ဝတုတ်ကောင်လေးက စောင့်နေ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားတာဟာ အချည်းနှီးပဲ။ ရဲ့ဖ် လို့ခေါ်တဲ့ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပင်လယ်ထုံးအိုင် ရှိတဲ့ဘက်ကို ရှေ့ဆက်ထွက်သွားပြန်တယ်။ ဝတုတ်ကလေး ကတော့ သူ့နောက်ကနေ မှန်မှန်ပဲ လိုက်လျှောက်သွားတယ်။

“ကျန်တဲ့ကောင်တွေ တော်တော်များများလဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ကွဲနေတာများလား။ မင်း သူတို့ကို မတွေ့မိသေးဘူး မဟုတ်လား”

ရဲ့ဖ်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး သွက်သွက် ဆက်လျှောက်တယ်။ လျှောက် ရင်း မတ်တတ် သစ်မြစ်တစ်ခုနဲ့ ခလုတ်တိုက်မိပြီး ပုံခနဲ ပစ်လဲကျသွားတယ်။

ဝတုတ်ကလေးက အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲရှူရင်း ရဲ့ဖ်ဘေးနား မတ်တတ်ကလေး ရပ်လို့။

“ငါ့အဒေါ်က မှာထားတယ်၊ လမ်းသွားရင် မပြေးနဲ့တဲ့။ ငါ့မှာ ပွန်းနာ ရှိလို့တဲ့”

“ပွန်းနာ...”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ အသက်ရှူလို့ မဝတာကွ၊ ကျောင်းမှာ အဲဒီ ရောဂါ ရှိတာ ငါတစ်ယောက်တည်း။ ပြီးတော့ ငါက သုံးခါလည်သားကတည်း က မျက်မှန်တပ်ရတာ” လို့ ဝတုတ်ကလေးက ခပ်ကြွားကြွား မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ပြောရင်း သူက မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ရှာဖွေရှေ့ကို ထိုးပြလိုက် တယ်။ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နဲ့ ပြုံးလို့။ နောက်တော့ မျက်မှန် ကို အပေါ်ဝတ် လေကာအင်္ကျီနဲ့ ပွတ်တော့တာပဲ။ စိတ်သောကတွေ၊ ဗျာပါဒ တွေ မျက်နှာမှာ ပေါ်လာတော့ ဖြူဖျော့တော့နေတဲ့ သူ့မျက်နှာရှုခင်းလည်း ပြောင်းလဲ သွားတယ်။ ဝတုတ်က သူ့ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်က ချွေးတွေကို သပ်ချ လိုက်ပြီး မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းပေါ်မှာ နေရာကျအောင် ခပ်မြန်မြန် တပ်လိုက် တယ်။

“ဟာ... ဟိုအသီး...”

သူက စွတ်ကြောင်းရာ တစ်ဝိုက်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ရေရှည် တယ်။

“အသီး ... ဟိုအသီးများလား...”

အဲဒီနောက် မျက်မှန်ပြန်တပ်လိုက်ပြီး ထထွက်သွားတယ်။ သူ့ပုံစံက ရှုံ့နွံထဲ ဖြတ်သူ တစ်ယောက်လိုပဲ။ ခြေထောက်တွေကို မနည်းရုန်းကန်ပြီး လျှောက် နေရတယ်။ ပြီးတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ သစ်ရွက် သစ်ကိုင်းတွေ ကြားထဲကို ငုံ့ပြီး ဝင်သွားတယ်။

“ခဏလေးဟေ့၊ ငါ ပြန်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ရုတ်တရက် သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေကို သတိထားဖယ်ရင်း အသံမကြားအောင် ထွက်လာလိုက်တယ်။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကာလအတွင်း ဝတုတ်ကောင်လေးရဲ့ တအူးအူး တအစ်အစ် အသံဟာ နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ရုတ်တရက် ပင်လယ်ထုံးအိုင်ဆီ ရောက်ဖို့ ကျန်နေသေးတဲ့ အတား အဆီးတွေ ရှိရာဆီ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလို့၊ လဲကျနေတဲ့ ပင်စည်တစ်ခုကို ခွကျော် အပြီးမှာတော့ တောအုပ်ရဲ့ အပြင်ကို သူ ရောက်သွားပြီ။

ကမ်းစပ်မှာတော့ အုန်းပင်တွေဟာ အတန်းလိုက် နေရောင်လာတဲ့ ဘက်ကို စောင်းပြီး ပေါက်နေကြတယ်။ စိမ်းမြတဲ့ အုန်းလက်တွေကတော့ ဟိုးပေတစ်ရာ အမြင့်လောက်မှာ တဖွားဖွားနဲ့ ဖြာကျလို့၊ အပင်တွေရဲ့ အောက်ခံ မြေသားကတော့ မြက်ကြမ်းတွေ ပေါက်တဲ့ ကမ်းပါးတစ်ခုပဲ။ ကျွတ်ထွက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေကြောင့် မြက်ခင်းပြင်ဟာ ဘယ်နားကြည့်ကြည့် ဖွာလန်ထွက်နေပြီး အုန်းသီးအခြောက်တွေ၊ အုန်းပင်ပေါက်လေးတွေက ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြန့်ကျဲ နေတယ်။ အဲဒါရဲ့ နောက်မှာတော့ မည်းမှောင်မှောင် တောအုပ်ကြီးရယ်၊ လေယာဉ်

တရွတ်တိုက် ဆွဲထားတဲ့ စွတ်ကြောင်း အဝပြင်ကျယ်ရယ် ရှိတယ်။ ရှာဖွေက ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ပင်စည်တစ်ခုပေါ် လက်တစ်ဖက်ကို ထောက်ထားရင်း အရောင် တလက်လက် ထနေတဲ့ ရေအိုင်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်မိုင်လောက် ရှိမယ့် ဟိုးအဝေးမှာတော့ လှိုင်းဖြူဖြူတစ်ခုက သန္တာကျောက်တန်း တစ်ခုကို တိုက်ပြီး အမြုပ်တွေက ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ။ သန္တာကျောက်တန်း အလွန်မှာတော့ အပြောကျယ်လှတဲ့ ပင်လယ်ပြာပြာကြီး ရှိတယ်။ မညီညာလှတဲ့ ကျောက်တန်း ဝိုက်ကွေးလေးထဲမှာတော့ ရေပြင်ဟာ အပြာရောင် အနု၊ အရင့် အစုံရယ်၊ အစိမ်းလိုလို၊ ခရမ်းလိုလို အရောင်တွေရယ်နဲ့အတူ တောင်ထိပ် ရေကန်တစ်ခု ပမာ ငြိမ်သက်နေတယ်။ အုန်းပင်တန်းနဲ့ ရေပြင်ကြားက ကမ်းခြေလေးဟာ တုတ် ချောင်း ရှည်မျောမျောလေးလို အဆုံးမရှိ ရှည်လျားထွက်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှာဖွေရဲ့ လက်ဝဲဘက်ကို ကြည့်မယ် ဆိုရင် အုန်းပင်တွေရယ်၊ ကမ်းခြေရယ်နဲ့ ရေပြင်ရယ်တို့ဟာ အနန္တအမှတ် တစ်ခုမှာ သွားဆုံကြသလိုမျိုး မြင်ရလို့ပဲ။ နောက်ပြီး အပူ ... အပူဟာ တစ်ရံမလပ်အောင်ကို ရှေ့မှာ ဟုတ်ခနဲ မီးထွက်လုမတတ် ပြင်းထန်လွန်းတယ်။

အုန်းပင်တန်းရှိတဲ့ ကုန်းမို့တန်းပေါ်ကနေ ရှာဖွေ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သူ့ရှုဖို့နပ်အနက်ဟာ သဲထူထူအောက်ကို နစ်သွားတာမှ ဇွပ်ခနဲ။ အပူဒဏ် ကတော့ ကြောက်ခမန်းလိလိ။ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ လေးလံလွန်း လှတာကို သတိပြုမိတဲ့နောက်မှာ ရှုဖို့နပ်တွေကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ကန်ချွတ် ပစ်လိုက်ပြီး မျှော့ကွင်းပါတဲ့ ခြေအိတ်တွေကိုလည်း တစ်ချက်တည်းနဲ့ ချွတ်ပစ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကုန်းမို့ပေါ်ကို စွေခနဲ ပြန်ခုန်တက်၊ ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး အရိုးခေါင်းခွံနဲ့တူတဲ့ အုန်းသီးတွေကြားမှာ မတ်တတ် ရပ်နေလိုက်တယ်။ အုန်းပင် တွေနဲ့ တောအုပ်ရဲ့ စိမ်းမြမြ အရိပ်တွေကတော့ သူ့ ကိုယ်ပေါ် ဖြာဆင်းလို့၊ အဲဒီ နောက် ရှာဖွေဟာ မြေပုံစံလုပ်ထားတဲ့ ခါးပတ်ခေါင်းကို ဖြုတ်၊ ခါးက ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ အတွင်းခံအတိုတွေ အကုန်လုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး မျက်စိကျိန်းမတတ် အလင်း ပြန်နေတဲ့ ကမ်းခြေနဲ့ ရေပြင်ကို ကြည့်ရင်း နေရာမှာတင် ကိုယ်လုံးတီး ရပ်နေ တော့တယ်။

ရှာဖွေက အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကိုမှ လနည်းနည်းပဲ ကျော်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်။ ငယ်ရပ်လေး ပျောက်ပြီ ဆိုပေမယ့် ကြီးကောင်လည်း ဝင်ပြီလို့

ပြောမရသေးတဲ့ အရွယ်။ ပခုံးကျယ်ပြီး ကြွက်သားတွေ ပြည့်နေတာကို ကြည့်ရင် ရှာဖွေတာ လက်ဝှေ့သမား ဖြစ်လောက်တယ်လို့ ထင်မိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ နှုတ်ခမ်း တွေ့ မျက်လုံးတွေပေါ်မှာတော့ နူးညံ့မှုတစ်မျိုး ရှိနေပြီး ငဆိုငပေ အရိပ်အယောင် ကို နည်းနည်းမှ မမြင်ရပြန်ဘူး။ သူက အုန်းပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို လက်နဲ့ အသာ အသာ ခေါက်နေတယ်။ ဒီကျွန်းရဲ့ အခြေအနေအမှန်ကို မလွဲမရှောင်သာ လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်ရတဲ့ အနေအထားမှာ ပီတိတွေရွှင်စွာနဲ့ ထပ်မံရယ်မောလိုက်ပြီး ကင်းမြီးကောက် ထောင်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီနောက် ခြေထောက်တွေကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်ပဲ အောက်ပြန်ချလိုက်တယ်။ သဲသောင် ကမ်းခြေဆီ ခုန်ဆင်းပြီး ဒူးထောက် ထိုင်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ပွေ့စာလောက် ရှိတဲ့ သဲတွေကို သိမ်းကျုံးပြီး ရှေ့မှာ ပုံလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ဖင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှေ့က ရေပြင်ကို စိတ်ဝင်စားမှု ပြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက်တွေနဲ့ ကြည့်နေတော့တယ်။

“ရှာဖွေ”

ဝတုတ်ကလေး ရောက်လာပြီး ကုန်းမို့နဲ့အစွန်းကို ထိုင်ခုံလိုမျိုး လုပ်ပြီး ဂရုတစိုက် ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“နည်းနည်းကြာသွားတယ်ကွာ ဆောရီးပဲ။ အဲဒီ အသီးက...”

ဝတုတ်က မျက်မှန်ကို သုတ်လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့နှာခေါင်းလုံးလုံးလေးပေါ် နေရာတကျ ပြန်တပ်လိုက်တယ်။ မျက်မှန်ကွင်းရဲ့ ဘောင်နှစ်ဖက်ကြောင့် သူ့ နှာတံပေါ်မှာ ‘ဗွီ’ပုံသဏ္ဍာန် ပန်းရောင်အရာကြီးက နက်နက်ကြီး ထင်လို့။ သူက ရှာဖွေရဲ့ ရွှေအဆင်းလို ကိုယ်ခန္ဓာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပုံကြည့်လိုက်ပြန်တယ်။ ရင်ဘတ်လောက်အထိ ရှည်တဲ့ အင်္ကျီစိမ်းရဲ့ ထိပ်ဖျားပိုင်း ပေါ် လက်တစ်ဖက် ရောက်သွားတယ်။

“ငါ့ အဒေါ်...”

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်တဲ့ သူဟာ အင်္ကျီစိမ်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး လေကာအင်္ကျီ တစ်ထည်လုံးကို ခေါင်းကနေ ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

“ငါ ပြောမယ်...”

ရှာဖွေက သူ့ကို ဘေးတိုက်ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။

“သူတို့ နာမည်တွေ အကုန်လုံး ငါတို့ သိဖို့ လိုမယ် ထင်တယ်။ နာမည် စာရင်းလဲ လုပ်ထားရမယ်။ အစည်းအဝေးလဲ ခေါ်သင့်တယ်” လို့ ဝတုတ်က ပြောလိုက်တယ်။

သူ စကားခေါ်တာကို ရှုဖ်က မသိကျိုးကျွန်ပြုနေတော့ ဝတုတ်လေး က ဆက်ပြောရပြန်တယ်။

“ကျောင်းမှာ ခေါ်သလို ငါ့ကို မခေါ်ရင် ပြီးတာပဲကွာ၊ ငါ့ကို ဘယ်လို ခေါ်ခေါ်”

သူပုံစံက ယုံကြည်မှုအပြည့်။

ရှုဖ်က ယောင်ယောင်လေး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

“မင်းကို ဘယ်လို ခေါ်လို့လဲ၊ ကျောင်းမှာ”

ဝတုတ်က ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်လိုက်ပြီး ရှုဖ်ဘက်ကို ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ရင်း လေသံလေးနဲ့ -

“ကျောင်းမှာ ငါ့ကို ပစ်ဂီ (ဝက်ပုတ်) လို့ ခေါ်တာကွ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရှုဖ်လည်း ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ထခုန်တယ်။

“ပစ်ဂီ... ပစ်ဂီ...”

“ရှုဖ်... မခေါ်ပါနဲ့ကွာ”

ပစ်ဂီက သိမ်ငယ်စိတ်ကလေးနဲ့အတူ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်တယ်။

“ငါ အဲလို အခေါ်မခံချင်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ပစ်ဂီ... ပစ်ဂီ...”

ရှုဖ်ကတော့ အရေးမစိုက်ဘူး။ ဆက်ခေါ်မြဲ ခေါ်ဆဲ။ ပူကြွပ်နေတဲ့ ကမ်းခြေပေါ် ခုန်ပေါက် ကခုန်ရင်း ထထွက်သွားတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လေယာဉ် အတောင်ပံပုံစံမျိုး ဆန့်ကား၊ တိုက်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလို လုပ်ပြီး ပြန်လှည့် လာတယ်။ ပြီးတော့ ပစ်ဂီကိုလည်း တဒက်ဒက်နဲ့ ပါးစပ် စက်သေနတ် ပစ်လိုက် သေးတယ်။

“ရှုဖ်...”

ရှုဖ်က ပစ်ဂီခြေရင်းနား သဲထဲကို စိုက်ဆင်းလှဲလိုက်ပြီး တဟားဟား နဲ့ ရယ်နေတော့တယ်။

“ပစ်ဂီ...”

ပစ်ဂီအပြုံးက အားမပါလှဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကလေး လူရာ အသွင်းခံရတာနဲ့တင် သူ ကျေနပ်မိသွားတယ်။

“မင်း လျှောက်မပြောရင် ပြီးတာပဲ”

ရဲ့ဖိက သဲပြင်ပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်နေတယ်။ သောက တွေ၊ ဗျာပါဒတွေ ပစ်ဂီမျက်နှာပေါ် ပြန်ပေါ်လာတယ်။

“ခဏလေးကွာ...”

သူက တောအုပ်ထဲကို သုတ်ခနဲ ပြန်သွားတယ်။ ရဲ့ဖိကတော့ မတ်တပ် ထရပ်လိုက်ပြီး ညာဘက်တန်းတန်းကို လျှောက်သွားတယ်။

ကမ်းခြေဟာ အပြန်အတိုင်း သွားနေရာကနေ တစ်နေရာအရောက် မှာ မြေမျက်နှာပြင်က ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အမြင့်လေးပေလောက် ရှိမယ့် ပန်းရောင် နှမ်းဖတ်ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ချပ်ဟာ တောအုပ်ရယ်၊ အုန်းပင်တွေ ပေါက်တဲ့ ကုန်းမို့တန်းရယ်၊ သဲသောင်ပြင်နဲ့ ထုံးအိုင်ရယ်ကို ဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ဘက်ဆီကို တရမန်းကြမ်း အမြှောင်းလိုက် ထိုးထွက်နေတာဟာ စင်မြင့် တစ်ခု ထိုးထားသလိုမျိုးပဲ။

အဲဒီ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာတော့ မြေလွှာ ခပ်ပါးပါး တစ်ထပ်နဲ့ မြက်အကြမ်းစားတွေ ပေါက်နေပြီး အုန်းပင်ပျိုတွေက အရိပ်မိုးပေးထားတယ်။ အုန်းပင်ပျိုတွေဟာ အပင်ကြီး၊ အပင်မြင့်အဖြစ် ရောက်တဲ့အထိ ကြီးထွားရ လောက်အောင် အောက်ခံမြေသားက မလုံလောက်တော့ကာ အမြင့်ပေ နှစ်ဆယ် လောက် ရောက်ရင်ကိုပဲ တုံးလုံးလဲပြီး သေသွားတော့တယ်။ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲနေတဲ့ အုန်းပင်တွေက တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင် ရက်ထားသလို ဖြစ်နေတော့ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်စရာတွေ လုပ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ လဲမကျ သေးဘဲ ထောင်မတ်နေသေးတဲ့ အုန်းပင်တွေကလည်း အရိပ်ကောင်းကောင်း ပေးသလို ပင်လယ်ထုံးအိုင်လေးရဲ့ တလှုပ်လှုပ် ရောင်ပြန် အလင်းတွေရှိတဲ့ မျက်နှာ ပြင်ပေါ်ကိုလည်း မိုးထားတယ်။ ရဲ့ဖိက ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်ကို ကုတ်ကတ် တက်လိုက်ပြီး အေးမြတဲ့ အရသာနဲ့ အရိပ်အာဝါသကို ခံစားလိုက်တယ်။ မျက်စိ တစ်ဖက်ကိုလည်း မှိတ်လို့၊ စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အုန်းပင်ရိပ်တွေ

ကြောင့် သူဟာ တကယ်ကိုပဲ အစိမ်းရောင် ထွက်နေတယ်လို့ မှတ်ယူနေလိုက် တယ်။

သူက ကျောက်ဖျာအစွန်း ပင်လယ်ရေစပ်အပိုင်းကို သွားလိုက်ပြီး အောက်က ရေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရပ်နေတယ်။ ရေက အောက်ခြေကြမ်းပြင်ထိ မြင်ရအောင် ကြည်လင်နေပြီး အပူပိုင်းဇုန်မှာ ပေါက်တဲ့ ရေမှော်နဲ့ သန္တာကျောက် တို့ရဲ့ မျက်နှာပြင်ပေါ်က အဖြူရောင် ဓာတုမှုန့်တွေကြောင့်လည်း တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေတယ်။ ရွှေရောင် ငါးသေးသေးလေး တစ်အုပ်က ဟိုမှ ဒီကို ကူးလာ လှုပ်ရှားလို့၊ ရှာဖွေတစ်ယောက် ပီတိတွေ ပြည့်လျှံလာပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ဟိုက်ရှား...”

ကျောက်ဖျာကြီး အလွန်မှာတော့ သာယာချမ်းမြေ့မှုတွေကို ထပ် ဖန်တီးပေးထားသေးတယ်။ တိုင်ဖွန်းမုန်တိုင်းကြောင့်ပဲလား၊ သူတို့ကို ဒီအရောက် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ မိုးသက်လေပြင်းကြောင့်ပဲလား မပြောတတ်ဘူး၊ သဲတွေဟာ ပင်လယ်ထုံးအိုင်ရဲ့ အတွင်းထဲမှာ လာပြီး ပုံနေတော့ ကမ်းခြေပေါ်မှာ ရှည်ရှည် မျောမျောနဲ့ ရေကူးကန်အနက်ကြီး တစ်ကန် တူးပေးထားသလို ဖြစ်လာတော့ တာပဲ။ ပန်းရောင် နှမ်းဖတ်ကျောက်ဖျာကြီးက ရေကန်ရဲ့ ထိပ်တစ်ဖက်ကနေ တမံပိတ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမတိုင်ခင် တစ်ခါတုန်းက ရှာဖွေ တစ်ယောက် ကမ်းခြေပေါ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရေကန်ရဲ့ အနက်ကို အမြင် မှောက်မှားခဲ့ဖူးတော့ အခု တွေ့ရတဲ့ ရေကန်ရဲ့ အနက်ကိုလည်း အဲဒီလို တလွဲ မှန်းမိပြီး စိတ်ညစ်ရဦးမှာပဲလို့ တွေးနေမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီကျွန်းမှာဆိုရင် မြင်မြင်သမျှဟာ အမြင်မှား တာမျိုး မရှိဘူး။ ပင်လယ်ဒီရေ တက်ချိန်မှသာ ရေဝင်လာတဲ့ ဟောဒီက မယုံနိုင် စရာ ရေကန်ဟာ တစ်ဖက်မှာ အရမ်းနက်လွန်းတော့ ရေပြင်ဟာ စိမ်းညိုမှောင် လွန်းလှတယ်။ ရှာဖွေက ကိုက်သုံးဆယ်လောက် ရှိတဲ့ ရေကန်တစ်ခုလုံးကို သေချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးတော့ ခိုင်မာ ပစ်ချလိုက်တယ်။ ရေဟာ သူ့ကိုယ်အပူချိန်ထက် ပိုပူနွေးနေပြီး ရေချိုးလေ့ အကြီးကြီး တစ်ခုထဲ ဝင်ကူးနေရသလိုတောင် ထင်မိ တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပစ်ဂီ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကျောက်ဖျာအစွန်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ရှာဖွေရဲ့ မြစိမ်းရောင်နဲ့ အဖြူရောင်ရှိတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို အားကျတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“မင်း ရေကူးတာ မိုက်တယ်ကွာ”

“ပစ်ဂီ”

ပစ်ဂီက သူ့ရှူးဖိနပ်တွေ၊ ခြေအိတ်တွေကို ချွတ်ပြီး ကျောက်ဖျာအစွန်းပေါ်မှာ ဂရုတစိုက် အစီအရီ တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြေမတစ်ဖက်နဲ့ ရေကို ထိပြီး စမ်းလိုက်တယ်။

“အား... ပူတယ်ဟ”

“မင်းက ဘာထင်နေလို့လဲ”

“ဘာမှ မထင်ပါဘူး၊ ငါ့အဒေါ်က...”

“လာပြန်ပြီ မင်းအဒေါ်”

ရှာဖွေက ရေငုပ်လိုက်ပြီး ရေအောက်ထဲမှာ မျက်လုံးဖွင့်ရက်နဲ့ ကူးနေတယ်။ ရေကန်အောက်မှာဆိုရင် သဲတွေ ပုံထားတဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းဟာ စင်းလျှော့ ဖြစ်နေတယ်။ ရှာဖွေက နှာခေါင်းကို ပိတ်ပြီး ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်။ ရွှေရောင် နေခြည်တန်းတစ်တန်းက သူ့မျက်နှာပေါ် တစ်ချက်လှုပ်ခတ်ပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်သွားတယ်။ ပစ်ဂီဟာ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ဘောင်းဘီတိုကို စ ချွတ်တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့ ဖြူဖပ်ဖပ် ဝတုတ် တုတ် ကိုယ်ခန္ဓာလေး မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ဖြစ်သွားပြီ။ သူက ကန်ရဲ့ သဲတွေ ပုံနေတဲ့ ဘက်ခြမ်းအတိုင်း ချွတ်နင်းဆင်းသွားပြီးတော့ ရေပေါ်မှာ လည်ပင်းပေါ်ရုံ လောက် ထိုင်လိုက်တယ်။ ရှာဖွေကို ပြုံးပြုံးမြိန်မြိန်ကြီး ကြည့်လို့။

“မင်း ရေမကူးဘူးလား”

ပစ်ဂီက ခေါင်းခါတယ်။

“ငါ့ကို ရေ ပေးမကူးဘူး၊ ငါ့ပွန်းနာ...”

“လာပြန်ပြီ မင်းပွန်းနာ...”

ရှာဖွေရဲ့ စကားကို ပစ်ဂီက ဘာမှ ဓမ္မမယူဘဲ နားထောင်လိုက်တယ်။

“မင်း ရေကူးတာ မိုက်သားပဲကွ”

ရာဇ်က စင်းလျှောအတိုင်း နောက်ပြန်ကူးခပ်၊ ပါးစပ်ကို ရေထဲ နှစ်ပြီး လေထဲကို ရေတွေ ဖူးခနဲ ပန်းထုတ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ခေါင်းမော့ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ငါ ငါးနှစ်သားမှာ ရေကူးတတ်နေပြီ။ ငါ့အဖေ သင်ပေးတာ။ သူက ရေတပ်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးကွ။ သူ ခွင့်ရက်ရတဲ့အခါကျရင် ငါတို့ကို လာကယ်မှာ။ မင်းအဖေကကော ဘာလုပ်လဲ”

ပစ်ဂီမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ မဆိုင်းမတွ ပြန်ပြော တယ်။

“ငါ့အဖေက သေပြီ၊ ငါ့အမေကတော့...”

သူက မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး သုတ်စရာ တစ်ခုခု လိုက်ရှာပေမယ့် ဘာမှ ရှာမရဘူး ဖြစ်နေလေရဲ့။

“ငါက အဒေါ်နဲ့ နေတာကွ။ သူက သကြားလုံးဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ ငါဆို သကြားလုံး ကြိုက်သလောက်စားပဲ။ ပေါ့လို့။ ဒါနဲ့ မင်းအဖေက ငါတို့ကို ဘယ်တော့ လာကယ်မှာလဲ”

“အမြန်ဆုံး လာမှာပေါ့”

ပစ်ဂီက ရေတွေရွဲနှစ်နေတဲ့ ကိုယ်နဲ့အတူ ရေထဲကနေထပြီး ကိုယ်လုံးတီး အတိုင်း ရပ်လိုက်တယ်။ မျက်မှန်ကိုလည်း ခြေအိတ်တစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်လို့။ မနက်ခင်းရဲ့ အပူရှိန်ကို ဖြတ်ပြီး သူတို့ဆီ ရောက်လာတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အသံဆိုလို့ သန္တာကျောက်တန်းကို ရေလှိုင်းဆောင့်ကွဲပြီး ထွက်လာတဲ့ တဝေါဝေါ မြည်သံရှည်ပဲ ရှိတယ်။

“ငါတို့ ဒီမှာရှိမှန်း မင်းအဖေက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာတဲ့လဲ”

ရာဇ်က ရေထဲမှာ ခွေခေါက်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ ပင်လယ်ထုံးအိုင်ရဲ့ စူးရှတောက်ပမှုကို တံလျှပ်တွေက ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားနေသလိုမျိုးပဲ။ အိပ်ချင်စိတ်ကလည်း ရာဇ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်လာတယ်။

“ငါတို့ ဒီမှာရှိမှန်း မင်းအဖေက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာတဲ့လဲ”

ပစ်ဂီက ထပ်မေးတယ်။ ရာဇ် ခေါင်းထဲမှာတော့ ပစ်ဂီကို ပေးဖို့ အဖြေ ကို စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း။ နားထဲမှာတော့ သန္တာကျောက်တန်းဘက်က လာတဲ့ အော်မြည်သံဟာ အရမ်းကို ဝေးဝေးသွားသလို ခံစားရတယ်။

“လေဆိပ်ကျရင် သူတို့က အဖေကို ပြောမှာပေါ့ကွ”

ပစ်ဂီက ခေါင်းခါရင်း ပြောင်လက်သွားတဲ့ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်ပြီး ရှာဖွေကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တော့မှာလဲ။ လေယာဉ်မှူးကြီး ပြော သွားတာ မကြားလိုက်ဘူးလား။ အက်တမ်ဗုံး ကိစ္စလေ။ အကုန်လုံး သေပြီ ပေါ့ဟ”

ရှာဖွေက ရေထဲက ပြန်တက်လိုက်ရင်း ပစ်ဂီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက် ပြီး မကြုံစဖူး ကြုံလာရတဲ့ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားနေတယ်။

ပစ်ဂီက မရပ်သေးဘူး။

“ဒါ ကျွန်း မဟုတ်လား”

“ငါ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် တက်ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်းဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာပဲ” လို့ ရှာဖွေက ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“သူတို့အားလုံး သေပြီ။ ပြီးတော့ ငါတို့ ရောက်နေတာ ဒါ ကျွန်း တစ်ကျွန်းကွ။ ငါတို့ ဒီရောက်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ မင်းအဖေလဲ မသိ ဘူး။ တခြားဘယ်သူမှလဲ မသိဘူး” လို့ ပစ်ဂီက ပြောတယ်။

သူနှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာတယ်။ မျက်မှန် နှစ်ချပ်ကတော့ ရေငွေ့ရိုက်ပြီး မှုန်ဝါးသွားပြန်ရဲ့။

“ငါတို့ ဒီမှာ သေတဲ့အထိ နေရတော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

ဒီစကားသံရဲ့ အဆုံးမှာ အပူရှိန်ဟာလည်း ပိုပြင်းလာသလို ခံစားလိုက် ရတာမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်တဲ့အထိပဲ။ သူတို့အောက်က ရေအိုင်ကလည်း မျက်စိကျိန်းစပ်အောင် အလင်းပြန်နေလိုက်တာမှ လွန်ရော။

“ငါ့အဝတ်တွေ ယူဦးမှပဲ၊ ဟိုနားမှာ” လို့ ရှာဖွေက ပွစိပွစိ ပြောလိုက်ပြီး သဲထဲကို ပေါက်ဆတ်ပေါက်ဆတ်နဲ့ ဖြတ်သွားလိုက်တယ်။ အငွေ့ပြန်မတတ် ပူနေတဲ့ နေမင်းကို ကြုံကြုံခံရင်း ရှာဖွေဟာ ကျောက်ဖျာရဲ့ တစ်ဖက်ကို သွား တယ်။ သူ့အဝတ်တွေက ပြန်ကျလို့၊ မီးခိုးရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်ရမှာ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်ပေမယ့်လည်း သဘောတော့ ကျတယ်။ အဲဒီနောက် ကျောက်ဖျာရဲ့ အစွန်းကနေ ပြန်ကုပ်တက်ပြီး စိမ်းမြမြ အရိပ်အောက်က ပြေပြစ်တဲ့ တုံးလုံးလဲ ပင်စည်တစ်ခုပေါ် ထိုင်လိုက်တယ်။ ပစ်ဂီက သူ့အဝတ်

တွေကို လက်မောင်းကြား ညှပ်ရင်း ကျောက်ဖျာကြီးပေါ် မနည်းတက်လာရ တယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ ခုနက ရေအိုင်ဘက်ခြမ်းမှာ ထွက်နေတဲ့ အငူစွန်း လေးနား တုံးလုံးလဲနေတဲ့ ပင်စည်တစ်ခုပေါ် သတိနဲ့ ထိုင်လိုက်တယ်။ ရေပြင်က လာတဲ့ ရောင်ပြန် အပြောက်အကွက်တွေက သူ့ကိုယ်ပေါ် တလှုပ်လှုပ်။ ခုတော့ သူ့အသံ ထွက်လာတယ်။

“ငါတို့ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ရှာရမယ်ကွ။ ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်”

ရဲ့ဖက်ကတော့ဘာမှ မပြောဘူး။ သူတို့ရောက်နေတာ သန္တာကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်းတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်း။ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ အေးအေးလူလူ ဖြစ်နေတဲ့ ရဲ့ဖ် တစ်ယောက် ပစ်ဂီရဲ့ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ စကား တွေကို လျစ်လျူပြုရင်း ကောင်းကောင်း ဇိမ်ယူနေတယ်။

ပစ်ဂီကလည်း မလျှော့ဘူး။ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

“ငါတို့ ဒီမှာ ဘယ်နှယောက် ရှိလဲ”

ရဲ့ဖ်က ထလာပြီး ပစ်ဂီနားမှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“မသိဘူး”

လေပြည်လေးတစ်ခုတည်း၊ နှစ်ခုတည်းကတော့ အလျှံတည်းညှိထနေတဲ့ ရေပြင်အပေါ်ကနေ ဖြတ်သန်းလို့ ဟိုမှ ဒီမှ တိုက်ခတ်သွားတယ်။ သူတို့ ထိုင်နေတဲ့ ကျောက်ဖျာကို လေပြည်ဖြတ်သွားတော့ အုန်းလက်တွေက တိုးတိုး ညင်သာ အသံထွက်လာတယ်။ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းကွက်လေးတွေက သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖြတ်ဆင်းသွားပြီး အတောင်ပါတဲ့ တောက်တောက်ပပ အရာတွေ လိုမျိုး အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတယ်။

ပစ်ဂီက ရဲ့ဖ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ရဲ့ဖ် မျက်နှာပေါ်က အရိပ် တွေ အကုန်လုံးက ဇောက်ထိုးပြောင်းပြန်။ မျက်နှာအပေါ်ခြမ်းက စိမ်းနေပြီး အောက်ခြမ်းကတော့ ရေအိုင်ဆီက အလင်းကြောင့် ဖြူနေတယ်။ နေရောင် တစ်ပြောက်က သူ့ဆံပင်ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် ဝဲဝိုက်လို့။

“ငါတို့ တစ်ခုခု လုပ်ရလိမ့်မယ်ကွ”

ရဲ့ဖ်က ပစ်ဂီ ပြောတာကို မကြားသလို လုပ်နေတယ်။ ပြောရရင် စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းဆထားပေမယ့် ဘယ်တော့မှ အပြည့်အစုံ မသိနိုင်တဲ့ နေရာ တစ်ခုဟာ လက်တွေ့ဘဝထဲကို ဖြုန်းဆို ခုန်ဝင်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား။

ရှုမ်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာဟန်နဲ့ အပြုံးဘက်ကို ကူးပြောင်း သွားတယ်။ ပစ်ဂီကတော့ ဒါဟာ ရှုမ်းက သူ့စကားကို အသိအမှတ်ပြုတာပဲ ဆိုပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ရယ်ချလိုက်လေရဲ့။

“ဒါဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်မယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“ဟေ့ အဲဒါ ဘာတုံးဟ”

ရှုမ်းက ပြုံးနေတာ ရပ်သွားပြီး ရေအိုင်ထဲကို လက်ညှိုး ထိုးပြနေတယ်။ တောထနေတဲ့ ပင်လယ်ရေမှော်တွေ ကြားထဲမှာ ဝါကြွင့်ကြွင့် အရာတစ်ခု။

“ကျောက်ခဲ...”

“ဘယ်ကလာ... ကမာခွဲကွ”

ပစ်ဂီစိတ်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကမာခွဲပဲ။ ငါ တစ်ခါ မြင်ဖူးတယ်။ အိမ်တစ်အိမ် ရောက်တုန်းက နောက်ဘက်နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတာ။ အိမ်ရှင်ကတော့ အဲဒါ ခရုသင်းလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ သူ အဲဒါ မှုတ်လိုက်ရင် သူ့အမေ ထွက်လာတယ်။ သိပ်တန်ဖိုးရှိ ဆိုပဲ”

ရှုမ်းရဲ့ တံတောင်ဆစ်နားမှာ အုန်းပင်ပေါက်တစ်ပင်ဟာ ရေအိုင်အပေါ် ကို မိုးပြီး ခပ်စောင်းစောင်း ပေါက်နေတယ်။ အလေးချိန်ကြောင့် အပင်ရဲ့ အရင်းနားက မြေပျော့ပျော့တောင် အတုံးလိုက် ဖွာထွက်နေပြီမို့ သိပ်မကြာခင် ဒီအပင် လဲကျတော့မှာ။ ရှုမ်းက ပင်စည်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ရေထဲကို ထိုးမွှေ နှော့နေတယ်။ တောက်ပတဲ့ ငါးလေးတွေကတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက် လှစ်ခနဲ ကူးခပ်လို့၊ ပစ်ဂီက အသည်းယားစရာ ပုံစံမျိုးနဲ့ ရှေ့ကို ကုန်းကြည့်ပြီး ပြော လိုက်တယ်။

“သတိထားကွ၊ မင်း လုပ်တာနဲ့ ကွဲသွားလိမ့်မယ်”

“အသာနေစမ်းကွာ”

ရှုမ်းက ပြန်မကြည့်ဘဲ တုံးတိတိ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကမာခွဲဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသလို လှလည်း လှတယ်။ ဆော့ချင်စရာလည်း ကောင်း တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရှုမ်းရဲ့ အတွေးရေလျှင်ကြောထဲက ပြတ်သားတဲ့ စိတ်ကူး ပုံရိပ်တွေဟာ သူနဲ့ ပစ်ဂီတို့ ကြားမှာတော့ တံတိုင်းလို ခြားထားဆဲပဲ။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာတော့ ပစ်ဂီဟာ ကန့်လန့် ကန့်လန့် အရာတစ်ခုပဲ။ ရှုမ်း

ဆွဲလိုက်လို့ ရေထဲ ရောက်တဲ့အထိ ညွတ်သွားတဲ့ အုန်းပင်ပျိုရဲ့ ပင်စည်ဟာ ရေမှော်တွေ ကြားထဲက ကမာခွံလေးကို တွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ရှာဖွေက လက် တစ်ဖက်ကို ထောက်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကမာခွံကို ကြွတက် လာတဲ့အထိ ဖိချလိုက်တယ်။ ကမာခွံက အပင်ပေါ်မှာ တင်ပါလာပြီး ပစ်ဂီက လှမ်းဖမ်းလိုက်တယ်။

အခုတော့ ကမာခွံဟာ မြင်သာ မြင်ရပြီး မကြင်ရတဲ့အရာ မဟုတ် တော့ဘူး။ ရှာဖွေတစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ပစ်ဂီက ထတဲ့ပြီး ဗလွတ် ဗလွတ် ပြောတယ်။

“ခရုသင်းကွ၊ သိပ်ဈေးကြီးတာ၊ တစ်ခုတစ်ခုဆို ပိုက်ဆံ အများကြီး ပေးရမှာ။ ငါ ပြောရဲတယ်။ အဲဒီလူကြီးက သူ့ပန်းခြံနံရံပေါ်မှာ ချိတ်ထားတာ။ ငါ့အဒေါ်က...”

ရှာဖွေဟာ ပစ်ဂီလက်ထဲက ကမာခွံကို ဆွဲယူလိုက်တော့ ရေနည်းနည်း ထွက်လာပြီး သူ့လက်မောင်း တစ်လျှောက် စီးကျသွားတယ်။ ကမာခွံက ဖြူဖြူ ဝင်းဝင်းကလေး။ အရောင်ကျနေတဲ့ ပန်းရောင် အကွက်အကွက်လေးတွေ ကလည်း ဟိုနားတစ်ပြောက်၊ သည်နားတစ်ပြောက်။ ကမာခွံရဲ့ ထိပ်ဖျားချွန်နဲ့ ပန်းရောင်ပါးစပ်ကြားမှာတော့ ပြေပြေလေးဖြစ်နေတဲ့ ခရုပတ်လမ်းကြောင်း တစ်ခုနဲ့အတူ အလွန်အနုစိတ်တဲ့ ဖောင်းကြွ အဆင်ကွက်တစ်ခု ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ ဆယ့်ရှစ်လက်မ ကမာခွံကိုယ်ထည်။ ရှာဖွေက ကမာခွံအတွင်းအခေါင်းထဲ ဝင်နေ တဲ့ သဲတွေကို ခါချလိုက်တယ်။

“နွားအော်သံလိုမျိုး ဘူးခနဲ အသံမြည်အောင် မှုတ်လိုက်တာကွ။ ပြီးတော့ အဲဒီလူကြီးမှာ ကျောက်တုံးဖြူဖြူလေးတွေရော၊ ငှက်လှောင်အိမ် တစ်ခု ရော ရှိတာ။ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ကြက်တူရွေး စိမ်းစိမ်းလေးရောပဲ။ ကျောက်တုံး အဖြူတွေကိုတော့ သူ မမှုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ နောက်ပြီး သူ ပြောတာက...”

ပစ်ဂီက ပြောနေတာကို ခဏရပ်ပြီး အသက်ရှူလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ရှာဖွေလက်ထဲက အရောင်တောက်နေတဲ့ ခရုသင်းကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေတယ်။

“ရှာဖွေ...”

ရှာဖွေက မျက်လုံးလှန်ကြည့်တယ်။

“ငါတို့ ဒီဟာကို မှုတ်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကို လှမ်းအချက်ပေးလို့ ရတယ်။”

လေ။ အစည်းအဝေး ထိုင်ကြမယ်လေ။ ဒီအသံကြားရင် သူတို့ ထွက်လာလိမ့် မယ်”

ပစ်ဂီက ရှာဖွေကို ကြည့်ပြီး ရှုန်းရှုန်းဝေအောင် ပြုံးလိုက်တယ်။

“မင်းလဲ ငါ့လိုပဲ တွေးပြီး ဒီဟာကို ဆယ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ရှာဖွေက ဆံပင်ကို နောက်ပြန် သပ်လိုက်တယ်။

“မင်း ပြောတဲ့ လူကြီးက ခရုသင်းကို ဘယ်လို မှုတ်တာလဲ”

“အထဲကို လေတွေ မှုတ်သွင်းလိုက်တာမျိုးကွ။ ဒေါ်ဒေါ်က ငါ့ကို ပွန်းနာရှိလို့ ဆိုပြီး ပေးမမှုတ်ဘူးကွ။ အဲဒီလူကြီး ပြောတာတော့ ဒီအောက်နား ကနေ မှုတ်ရတယ်တဲ့” လို့ ပစ်ဂီက စုထွက်နေတဲ့ သူ့ဗိုက်ပေါ် လက်ကလေး တင်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“မှုတ်ကြည့်ပါလားကွ၊ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေကို အသံပေးကြည့်ရ အောင်”

ရှာဖွေက မယုံသလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခရုသင်းရဲ့ အဖျားချွန်ချွန်လေးကို ပါးစပ်နား တော့ပြီး မှုတ်လိုက်တယ်။ ခရုသင်းရဲ့ ပါးစပ်အဝကနေ ရှိုးခနဲ အသံမြည်သွား တယ်။ ဒါပဲ။ ရှာဖွေက နှုတ်ခမ်းပေါ်က ဆားငန်ရေတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထပ်မှုတ်ကြည့်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရုသင်းကတော့ တေမိလုပ်နေဆဲ။

“အထဲကို လေမှုတ်သွင်းလိုက်တာမျိုးကွ” လို့ ပစ်ဂီက ထပ်ပြော တယ်။

ရှာဖွေက သူ့နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို အိုအိုလေးဖြစ်အောင် စုလိုက်ပြီး အထဲထဲ ကို လေတွေ ပန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ထွက်လာတဲ့ အသံကတော့ လေလည်သလို ခပ်အုပ်အုပ်အသံမျိုး။ နှစ်ကောင်သား သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ရှာဖွေ က မှုတ်လိုက်၊ ထွက်လာတဲ့ အသံကို နားထောင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်နဲ့ သဘောခွေနေကြလေရဲ့။

“ဒီ ရင်ခေါင်းနားကနေ မှုတ်တာမျိုးကွ”

ရှာဖွေက ပစ်ဂီပြောတာကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ ရင်ခေါင်းနားမှာ အားကို စုလိုက်ပြီး ခရုသင်းထဲကို လေတွေ အားနဲ့ မှုတ်သွင်းလိုက်တယ်။ တစ်မဟုတ်ချင်းအတွင်းမှာ တကယ့်ခရုသင်းမှုတ်သံ ထွက်သွားတယ်။ အင်မတန် စူးရှနိုင်တဲ့ အသံတစ်သံဟာ အုန်းပင်တွေရဲ့ အောက်ကနေ လေကို ထိုးခွဲ

ပေါ်ထွက်လာပြီး တောအုပ်ရဲ့ ပင်ချင်းခက်သမျှ ပျံ့နှံ့လို့သွားတဲ့ နောက်မှာ ပန်းရောင်ကျောက်ဖျာဆီကနေ ပဲ့တင်ပြန်လာတယ်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေမှာ နားနေတဲ့ ငှက်အုပ်တွေဟာ လန့်ပျံ့သွားကြပြီး အော်သံတစ်သံနဲ့အတူ အရာ တစ်ခုဟာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေထဲ ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။

ရုဇွန်က ခရုသင်းကို ပါးစပ်ကနေ ပြန်ခွာလိုက်တယ်။

“အားပါး...”

ခရုသင်းရဲ့ ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့ အသံ ပေါ်ထွက်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်တဲ့ ရိုးရိုးအသံဟာ လေသံနဲ့ ပြောသလောက်ပဲ ရှိတော့ တယ်။ ရုဇွန်က ခရုသင်းကို နှုတ်ခမ်းဝမှာ ပြန်တော့၊ ပင့်သက်အရှည်ကြီး ရှိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မူတ်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း အောင်မြင်စွာနဲ့ အသံ ထွက်လာတယ်။ ပိုပြီး အားပြင်းပြင်းထည့် မှုတ်လိုက်တဲ့အတွက် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အသံဟာ ပထမတစ်ကြိမ်ကထက် ကီးတစ်ကီးစာ အသံပိုမြင့်သွားပြီး ခုနက ထက်တောင် ပိုမို ကျယ်လောင် စူးရှသွားတော့တယ်။ ပစ်ဂီက တစ်ခုခုကို အော်ဟစ်နေတယ်။ ကျေနပ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့။ သူ့မျက်မှန်ကလည်း ပိုပြီး အရောင် လင်းလက်နေတယ်။ ငှက်တွေက ထအော်လို့၊ အကောင်ငယ်လေးတွေက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လို့၊ ရုဇွန်ရဲ့ ထွက်လေတွေ ကုန်ခါနီးလာတာနဲ့အတူ ခရုသင်း အသံကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျလာပြီး ဘယ်သံအုပ်အုပ် အသံအဖြစ် ပြောင်းသွားတယ်။ လေသံရှဲရှဲ အသံမျိုးပဲ။

ခရုသင်းဟာ အသံတိတ်သွားပြီ။ တောက်ပတဲ့ အခွံမာလေး။ အသက် အောင့်ထားရတာကြောင့် ရုဇွန်ရဲ့ မျက်နှာဟာ မည်းသည်းနေတယ်။ ကျွန်းရဲ့ အထက်က လေထုထဲမှာတော့ ငှက်တို့ရဲ့ အော်မြည်သံ၊ အထပ်ထပ် မြည်နေတဲ့ ပဲ့တင်သံတို့နဲ့သာ ပြည့်လို့။

“မင်း မှုတ်လိုက်တဲ့ အသံကို ဟိုးအဝေးကြီးကတောင် ကြားရမယ်ကွ ငါလောင်းရဲတယ်”

ရုဇွန်ကတော့ ခုမှ အသက်ရှူပြန်မှန်လာပြီး ဟူးဟဲအသံတွေ ဆက်တိုက် ထုတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ပစ်ဂီက-

“ဟာ...ဟိုမှာ တစ်ယောက်ဟေ့”

ကမ်းခြေအတိုင်း ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် ကိုက်တစ်ရာလောက်အကွာ အုန်းပင်တွေ ကြားထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ အသက် ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ့် ကလေးတစ်ယောက်။ ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်ပြီး ဖြူဖျော့ဖျော့။ အဝတ်တွေက စုတ်ပြနေပြီး မျက်နှာပေါ်မှာတော့ စေးကပ်ကပ် သစ်သီးဖတ်တွေ ပေပွလို့၊ ရှုမ်းတို့ ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ချွတ်ချထားတဲ့ သူ့ ဘောင်းဘီကို ပြန်ဆွဲတင်နေတာက တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာလုပ်ဖို့ ဘောင်းဘီ ချွတ်ခဲ့လဲ ဆိုတာကတော့ ပြောစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး။ အဲဒီ ကောင်လေးက အုန်းပင်တွေရှိတဲ့ ခင်တန်းပေါ်ကနေ အောက်က သဲပြင်ပေါ် ကို ခုန်ချလိုက်ရာမှာတော့ သူ့ဘောင်းဘီလည်း ခြေမျက်စိနားထိ လျှောကျ သွားတော့တယ်။ ဘောင်းဘီကို ချွတ်ထားခဲ့လိုက်ပြီး ရှုမ်းတို့ရှိတဲ့ ကျောက်ဖျာ ဆီကို ပေါက်ဆတ် ပေါက်ဆတ်နဲ့ လှမ်းလာတယ်။ ပစ်ဂီက သူ့ကို ကျောက်ဖျာ ကြီးပေါ် ကူပြီး ဆွဲတင်တယ်။

ရှုမ်းကတော့ ခရုသင်းကို မှုတ်လို့ ကောင်းတုန်း။ တောထဲကနေ စိစိညံညံ အော်သံတွေ ကြားလာရတယ်။ ခုနက ထွက်လာတဲ့ ကောင်လေး သေးသေးလေးဟာ ရှုမ်းရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ရှုမ်းကို မော့ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာက ရွှင်ပျပျ။ သူ့ရှေ့က အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုကို ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ လုပ်နေမှန်း သေချာသွားတဲ့အခါ သူ့မျက်နှာ ပေါ်မှာ ကျေနပ်မှုတွေ ပြည့်လျှမ်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မညစ်ပတ်သေးတဲ့ ပန်းရောင်လက်မတစ်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပစ်ဂီက အပေါ် ကနေ အုပ်မိုးကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“မင်းနာမည် ဘာတဲ့တုံး”

“ဈန်နီ”

ပစ်ဂီက ကောင်လေးနာမည်ကို သူ့ဟာသူ လိုက်ရွတ်လိုက်ပြီး ရှုမ်း ကြားအောင် ထပ်အော်ပြောလိုက်တယ်။ မောင်မင်းကြီးသားကတော့ ခရုသင်း မှုတ်နေတုန်းမို့ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားအားဘူး။ ကျယ်လောင်တဲ့ ခရုသင်း သံထွက်အောင် အားအများကြီးသုံး မှုတ်ထားရတဲ့ အတွက်လည်း သူ့မျက်နှာဟာ သွေးရောင် မရှိတော့ဘူး။ သူ့နှလုံးခုန်ချက်တိုင်းမှာ ရှုပ်အင်္ကျီအကျပ်ဟာ လိုက်ပါ လှုပ်ရှားနေတယ်။ တောထဲက အော်သံတွေကတော့ နီးသထက် နီးလာလေရဲ့။

ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်မှာတော့ သက်ရှိတွေရဲ့ လက္ခဏာတွေကို စမြင်လာရပြီ။ အပူရှိန်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ရေခိုးရေငွေ့တွေရဲ့ အောက်မှာ အခိုးခြောင်းခြောင်းထနေတဲ့ သဲပြင်ပေါ်က မိုင်ချီရှိတဲ့ အလျားတစ်လျှောက် လူပုံသဏ္ဍာန်လေး များစွာကို ရုတ်တရက် မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်လေး တွေဟာ ပူပြင်းကြမ်းတမ်းလွန်းတဲ့ သဲပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ရှာဖွေဖို့ ရှိနေတဲ့ ကျောက်ဖျာ ရှိရာဆီကို လာနေကြတယ်။ ဝှန်နီ အသက်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ့် ကောင်လေး သေးသေးလေး သုံးယောက်ကတော့ သူတို့တွေ သစ်သီး လိုက်ခူးနေခဲ့တဲ့ တောအုပ် တစ်နေရာဆီကနေ ရှာဖွေဖို့ အနားနီးနီးလေးမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ တာဟာ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလှတယ်။ ပစ်ဂီထက် တအားကြီး မငယ်တဲ့ ခပ်ညိုညို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း တွေထဲကနေ တိုးထွက်၊ ကျောက်ဖျာပေါ်ကို လျှောက်တက်လာလိုက်ပြီး တွေ့သမျှ လူတွေကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်တယ်။

သည်လိုနဲ့ သူတို့အုပ်စုထဲက ကျန်တဲ့ကလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက်လာရဲ့။ ဘုမသိ ဘမသိ ထိုင်နေတဲ့ ဝှန်နီကို ကြည့်ပြီး သူတို့ပါ လဲကျနေတဲ့ အုန်းပင်တွေပေါ် ထိုင်လိုက်ရင်း ငေးငေးငေါင်ငေါင် လုပ်နေကြတယ်။ ရှာဖွေကတော့ တတူတူနဲ့ ခရုသင်း ဆက်မှုတ်နေတုန်းပဲ။ ပစ်ဂီကတော့ ကောင်လေးတွေကြားထဲ တစ်ယောက်ကနေ တစ်ယောက် ကူးပြီး နာမည်တွေ လိုက်မေးလိုက်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မှတ်လိုက် လုပ်နေတယ်။

သူတို့ဘဝမှာ အော်လန် ကိုင်ထားတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ စကားဆိုရင် အမြဲ နားထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပစ်ဂီကိုလည်း အခု သူတို့ အဲဒီလို ဆက်ဆံကြ တယ်။ ကောင်လေးတချို့က ကိုယ်လုံးတီးလေးတွေနဲ့ လက်ထဲမှာ အဝတ်အစား တွေ ကိုင်ထားကြတယ်။ တချို့ကလည်း ခါးအထက်ပိုင်း ဗလာကျင်း။ တချို့လည်း အင်္ကျီပါပေမယ့် အပြည့်အစုံ မဟုတ်ဘူး။ တချို့လည်း ကျောင်းဝတ်စုံ၊ မီးခိုး၊ အပြာ၊ ညိုဝါနုရောင် ဂျာကင်၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းလျှိုအင်္ကျီ အသီးသီးနဲ့။ အင်္ကျီ တွေပေါ်မှာလည်း ရင်ထိုးတံဆိပ်တွေ၊ ဆောင်ပုဒ်တွေနဲ့။ ခြေအိတ်နဲ့ ခေါင်းစွပ်တွေ ပေါ်မှာလည်း ရောင်စုံအစင်း အစင်းတွေနဲ့။ မြစ်မ်းရောင် အရိပ်အာဝါသကြီး အောက်က အုန်းပင်တွေပေါ်မှာတော့ သူ့အစုနဲ့သူ ခေါင်းချင်းလေးတွေ ဆိုင်လို့။ အညိုရောင်ဆံပင်နဲ့ ခေါင်း၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ခေါင်း၊ အနက်ရောင်ဆံပင်နဲ့ ခေါင်း။

နီညိုရောင်ခေါင်း၊ ဝါကြင့်ကြင့်အရောင် ဆံပင်နဲ့ ခေါင်း၊ ကြွက်မွေးအရောင် ဆံပင်နဲ့ခေါင်း စုံလို့ပဲ။ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ခေါင်းချင်းဆိုင်လို့ တီးတိုး တီးတိုး လုပ်သူလုပ်၊ တွတ်ထိုးသူထိုး၊ ရှာဖွေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်ထင်ချင်ရာ ထင်သူထင် လုပ်နေကြတယ်။ အစီအစဉ် တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီပေါ့။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာတော့ ကလေးတစ်သိုက်ဟာ တစ်ယောက်ချင်း ရော၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲပါ လာနေကြတယ်။ နေရောင်ခြည် တိုက်ရိုက်ရောက် နေတဲ့ သဲပြင်ပေါ်ကနေ အရိပ်အောက်က သဲပြင်ပေါ်ကို ခြေချလိုက်ချိန်မှာ သူတို့ကို သဲသဲကွဲကွဲ ပိုမြင်လာရတယ်။ သူတို့အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သဲပြင် ပေါ်မှာ ကခုန်နေတဲ့ လင်းနီသဏ္ဍာန်နဲ့ မည်းမည်းအရာ တစ်ခုဆီကို အရင် အာရုံ ကျသွားကြတယ်။ ကြည့်ရင်းနဲ့ အဲဒီ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ရဲ့ အပေါ်က လူကို သတိ ပြုမိလာတယ်။ တကယ်က လင်းနီပုံစံအရာ ဆိုတာ လူ့အရိပ်သာ ဖြစ်ပြီး ခေါင်း ပေါ် တည့်တည့်က နေကြောင့် သူ့အရိပ်ဟာ တိုသွားပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းနေ တဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားမှာ အကွက်မည်းမည်းကြီး ဖြစ်နေတာပဲ။ ခရုသင်း မှုတ်ရင်းကကိုပဲ ရှာဖွေတစ်ယောက်ကတော့ ကျောက်ဖျာထက်ကို နောက်ဆုံးမှ တက်လာတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်သေးတယ်။ သေးသေး လုံးလုံးလေး၊ ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ ကောင်လေး နှစ်ယောက်ဟာ ရှာဖွေရဲ့ ခြေရင်းမှာ သွားလေး ဖြစ်ရင်း၊ အသက်ကို အမြန်ရှူရင်းနဲ့ ခွေးလေးနှစ်ကောင်လိုမျိုး ထိုင်ချ လိုက်တယ်။ သူတို့ကတော့ အမြော့ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် တူပုံက သဘောခွေ့ချင်စရာ ကောင်းတယ်။ တကယ့်ကို တူလွန်းလှတဲ့ အမြော့လေး နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက မယုံနိုင်စရာ ကြည့်နေကြတယ်။

သူတို့အမြော့က အသက်ရှူတော့လည်း အတူတူ၊ ပြုံးတော့လည်း အတူတူ။ လူပုံတွေကလည်း ဝဝကစ်ကစ် တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး၊ အားရစရာကြီး တွေ။ ရှာဖွေကို တူတူမော့ကြည့်နေကြတယ်။ မျက်နှာပေါ်က အပြေးက တင်းနေ လို့ တူပါရဲ့ ရှာဖွေကို မော့ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပေါ်က ပါးစပ်ကလေးတွေက ပွင့်နေတယ်။ မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ ပစ်ဂီက ကောင်လေး နှစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ခရုသင်းမှုတ်သံ တစ်သံနဲ့တစ်သံကြားမှာ သူတို့နာမည်တွေ ကို လိုက်ရွတ်နေတဲ့ အသံကို ကြားနိုင်တယ်။

“ဆမ်၊ အဲရစ်၊ ဆမ်၊ အဲရစ်”

ပစ်ဂီ နားရှုပ်သွားတယ်။ အမြောနှစ်ကောင်က ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်လက်ညှိုးထိုးပြနေကြတယ်။ ကလေးအုပ်က တော့ ပွဲကျလို့။

ရှာဖွေလည်း နောက်ဆုံးတော့ ခရုသင်းမှုတ်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး ထိုင်ချ လိုက်တယ်။ ခရုသင်းကို လက်မှာ တွဲလောင်း ကိုင်ထားပြီး ခေါင်းကိုတော့ ဒူးပေါ် တင်ထားတယ်။ ပဲ့တင်ထပ်နေတဲ့ ခရုသင်းသံ တဖြည်းဖြည်း တိတ်သွား သလို ရယ်သံတွေလည်း ငြိမ်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်မှုသာ ကြီးစိုးနေတော့တယ်။ ကမ်းခြေရဲ့ တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ အခိုးအငွေ့တွေထဲမှာ မည်းမည်း အရာတစ်ခုက မငြိမ်မသက်နဲ့ လူးလွန်ပြီး လာနေတယ်။

အရင်ဆုံး စမြင်လိုက်သူက ရှာဖွေ။ သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလွန်း တော့မှ ကျန်တဲ့ သူတွေရဲ့ အာရုံလည်း အဲဒီဘက်ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ဟာ တံလျှပ်ခိုးထနေတဲ့ သဲပြင်ကနေ အရိပ်ကျတဲ့ သဲပြင် ဘက်ကို ရောက်လာတော့မှ ဒါဟာ အရိပ်မည်းမည်းချည်း မဟုတ်ဘဲ ဝတ်ရုံ တွေ ဖြစ်နေမှန်း သဘောပေါက်သွားကြတယ်။

သူတို့ မြင်နေရတဲ့ အကောင်လိုလိုဟာက တကယ်တော့ ကောင်လေး တစ်ဖွဲ့ပဲ။ အတန်း နှစ်တန်းခွဲ စီပြီး ခြေလှမ်းစုံညီနီးပါး ချီတက်လာကြတဲ့ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လိုမျိုး။ ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံတွေက ဝတ်နေကျမျိုး မဟုတ်။ ဘောင်းဘီတိုတွေ၊ ရှပ်အင်္ကျီတွေ၊ အဝတ်အစား ပုံစံအမျိုးမျိုးကို လက်ထဲမှာ ကိုင်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကတော့ လေးထောင့်စပ်စပ်ပုံ အမည်းရောင် ကက်ဦးထုပ်ကိုယ်စီ ဆောင်းထားကြပြီး ဦးထုပ်ပေါ်မှာ ငွေတံဆိပ် တစ်ခုစီ ပါတာကို တွေ့ရတယ်။ အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးတွေက လည်ပင်းကနေ ခြေချင်းဝတ်ထိ ဖုံးလို့။ ဝတ်ရုံရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်မှာတော့ ငွေရောင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ရှည်ရှည် တစ်ချောင်းစီ ပါရှိပြီး ဝတ်ရုံရဲ့ လည်ပင်းနေရာတွေ မှာတော့ အတွန့် အတွန့်တွေ ပါတဲ့ လိုင်းတစ်ခုစီ ပါတယ်။ အပူပိုင်းဒေသရဲ့ အပူဒဏ်ကို ခံရတာ၊ လေယာဉ်အောက်ကို ထိုးဆင်းလာခဲ့တာ၊ စားစရာ လိုက်ရှာ ရတာ၊ ခု နောက်ဆုံး နေပူကျတဲ့မှာ ချွေးတရွဲရွဲ ချီတက်ရတာတွေကြောင့် သူတို့ အသားအရေတွေဟာ ရေဆေးထားခါစ ဆီးသီးတွေလို ဖြစ်နေတယ်။

သူတို့အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာတဲ့ ကောင်လေးက ကျန်တဲ့ လူတွေလို ပုံစံတူဝတ်ထားပေမယ့် သူ့ဦးထုပ်က တံဆိပ်ကတော့ ရွှေရောင် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့တပ်ဖွဲ့ ရှာဖွေတို့ ရှိနေတဲ့ ကျောက်ဖျာနဲ့ ဆယ်ကိုက်လောက် အကွာ ရောက်တော့ ခေါင်းဆောင် ကောင်လေးရဲ့ အမိန့်သံ ထွက်လာပြီး အားလုံး ရပ်လိုက်ကြတယ်။ အကုန်လုံး မောဟိုက်လို့၊ ချွေးတွေ ရွှဲနစ်လို့၊ ပြင်းထန်တဲ့ နေရောင်အောက်မှာ ယိမ်းထိုးလို့။

ခေါင်းဆောင် ကောင်လေးက ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး ကျောက်ဖျာပေါ် ဧွေခနဲ လက်ထောက် ခုန်တက်လိုက်ရာမှာတော့ သူ့ဝတ်ရုံဟာ လေထဲမှာ လွှားခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ နေရောင်ထဲက လာရလို့ မျက်စိပြာနေတဲ့ သူဟာ ကျောက်ဖျာပေါ်က အရိပ်မည်းမည်းနေရာကို မမြင်မစမ်းနဲ့ ပြူးကြည့်နေလေရဲ့။

“ခရာကြီးနဲ့ လူကြီး ဘယ်မှာလဲ”

ဝတ်ရုံနက်နဲ့ ကောင်လေး မျက်စိတွေ ပြာနေတာကို ရိပ်စားမိတဲ့ ရှာဖွေ က ဖြေလိုက်တယ်။

“ခရာကြီးနဲ့ ဘယ်လူကြီးမှ မရှိဘူး။ ငါပဲ ရှိတယ်”

ကောင်လေးက အနားကပ်လာပြီး ရှာဖွေကို သေချာ ငုံ့ကြည့်လိုက် တယ်။ မျက်နှာကိုလည်း ခုနကလို ရှုံ့ထားလိုက်တယ်။ ဒူးပေါ်မှာ ဖြူလွလွ ကမာခွံတစ်ခုကို တင်ထားတဲ့ ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို မြင်ရပေမယ့် ကျေနပ်ဟန် မတူဘူး။ သူ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ အမည်းရောင် ဝတ်ရုံအနားစဟာ လေထဲကို ဝိုင်းခနဲ နေအောင် မြောက်တက် သွားတယ်။

“သင်ဘော့တွေ ဘာတွေကော မရှိဘူးလား ဒါဖြင့်”

တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေတဲ့ ဝတ်ရုံအောက်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ပိန်ပိန် ရှည်ရှည်နဲ့ အရိုးပဒေသာပဲ။ ဦးထုပ်အောက်က သူ့ဆံပင်ကလည်း နီကြင့်ကြင့်နဲ့။ ဝက်ခြံ တင်းတိပ် ဗရပွနဲ့ သူ့မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်ရယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အကျည်းတန်တဲ့ ရုပ်ပေါ်မှာ ကလေးနဲ့ မလိုက်တဲ့ စိတ်ထားကိုပါ ထပ်ပေါင်း ထားသေးတယ်။ အဲဒီမျက်နှာပေါ်က အပြာရောင်မျက်လုံးတစ်စုံက ငေးကြည့်လို့။ စိတ်ပျက်တဲ့ အကြည့်တစ်စုံဟာ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေ အဖြစ်ကို ပြောင်းသွား တော့မယ်။ ပြောင်းဖို့ အဆင်သင့်ပဲလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်။

“ငါတို့ချည်းပဲလား၊ လူကြီးတွေ မရှိဘူးလား”

ရုဇိက သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး “မရှိဘူး၊ ငါတို့ အစည်းအဝေး လုပ်မလို့၊ မင်းတို့ပါ ဝင်ထိုင်လေကွာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဝတ်ရုံတွေ ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးတွေက နှစ်တန်း တန်းစီထားရာ ကနေ တန်းဖြုတ်ဖို့ စပြင်ကြတယ်။ သူတို့ ခေါင်းဆောင် အရပ်ရှည်ရှည် ကောင်လေးက သူတို့ကို လှမ်းအော်တယ်။

“ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့၊ တန်းစီ...”

သူ့အဖွဲ့လည်း သူတို့ခေါင်းဆောင်စကားကို နားထောင်ပြီး လေးကန်စွာ နဲ့ ပြန်တန်းစီပြန်တယ်။ နေပူထဲမှာ ရပ်နေတဲ့ သူတို့လေးတွေခမျာ ခြေထောက် တွေ မခိုင်ချင်တော့ဘူး။ ဒီကြားထဲကမှ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ယဲ့ယဲ့ လေသံ လေးနဲ့ ထပြောတယ်။

“မယ်ရီဂျူး၊ ထိုင်ပါရစေကွာ... ငါတို့...”

သူတို့ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက် သဲပြင်ပေါ် ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွား တယ်။ စောစောက စီထားတဲ့ တန်းလည်း ပြန်ပျက်သွားတယ်။ လဲကျသွားတဲ့ တစ်ယောက်ကို မနိုင့်တနိုင်နဲ့ ဝိုင်းမလာကြပြီး ကျောက်ဖျာပေါ် လှဲခိုင်းထား လိုက်ကြတယ်။ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေဆဲ မယ်ရီဂျူးကတော့ သူ့ရဲ့ မဟုတ်မဟတ် လုပ်ပုံတွေထဲက အကောင်းဆုံးလို့ ဆိုရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ တန်းဖြုတ်နိုင်ပြီ၊ သူ့ကို ထားလိုက်ကြ”

“မယ်ရီဂျူးရာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး...”

“ဒီကောင် အမြဲတမ်း ပစ်လဲနေကျပဲ။ ဂျစ်မှာ တစ်ခါ၊ အဒစ်*မှာ တစ်ခါ လဲတယ်။ မနက်ခင်း ဝတ်ပြုတုန်းကလည်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပေါ် ပစ်လှဲ ချတယ်”

သူ့စကားထဲက နောက်ဆုံးအပိုင်းကို ကြားလိုက်ရာမှာတော့ ဓမ္မတေးသီ အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းရင်း ပြုံးစစ ဖြစ်ကုန်ကြ တယ်။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆန်ခါကွက်ပုံစံမျိုး ထောင့်ဖြတ်လဲပြီး ထပ်နေတဲ့ ပင်စည် တွေ အပေါ်မှာ အမည်းရောင်ငှက်လေးတွေ နားသလို ထိုင်နားနေကြတဲ့ ဓမ္မတေးသီ

* ဂျစ်၊ အဒစ် - လေယာဉ်ပျက်မကျမီ ခရီးတစ်ထောက်နားရင်း ဆီဖြည့်ခဲရာ စခန်းနှစ်ခု ဖြစ်သည့် ဂျစ်ဘရော်တာနှင့် အဒစ်အဘာဘာ။

အဖွဲ့ဟာ ရှာဖွေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ အကဲခတ်နေကြတယ်။ ပစ်ဂီကတော့ သူတို့ နာမည်တွေကို မမေးဘူး။ တူညီဝတ်စုံဝတ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်ခြင်း ဆိုတဲ့ အဟန့်နဲ့ မယ်ရီဂျူးရဲ့ အထက်စီးဆန်ဆန် စကားပြောဆိုပုံတွေကြောင့် စိတ်ထဲ လန့်နေ တယ်။ သူက ရှာဖွေရဲ့ ဟိုဘက်ဘေး တစ်ဖက်နား အသာသွားလျှိုနေလိုက်ပြီး သူ့မျက်မှန်နဲ့ သူ့ အလုပ်ရှုပ်နေလိုက်တယ်။

မယ်ရီဂျူးက ရှာဖွေဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“လူကြီးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“ဟေ့အေး”

မယ်ရီဂျူးက ပင်စည်တစ်ခုပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီး ပတ်ချာလည် ကြည့်လိုက် တယ်။

“ဒါဆို ငါတို့ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရမယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ရှာဖွေရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာ ထိုင်ပြီး စိတ်လုံခြုံမှု ရသွားတဲ့ ပစ်ဂီက မရဲတရဲနဲ့-

“ဒါကြောင့်မို့လို့ ရှာဖွေက အစည်းအဝေး ခေါ်တာပေါ့ကွ။ ဒါမှ ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလေ။ ခုတော့ နာမည်တွေ သိထားပြီးပြီ။ ဒါက ဂျွန်နီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အမြောတွေ။ ဆမ်နဲ့ အဲရစ်တဲ့။ ဘယ်သူ အဲရစ်လဲ၊ မင်းလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ဆမ်၊ ဟုတ်လား”

“ငါက ဆမ်”

“ငါက အဲရစ်”

“ငါတို့အားလုံး နာမည်တွေ သိထားဖို့ လိုတယ်။ ငါ့နာမည်က ရှာဖွေ”

“နာမည် တော်တော်များများ သိပြီးပြီ။ ခုနကပဲ မှတ်ထားတာ” လို့ ပစ်ဂီက ပြောတယ်။

“ငယ်နာမည်တွေပဲကွ။ ငါ့ကိုတော့ ဂျက်လို့ မခေါ်နဲ့။ မယ်ရီဂျူးလို့ပဲ ခေါ်” လို့ မယ်ရီဂျူးက ပြောလိုက်တယ်။

ရှာဖွေက သူ့ဘက်ကို အလျင်အမြန်ပဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံမျိုးပဲ။

“နောက်ပြီးတော့ အဲဒီ ချာတိတ်နာမည် ဘယ်သူ၊ ငါ မေ့သွားလို့”

ပစ်ဂီက စကားကို ဆက်တယ်။

“မင်း တော်တော် စကားများတာပါလားကွ။ ပါးစပ်ပိတ်ထားကွာ ဖက်တီးရာ” လို့ ဂျက် မယ်ရီဂျူးက ပြောတယ်။

ရယ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။

“ဖက်တီး မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့နာမည်က ပစ်ဂီ တဲ့” လို့ ရှာဖ်က ထအော် ပြောလိုက်တယ်။

“ပစ်ဂီ... ဟုတ်လား...”

“ပစ်ဂီ...”

“ဟေး...ပစ်ဂီ... ဟေး... ပစ်ဂီ...”

ရယ်သံတွေ ဝါးခနဲ ဆူညံနေအောင် ထွက်လာတယ်။ အသေးဆုံး ကလေးကတောင် မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ရယ်တယ်။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာတော့ ကလေးတစ်သိုက်ဟာ ပစ်ဂီ ခံစားချက်ကို နားလည် မပေးခဲ့ကြဘူး။ သူတို့ လူအုပ်ရဲ့ အပြင်ကို ရောက်နေတဲ့ ပစ်ဂီဟာ ပန်းရောင်လွှမ်းနေတဲ့ မျက်နှာလေး နဲ့ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး မျက်မှန်ကိုသာ ပွတ်ပြီးရင်း ပွတ်နေတော့တယ်။

နောက်ဆုံး ရယ်သံတွေ တိတ်သွားတော့ နာမည်ပြောတဲ့ ကိစ္စကို ဆက်တယ်။ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့ထဲမှာ ဂျက်ပြီးရင် အကောင်အကြီးဆုံးက မောရစ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဂျက်ထက် အလုံးအထည် ပိုရှိပြီး အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်တယ်။ သူတို့ထဲမှာ ပိန်ပိန်သေးသေးနဲ့ သိုသိုသိပ်သိပ် နေတတ်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ သူဟာ အတွင်းစရိုက် ကိုက လူတွေကို ရှောင်တတ်ပြီး လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေတတ်သူ။ သူ့ကိုယ်သူ ရော်ဂျာလို့ပဲ မိတ်ဆက်လိုက်ပြီး ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပြန်ဘူး။ နောက်ပြီး ဘီလ်၊ ရောဘတ်၊ ဟာရီး၊ ဟင်နရီ စသည်ဖြင့် နာမည်တွေ ပြောကြတယ်။ စောစောတုန်း က မူးလဲကျသွားခဲ့တဲ့ ကောင်လေးက အုန်းပင် ပင်စည်တစ်ခုကို မှီထိုင်လိုက် တယ်။ သူက ရှာဖ်ကို ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြလိုက်ပြီး “ဆိုင်မွန်ပါ” လို့ မိတ်ဆက် လိုက်တယ်။ အပြီးမှာတော့ ဂျက်က ပြောတယ်။

“ငါတို့ကို ဘယ်သူက လာကယ်မှာလဲ။ လာကယ်အောင် ဘယ်လို လုပ် ကြမလဲ”

အသံတွေ စိစိညံညံ ထွက်လာတယ်။ အသေးလေး ဟင်နရီက သူ အိမ် ပြန်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။

“တော်ကြတော့၊ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်တွေ လုပ်မနေကြနဲ့။ ငါတို့ ထဲမှာ တစ်ခုခုဆို ရှေ့ကနေ ဦးဆောင် ဆုံးဖြတ်မယ့် ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် လိုမယ် ထင်တယ်” လို့ ရာဖီက ခရုသင်းကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ရင်း မျက်နှာကို တည်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခေါင်းဆောင်ရွေးပါ၊ ခေါင်းဆောင်ရွေးပါ”

“ငါ ခေါင်းဆောင်လုပ်မယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက ဘုရားကျောင်း ရဲ့ လက်ရွေးစင် ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့သား ဖြစ်တယ်။ ခေါင်းဆောင်လဲ ဖြစ်တယ်။ ‘စီ’ အမြင့်သံကိုလဲ ဆိုနိုင်တယ်” လို့ ဂျက်က မာန်ကလေး ဝင့်ရင်း တည့်ပဲ ပြောလိုက် တယ်။

နောက်ထပ် စီစီညံညံ ဖြစ်လာပြန်တယ်။

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ...”

ဂျက်က ပြောရင်းနဲ့ တုံ့သွားတယ်။ အသားညိုညိုနဲ့ ကောင်လေး ရော်ဂျာ က နောက်ဆုံးမှာ လှုပ်လာပြီး စကားဝင်ပြောတယ်။

“မဲခွဲကြမလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကို မဲနဲ့ ရွေးမယ်”

“မဲပေးကြစို့”

ဒီတစ်ခါမှာလည်း မဲပေးတဲ့ အလုပ်ဟာ ခရုသင်းရတုန်းကလိုပဲ ပျော်စရာ ကောင်းနေပြန်တယ်။ ဂျက်ကတော့ မဲပေးမယ့်ကိစ္စကို ကန့်ကွက်ဖို့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရွေးဖို့ တောင်းဆိုကြတာကနေ ရာဖီကို အားလုံး သဘောနဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရွေးဖို့ တောင်းဆိုကြတဲ့ဘက်ကို ပြောင်းသွား တယ်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ရွေးသင့်သလဲ ဆိုတာ ဘယ်ကလေး တစ်ယောက် ကမှ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ အားလုံးထဲမှာ ဂျက်ကတော့ အမြင်အရ ဦးအဆောင် သင့်ဆုံး ဖြစ်ပေမယ့် ပစ်ဂီကတော့ ဉာဏ်ရည်မြင့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ လေ့လာကြည့်ရင် မြင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးထဲမှာ ရာဖီကျတော့ တစ်ထိုင်တည်းမှာကို သူ့ကို သတိပြုမိစေတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့ တည်ငြိမ်မှုပဲ။ သူဟာ ကိုယ်ခန္ဓာအရလည်း သူများတွေထက် ထွားတယ်၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အချက်အားလုံးထဲမှာ နားလည်ရ

အခက်ဆုံး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် အစွမ်းအထက်ဆုံး ဖြစ်စေမယ့် အရာကတော့ သူ့ကိုယ်ထားတဲ့ ခရုသင်းပဲ။ အဲဒီပစ္စည်းကို မှုတ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီ ကောင်လေး၊ ကွဲရှုလွယ် တဲ့ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို သူ့ဒူးပေါ်မှာ ဟန်ချက်ကျအောင် တင်ထားရင်း ကျောက် ဖျာပေါ်ကနေ သူတို့ အလာကို စောင့်နေခဲ့တဲ့ အဲဒီ ကောင်လေးဟာ အားလုံးနဲ့မတူ တစ်မှုထူးတာတော့ အမှန်ပဲ။

“ခရုသင်း ကိုင်ထားတဲ့ တစ်ယောက်...”

“ရုဇံ... ရုဇံ...”

“သူ့ကို အဲဒီမှုတ်တဲ့ ဟာကြီးနဲ့အတူ ခေါင်းဆောင်မြှောက်ကြမယ်”

ရုဇံက လက်တစ်ဖက် မြှောက်လိုက်ပြီး ငြိမ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ကဲ ကဲ တို့ထဲမှာ ဂျက်ကို ခေါင်းဆောင်တင်ချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ”

ဂျက်ရဲ့ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့သားတွေက မတတ်သာလို့ နာခံပုံမျိုးနဲ့ လက် တွေကို မြှောက်လိုက်ကြတယ်။

“ငါ့ကို ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်တင်ချင်လဲ”

ခုနက ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့နဲ့ ပစ်ဂီကလဲ့လို့ ကျန်တဲ့သူ အားလုံး ချက်ချင်း လက်ထောင်ကြတယ်။ အဲဒီနောက် ပစ်ဂီလည်းပဲ မမြှောက်ချင် မြှောက်ချင်နဲ့ သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်တယ်။

ရုဇံက မြှောက်ထားတဲ့ လက်တွေကို လိုက်ရေတွက်တယ်။

“ငါ မဲပိုများတယ်၊ ငါ ခေါင်းဆောင်ပဲ”

ဝိုင်းကြီးပတ် ထိုင်နေကြတဲ့ ကောင်လေးတွေဟာ လက်ခုပ် တဖြောင်း ဖြောင်း တီးလိုက်ကြတယ်။ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့ ကောင်လေးတွေဆီကတောင် လက်ခုပ်သံ ကြားရတယ်။ ဂျက်တစ်ယောက် ရှက်ရှက်နဲ့ မျက်နှာ နီမြန်းသွား လိုက်တာ မျက်နှာပေါ်က ဝက်ခြံတွေတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ သူက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သေးပေမယ့် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ဂုဏ်ပြုချီးကျူးသံတွေရဲ့ ကြားမှာပဲ ပြန်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ရုဇံကတော့ တစ်ခုခု ပြန်လုပ်ပေးချင်တဲ့ စိတ်နဲ့အတူ ဂျက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်းရဲ့ အဖွဲ့ကိုတော့ မင်းပဲ ခေါင်းဆောင် ဆက်လုပ်ပေါ့”

“သူတို့က ငါတို့ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေပေါ့”

အတူ အားလုံးပေါင်း သုံးယောက် စနည်းနာ ထွက်မယ်။ သုံးယောက်ပဲ။ များရင်
လဲ မကောင်းဘူး။ လူတွေ ကွဲကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်း ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရဖို့
တို့သုံးယောက် စနည်းနာ ထွက်မယ်။ သွားမယ့် လူတွေက ငါရယ်၊ ဂျက်ရယ်၊ ...”

လိုက်ချင်စိတ် ထက်သန်နေတဲ့ မျက်နှာတွေကို သူ ပတ်ချာလည် ကြည့်
လိုက်တယ်။ အကုန်လုံးက ခေါ်မယ်ဆို ခေါ်လို့ရတဲ့ သူချည်းပဲ။

“ပြီးတော့ ဆိုင်မွန်ရယ်...”

ဆိုင်မွန်နား ထိုင်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေက တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြ
တယ်။ ဆိုင်မွန်ကလည်း နည်းနည်း လိုက်ရယ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။
မူးမေ့လဲကျခဲ့တဲ့ ဖြူဖျော့ဖျော့ကောင်လေး အခုတော့ ပြန်ထလာနိုင်ပြီ။ ဆိုင်မွန်က
ပိန်ပိန်ညောင်ညောင်၊ အသားဖြူဖြူ ကောင်လေးသေးသေးလေး။ အုန်းမှုတ်ခွက်
ကေ့နဲ့။ သူ့ဆံပင်တွေက မည်းမည်း ကြမ်းကြမ်းရယ်။ သူက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
လိုက်တယ်။ ရှာဖ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး -

“ငါလဲ လိုက်မယ်”

“ပြီးတော့ ငါရော...”

ဂျက်က သူ့နောက်ကျောက ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဓားအိမ်ထဲကနေ
ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ထိုးစိုက်လိုက်တယ်။ စိစိညံ့ညံ့ အသံတွေ
ထွက်လာပြီး ပြန်ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ပစ်ဂီ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာတယ်။

“ငါလဲ လိုက်မယ်”

ရှာဖ်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“မင်းနဲ့ မဖြစ်ဘူးကွ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“မင်း မလိုက်နဲ့၊ ငါတို့ သုံးယောက်ဆို ရပြီ”

ဂျက်အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

ပစ်ဂီ မျက်မှန်က အရောင်လက်သွားတယ်။

“ခရုသင်း ရှာတွေ့တုန်းက ငါ သူနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တာကွ။ မင်းတို့
ဘယ်သူမှ ရောက်မလာခင်ကတည်းက ငါတို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေခဲ့တာကွ”

ဂျက်နဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေက ပစ်ဂီကို အရေးမလုပ်ကြဘူး။ အဲဒီနောက်

လူစု ခွဲကြတယ်။ ရှာဖွေ၊ ဂျက်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့က ကျောက်ဖျာပေါ်ကနေ အောက်ကို ဆင်းလိုက်ပြီး သဲပြင်အတိုင်း ပင်လယ်ထုံးအိုင် ရေစပ်နားအတိုင်း လျှောက် သွားကြတယ်။ ပစ်ဂီက သူတို့နောက်ကနေ အိပ်ခက် အိပ်ခက်နဲ့ တကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်။

“ဟေ့ ဆိုင်မွန်ကို ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား ထားပြီး လျှောက်ခိုင်းရင် ငါတို့နှစ်ယောက် သူ့ခေါင်းပေါ်ကနေ ကျော်ပြီး စကားပြောလို့ ရတယ်ကွ” လို့ ရှာဖွေက ပြောတယ်။

သုံးယောက်သား ခြေလှမ်းတွေ စည်းချက်ညီညီ လျှောက်နေကြတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ ဆိုင်မွန်ဟာ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကို မိဖိုရာ ရှာဖွေတို့ တစ်လှမ်း၊ သူ နှစ်လှမ်း လှမ်းရတယ် ဆိုတာပဲ။ လျှောက်ရင်းနဲ့ တစ်အောင့်လောက်နေတော့ ရှာဖွေက ရပ်ကျန်နေလိုက်ပြီး ပစ်ဂီကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“သူငယ်ချင်း...”

ဂျက်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ကတော့ မသိကျိုးကျွန်ပြုလို့ ဆက်လျှောက် သွား ကြတယ်။

“မင်း လိုက်လို့ မရဘူးကွ”

ပစ်ဂီမျက်မှန်ဟာ ပြန်မှုန်ဝါးသွားတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ သိက္ခာ ကျရလို့ပဲ။

“မင်း သူတို့ကို သွားပြောတယ်ကွာ။ ငါ မှာထားတဲ့ဟာကို”

သူ့မျက်နှာက နီမြန်းလို့။ ပါးစပ်ကလည်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့။

“ငါ မှာထားတယ်လေ၊ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့လို့”

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ပစ်ဂီလို့ ခေါ်တဲ့ ကိစ္စလေ။ ငါ့ကို ပစ်ဂီလို့ မခေါ်ရင် ပြီးရောလို့ လျှောက်မပြောနဲ့လို့ မင်းကို ငါပြောတယ်လေ။ ငါ မှာထားရက်နဲ့ မင်း သွားပြော တယ်လေ”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ကျသွားကြတယ်။ ခုတော့ ရှာဖွေတစ်ယောက် ပစ်ဂီကို ပိုနားလည်သွားတယ်။ ပစ်ဂီ စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ ယုံကြည်မှု ပျောက်ဆုံးသွားတယ် ဆိုတာ ရှာဖွေ မြင်လိုက်တယ်။ ပစ်ဂီကို ပြန်တောင်းပန် ရနိုးနိုး၊ ထပ်ပြီး နောက်ရနိုးနိုး ဖြစ်သွားတယ်။

“ဖက်တီးထက် စာရင်တော့ ပစ်ဂီက ပိုကောင်းပါတယ်ကွာ”

ရဲ့ဖဲ ပြောလိုက်ပုံက ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က နောက်လိုက် တစ်ယောက်ကို အားပေး နှစ်သိမ့်လိုက်သလိုမျိုး။

“အေးပါကွာ၊ မင်း အဲလို ဖြစ်သွားတယ် ဆိုရင် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကဲ... အခု မင်း ပြန်တော့ ပစ်ဂီ။ နာမည်တွေ လိုက်မှတ်ချေ။ ဒါ မင်း တာဝန်ပဲ။ သွားပြီဟေ့၊ ပြန်ဆုံမယ်”

ရဲ့ဖဲလည်း ပစ်ဂီကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ဂျက်တို့နှစ်ယောက်ဆီ အပြေး လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ပစ်ဂီလည်း စိတ်ပြန်ပေါ့ပါးသွားပြီး နီမြန်းနေတဲ့ ပါး နှစ်ဖက်လည်း သွေးရောင် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လွင့်ပြယ်သွားတော့တယ်။ နောက် တော့ ကျန်တဲ့ကလေးတွေရှိရာ ကျောက်ဖျာထက်ဆီ ပြန်လျှောက်သွားလိုက် တယ်။

ရဲ့ဖဲတို့ သုံးယောက်လည်း သဲသောင်ပေါ် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် သွားကြတယ်။ ရေကျချိန်ဖြစ်နေတော့ ပင်လယ် ဒိုက်မှော်တွေဟာ ကမ်းခြေ ပေါ်မှာ အရှည်လိုက်လေး ဖုံးလွှမ်းနေပြီး လမ်းခင်းထားသလိုကို ဖြစ်နေတယ်။ ရင်သပ်ရှုမော မိန်းမောလောက်စရာ တစ်မျိုးဟာ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ ရှေ့က မြင်ကွင်းအပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်း ဖြန့်ကြက်ထားလိုက်ပြီ။ သူတို့ဟာ စွဲလမ်းစရာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ခံစားနေမိကြပြီး စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးရွှင်ပျ ဖြစ်လာကြတယ်။ သုံးယောက်သား သူ့ ငါကြည့်လိုက်၊ ငါ့ သူကြည့်လိုက် လုပ်ရင်း ရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ ရယ်လို့မောလို့၊ စကားတွေ အလှအယက်နဲ့ ဖောင်ဖွဲ့လို့၊ နေရောင်ခြည်ကတော့ စူးရှနေတယ်။ ရဲ့ဖဲကတော့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်မှု ကို ဖော်ထုတ်ပြသဖို့ရာ လိုလာတယ်လို့ ခံစားမိသလား မသိ၊ ကင်းမြီးကောက် ထောင်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ကို အောက်ပြန်ချလိုက်တယ်။ ရယ်လို့မောလို့ ဝတဲ့ အခါ ဆိုင်မွန်က ရဲ့ဖဲရဲ့ လက်မောင်းကို ရှက်စနိုးနဲ့ ပုတ်လိုက်ပြီး သုံးယောက် သား ပြန်ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။

“လုပ်ထားစမ်းဟေ့၊ ငါတို့ဟာ စူးစမ်း ရှာဖွေတဲ့ သူတွေကွနော်” လို့ ဂျက်က မနားတမ်း ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ကျွန်းရဲ့ အဆုံးကို သွားကြမယ်၊ ဟိုနားမှာ ကွေ့သွားတဲ့ နေရာ တွေလား၊ အဲဒီနား သွားကြည့်ကြမယ်” လို့ ရဲ့ဖဲက ပြောတယ်။

“ဒါ ကျွန်းများလားပေါ့လေ”

ခုချိန်မှာတော့ နေ့ခင်းပိုင်းကို ကျော်လွန်လာပြီမို့ တံလျှပ်ခိုးငွေတွေ နည်းနည်းပြန်ကျလာပြီ။ သူတို့ ကျွန်းရဲ့ အဆုံးကို တွေ့တယ်။ ကျွန်းရဲ့ အဆုံးဟာ သေသေချာချာကို ပုံဖော်ထားသလိုမျိုး တိတိရိရိကလေးပဲ။ ထောင့်ချွန်းဟာ ယောင်ယောင်လေး ဝိုက်သွားတယ်။ ကျွန်းရဲ့ အဲဒီအစွန်းအနီးမှာတော့ ပင်လယ်ထုံးအိုင်ထဲမှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်လို့။ အဲဒီမှာ ပင်လယ်ပျော်ငှက်တွေရဲ့ အသိုက်တွေ ရှိတယ်။

“ပန်းရောင်ကိတ်မုန့်လေးပေါ်က အနှစ်သားလေးလို့ပဲဟေ့” လို့ ရှာဖွေက ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ထောင့်ချိုးကွေ့လို့ ထင်နေတာ အဲဒါက ထောင့်ချိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနားကျ ယောင်ယောင်လေးပဲ ကွေးသွားတာ။ နောက်ပြီး မင်းတို့မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်တွေကလဲ ပိုတောင်ဆိုးသေး” လို့ ဂျက်က ပြောတယ်။

ရှာဖွေက သူ့မျက်လုံးအထက်နားကို နေမထိုးအောင် လက်နဲ့အုပ်ကြည့်လိုက်ပြီး တောင်ရှိတဲ့ဘက်ကို ဆင်ခြေလျှောလို မြင့်တက်သွားတဲ့ ကျောက်စိုင်အသွား အမြောင်း အမြောင်းတွေအတိုင်း လိုက်သွားလိုက်တယ်။ သူတို့ ခုရောက်နေတဲ့ ကမ်းခြေအပိုင်းက ရှေ့မှာဖြတ်ခဲ့သမျှ ကမ်းခြေတွေနဲ့စာရင် တောင်နဲ့ ပိုနီးတယ်။

“ငါတို့ ဒီနေရာကနေ တောင်ပေါ်ကို တက်ကြမယ်။ ဒါအလွယ်ဆုံးလမ်း ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။ ချုံတွေ နွယ်တွေလဲ နည်းတယ်။ ကျောက်သားလဲ ပိုများတယ်။ လာကြဟေ့” လို့ သူက ပြောတယ်။

သုံးယောက်သားလည်း တောင်ကို စတက်ကြတယ်။ အားတစ်စုံတစ်ရာဟာ အဲဒီ ကျောက်တုံး ကျောက်စိုင်တွေကို ဆွဲမွှေပြီး ခြေဖွဲ့ပစ်ခဲ့ပုံ ရတယ်။ ကျောက်စိုင် ကျောက်သားတွေဟာ ရွဲ့စောင်းနေကြပြီး များသောအားဖြင့် တစ်ခုပေါ် တစ်ခုဆင့်လို့ အပေါ်ကို သေးပြီး စုချွန်သွားတယ်။ ဒီက ကျောက်သားရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ပြောရရင် ပန်းရောင် ကျောက်တုံးမတ်စောက် တစ်ခုကို တွေ့မယ်။ သူ့အောက်မှာ ရွဲ့ရွဲ့စောင်းစောင်း ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိမယ်။ သူ့ အောက်မှာလည်း အဲဒီလိုပဲ နောက်ထပ် ကျောက်တုံးတစ်တုံး ခံထားမယ်။ အဲဒီလို ဆက်ဆက်သွားမယ်။ တောရဲ့ မြေလျှောက် နွယ်ပင်ပိတ်ပေါင်းတွေထဲကနေ အထပ်ထပ်

ဆင့်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေဟာ ဟန်ချက်ညီစွာနဲ့ အပေါ်ကို ထိုးထောင်ထွက်လာတယ်လို့ ပြောလိုရတဲ့ အထိပဲ။ ပန်းရောင် ကျောက်တုံး မတ်စောက်တွေ မြေကြီးထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ဘေးကို ငေါထွက်ပြီး အပေါ်ကို ပတ်တက်သွားတဲ့ လမ်းမြှောင်လေးတွေလည်း ရှိနေတတ်တယ်။ အဲဒီ လမ်းကြော ပြန့်လေးတွေအတိုင်း အပင်တောနက်နက်ထဲကနေ ကျောက်နံရံကို မျက်နှာမူရင်း လိုက်လျှောက်တက်သွားတယ်။

“ဒီလမ်းမြှောင်လေးက ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲကွ”

ဂျက်က ခဏရပ်ရင်း သူ့နဖူးက ချွေးတွေကို သုတ်လိုက်တယ်။ ရှုဖွယ်က အသက်ကို မျှဉ်းရှူပြီး ဂျက်နားမှာ ရပ်ရင်း -

“လူတွေကြောင့်လား”

ဂျက်က ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“အကောင်တွေကြောင့်”

ရှုဖွယ်က သစ်ပင်တွေအောက်က မှောင်ရိပ်တွေထဲကို အားစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ တောအုပ်ကလေးဟာ မဆိုစလောက်လေး လှုပ်ခါသွားလေရဲ့။

“လာဟေ့ ... ဆက်ရအောင်”

သူတို့အတွက် အခက်အခဲက ကျောက်ပခုံးသားကြီးအတိုင်း တောက်လျှောက် အပေါ်ကို တက်သွားရတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ် လမ်းကြောတစ်ခုပေါ် ရောက်ဖို့ရာ ပင်ခြေပိတ်ပေါင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး တစ်ချက် တစ်ချက် အောက်ကို နိမ့်ဆင်းသွားရတာပဲ။ တွားသွားပင်တွေရဲ့ အမြစ်တွေ၊ နွယ်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ရှုပ်ထွေးယှက်လိမ်နေလွန်းတော့ကာ သူတို့ သုံးယောက်သား အဲဒီအပင်တွေကြားထဲ အပ်ပျော့တစ်ချောင်းလို ခွေးတိုး ဝက်ဝင် တိုးဝှေ့သွားရတယ်။ မြေသားညိုညိုရယ်၊ သစ်ရွက်သစ်ခက်တွေကြားထဲက တစ်ချက် တစ်ချက် ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ အလင်းရောင်တွေရယ်အပြင် အောက်က မြေနိမ့်လျှောရဲ့ အတက်အဆင်းကို လည်း ဆဆပြီး သူတို့ ရှေ့ဆက်သွားရတယ်။ တွားသွားပင်တွေရဲ့ နွယ်တွေနဲ့ ခက်နေတဲ့ ချိုင့်တွေပေါ်ရောက်တိုင်း ဒီချိုင့်ဟာ ဟိုချိုင့်ထက် မြင့်သလား ဆိုတာ တွက်ရတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အပေါ်အမြင့်ကိုတော့ ရောက်ရောက်သွားတာပဲ။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ဝင်္ကံပါထဲကနေ ဆက်ထွက်လို့ မရတော့ဘူး။ အခက်ခဲဆုံး အခိုက်အတန့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါရဲ့။ ရှုဖွယ်က အရောင်ဝင်းလက် မျက်လုံးတွေနဲ့ အတူ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဝူးဟူး...”

“မိုက်တယ်ကွာ...”

“ရေလည်လန်း...”

ဘာတွေ သူတို့ ပျော်နေမှန်း မသိရဘူး။ သုံးယောက်စလုံးကတော့ ပူအိုက်၊ ညစ်ပတ်ပေပွလို့ မောဟိုက်နေကြပြီ။ ရှုဖွယ်ဆိုရင် ဆူးခြစ်ရာတွေ တော်တော်ဆိုးတယ်။ နွယ်ပင်တွေကလည်း သူတို့ပေါင်လုံးလောက် ရှိပြီး ရှေ့ဆက် တိုးဖို့ရာဆိုရင် လိုက်ခေါင်းလောက်ရှိတဲ့ နေရာလွတ်တွေပဲ ရှိတယ်။ ရှုဖွယ်က စမ်းအော်ကြည့်လိုက်ပြီး ပဲ့တင်သံသဲ့သဲ့ကို နားထောင်ကြည့်ကြတယ်။

“တကယ်ကို လူမရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာပဲကွ။ လောင်းရဲတယ်။ ငါတို့မှ ဈေးဦးဖောက်ခွင့်ရတာ” လို့ ဂျက်က ပြောလိုက်တယ်။

“မြေပုံဆွဲကြည့်ထားရမှာကွ။ စာရွက်မရှိတာ နာတယ်ကွာ” လို့ ရှုဖွယ်က ပြောတယ်။

“သစ်ပင်ရဲ့ အခေါက်ပေါ်မှာ ငါတို့ ခြစ်ပြီး မှတ်လို့ရတယ်။ ပြီးရင် ခြစ်ရာ အပေါ်မှာ မည်းတဲ့ဟာ တစ်ခုခုနဲ့ ပြန်ပွတ်ပစ်ခဲ့မယ်” လို့ ဆိုင်မွန်က ဆိုတယ်။

မှောင်နဲ့မည်းမည်းထဲ အရောင်တလက်လက်နဲ့ မျက်လုံးသုံးစုံဟာ တစ်ဖန် ပြန်ပြီး ပေါင်းဆုံညီညွတ်သွားကြတယ်။

“ဝူးဟူး...”

“မိုက်မှ မိုက်”

နေရာကျဉ်းတော့ ကင်းမြီးကောက် ထောင်ဖို့ရာ နေရာက မရှိဘူး။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ရှုဖွယ်ဟာ သူ ဘယ်လောက် ပျော်တယ် ဆိုတာ ပြတဲ့အနေနဲ့ ဆိုင်မွန်ကို တွန်းချလိုက်တော့မယောင် လုပ်ပြီး နောက်လိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး။ သုံးယောက်သား အမှောင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ လုံးထွေးရယ်မောနေကြတယ်။

လုံးထွေးနေရာကနေ ကိုယ်ချင်း ပြန်ခွာလိုက်ပြီး ရှုဖွယ်က စပြောတယ်။

“ထကြဟေ့ ဆက်သွားရအောင်”

သူတို့ နောက်ထပ် ရောက်သွားတဲ့ ကျောက်ထရံကြီးရဲ့ ပန်းရောင် နှမ်းဖတ်ကျောက်တုံးကြီးဟာ နွယ်တွေ၊ အပင်တွေနဲ့ ပိုပြီး လှမ်းတဲ့အတွက် သူတို့လည်း လမ်းမြောင်လေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားနိုင်ကြတယ်။ အဲဒီ လမ်းမြောင်အတိုင်း လိုက်သွားရင်း အပင်ပိုကျဲတဲ့ နေရာကို ရောက်သွား ကြတယ်။ ကျယ်ပြောလှတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ရပြီ။ အပင်တွေ သိပ်မအုပ်ဆိုင်တော့တဲ့အတွက် နေရောင်ကလည်း ပိုကျရောက်တယ်။ အပင် တွေကြားထဲ မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ စိုထိုင်းဆမြင့်တဲ့ အပူနဲ့တုန်းက ထွက်ခဲ့တဲ့ ချွေးတွေကြောင့် ရွဲနစ်နေခဲ့တဲ့ သူတို့အင်္ကျီတွေဟာ နေရောင်အောက်မှာ ပြန်သွေ သွားပြီ။ နောက်ဆုံး တောင်ထိပ်ကို ရောက်ဖို့ရာအတွက် ပန်းရောင် ကျောက်သား နံရံကြီးကို ကုတ်ကတ်တက်ရမယ့် သဘောပဲ။ အပင်တွေ အောက်ကနေ စမ်း တဝါးဝါးနဲ့ သွားစရာတော့ မလိုတော့ဘူး။ ကောင်လေးသုံးယောက်ဟာ တောင်ကြား လမ်းလိုမျိုး လျှောစောက်နှစ်ခုကြား အခွက်ဖြစ်နေတဲ့ နေရာတွေ၊ ချွန်ထက်တဲ့ ကျောက်တုံးအပုံတွေပေါ်ကနေ ရွေးပြီး ဖြတ်သွားကြတယ်။

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ...”

တောင်ရဲ့ ဒီဘက်အဆုံးပေါ် အမြင့်မှာတော့ အမြွှာစိုက်ကွဲနေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ဆင့်ထားတာဟာ စက်ရုံတစ်ခုရဲ့ ခေါင်မိုး တွေ၊ ခေါင်းတိုင်ချွန်ချွန်တွေနဲ့ တူတယ်။ ဂျက်က မှီထားတဲ့ ကျောက်တုံး တစ်တုံး ကို တွန်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ တဂျိုဂျိုမြည်ပြီး လှုပ်သွားတယ်။

“လာကြဟေ့”

ဒီနေရာမှာ ထိပ်ကို ရောက်ဖို့ “လာကြဟေ့” ခေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်ထိပ်ရောက်ဖို့ ဆိုရင် ခုရှေ့က စမ်းသပ်ချက်ကို ကောင်လေးတွေ အရင် ကျော်ဖြတ်ရဦးမယ်။ ကျောက်တုံးက ခပ်သေးသေး မော်တော်ကားတစ်စီး စာလောက် ရှိတယ်။

“ကျား...”

ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးအောင် တွန်းရင်း အရှိန်ယူလိုက်ကြတယ်။

“ကျား...”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျောက်တုံးဟာ ယိမ်းထိုးတဲ့အရှိန် မြန်လာတယ်။

ထပ်အားစိုက်၊ တွန်း၊ ထပ်တွန်း၊ လုပ်ထား၊ လုပ်ထား၊ သူ့ရဲ့ဟန်ချက်ပျက်စေ
မယ့် အမှတ်ရောက်တဲ့အထိ တောင့်ထား။ ထပ်တွန်း... ထပ်တွန်း...

“ကျား...”

အမောင်ကျောက်တုံးကြီးဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားတဲ့
အနေအထားအတိုင်း ခဏလောက် တန့်နေပြီး တဲတဲလေး ဖြစ်နေတယ်။
ဒီနောက်တော့ ပြန်မလှည့်တော့ပါဘူးရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ လေထဲ ရွှေလျား
သွား၊ ပြုတ်ကျ၊ မြေကြီးနဲ့ရိုက်၊ တစ်ပတ်လည်၊ တဂျိုးဂျိုးမြည်သံနဲ့အတူ
ခုန်ပေါက်ဆင်းသွားပြီး အောက်က တောအုပ်ရဲ့ ခေါင်လို ဖြစ်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းစိမ်း
တွေပေါ်မှာ တွင်းနက်ကြီး တစ်ခု ချန်ထားခဲ့တော့တယ်။ ပဲ့တင်သံတွေ ဆူညံ၊
ငှက်တွေက ထပျံ၊ အဖြူရောင်နဲ့ ပန်းရောင်ဖုန်မှုန့်တွေက လေပေါ်ဝဲ။ ဒေါသအိုး
ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် တက်နင်းခံလိုက်ရသလိုမျိုး ဟိုးအောက်ခြေ
က တောအုပ်ဟာ တုန်ခါထွက်သွားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်းကလေးဟာ
ပြန်ပြီး ငြိမ်သက်သွားပြန်တာပါပဲ။

“ဝူးဟူး...”

“ဗုံးကွဲသွားသလိုပဲကွာ”

“ဝှူး...ဝိုး”

သူတို့ရဲ့အောင်ပွဲခံနေရာကနေ ငါးမိနစ်လောက် သူတို့ ခြေတစ်ဖဝါး
မခွာနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

တောင်ထိပ်ကို သွားတဲ့လမ်းဟာ ဒီနောက်မှာတော့ မှုစရာ မရှိတော့
ဘူး။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပန်းပြီး တက်လိုက်ရတဲ့ နေရာရောက်တော့ ရှာဖွေက
ရပ်လိုက်တယ်။

“ဟိုက်ရှား...”

တောင်ကြီးရဲ့ ဘေးဘက်မှာရှိတဲ့ ကလိုင်ပေါက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီး တစ်ခုရဲ့
နှုတ်ခမ်းဝပေါ်မှာ သူတို့ ရောက်နေကြတယ်။ ကလိုင်ပေါက်ဟာ ကျောက်တောင်
တွေမှာ ပေါက်တတ်တဲ့ ပန်းပင်တစ်မျိုးနဲ့ အပြည့်ပဲ။ အပြာရောင် ပန်းလေးတွေ
ဟာ ကလိုင်ပေါက်ထဲကနေ တွဲလောင်းကျနေပြီး တောအုပ်ရဲ့ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်
တွေကြားထဲ လှလှပပ လျှံထွက်သွားတယ်။ လေထုထဲမှာ လိပ်ပြာ ထောင်
သောင်းဟာ တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၊ ရစ်ဝဲပျံတက်၊ အေးချမ်း မွေ့လျော်လို့။

ကလိုင်ပေါက်ကြီးရဲ့အလွန်မှာတော့ တောင်ရဲ့ လေးထောင့်ပုံကျကျ တောင်ထိပ် ရှိတယ်။ မကြာခင် သူတို့တွေလည်း အဲဒီ တောင်ထိပ်ပေါ် ခြေချနိုင် လိုက်ကြတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အစကတည်းက သူတို့ ခန့်မှန်း မိပြီးသား။ ပန်းရောင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားထဲကနေ ကုတ်ကတ် တက်လာခဲ့တုန်းက ပင်လယ်ကြီးဟာ ဒီဘက်က ပေါ်လာလိုက်၊ ဟိုဘက်က ပေါ်လာ လိုက်နဲ့။ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ဒါဟာ ရေပတ်လည် ဝန်းရံနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်မယ်လို့ တွက်ထားပြီးသား။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုလို တောင်ထိပ်မှာ မတ်တတ် ရပ်ပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း ပတ်ပတ်လည်က ရေတွေကို မမြင်ရမချင်း ဒါကို ထုတ် မပြောခဲ့တာဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိခဲ့မယ့်ပုံပဲ။

ရုတ်က ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါ ငါတို့ရဲ့ ကျွန်းပဲကွ”

ကျွန်းကို အပေါ်စီးက ကြည့်ရင် အကြမ်းအားဖြင့်တော့ လှေပုံ သဏ္ဍာန် ရှိတယ်။ လှေရဲ့ပဲ့ပိုင်းနဲ့ တူတဲ့နေရာမှာ တောင်ဟာ ဘုလုံးကြီး တစ်လုံး ပုံစံမျိုး နဲ့ မိုးမိုမောက်မောက်ကြီး မြင့်တက်သွားပြီး အဲဒီတောင်ရဲ့ထိပ်မှာ သူတို့ ရပ်နေ တာ ဖြစ်တယ်။ တောင်ရဲ့ထိပ်ဖျားကနေ ပင်လယ်ရေစပ်ဘက်ကို မညီမညာလေး လျှောဆင်းသွားတယ်။ တစ်ဖက် တစ်ချက်မှာတော့ ကျောက်သားတွေ၊ အငူတွေ၊ သစ်ပင်ခေါင်ကိုင်းတွေနဲ့ မတ်စောက်တဲ့ ဆင်ခြေလျှော တစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်းရဲ့ ဟိုးဘက်အဖျားပိုင်းဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်တော့ လှေနဲ့တူတဲ့ ကျွန်းရဲ့ ကိုယ် ထည်ပိုင်း ရှိမယ်၊ သစ်ပင်တွေနဲ့ ဖုံးနေတဲ့ ဆင်ခြေလျှော တစ်ခု ရှိမယ်။ ပန်းရောင် ကျောက်စိုင် အရိပ်အယောင်တွေကိုလည်း မြင်နိုင်တယ်။ ငြိရင်တော့ တောကြီး မျက်မည်း ရှိတဲ့ မြေပြင်အပြန့် လာမယ်။ တောဟာ စိမ်းမြနေပြီး ထူထပ်လှတယ်။ ဟိုးဘက် ကျွန်းထိပ်ဖျားပိုင်းဘက်ကို တဖြည်းဖြည်း ရှူးသွားပြီး ပန်းရောင်အမြီးချွန် ပုံသဏ္ဍာန်လေး စုသွားတယ်။ ရေထဲကို သွယ်သွယ်လေး စုချွန်ထွက်သွားပြီး ဆုံးသွားတဲ့ အဲဒီအဖျားပိုင်းမှာ နောက်ထပ် ကျွန်းတစ်ကျွန်း ရှိတယ်။ ကျွန်း ဆိုပေ မယ့် ကျွန်းမကြီးနဲ့ လုံးဝ သီးခြားလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပဲ။ သူ့ပုံစံအရ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်တည်နေတဲ့ ခံတပ်တစ်ခုလိုပဲ။ အဲဒီ ကျောက်ဆောင်နဲ့

ရာဖ်တို့တစ်တွေကြားမှာ စိမ်းလန်းတဲ့ တောအုပ်ကြီးက ခံနေတယ်။ သူ့ရဲ့အဆုံး ဟိုဘက်မှာတော့ ပန်းရောင် ကျောက်ဆောင်ခံတပ်ကြီး တစ်ခုက ထီးထီးကြီး မျက်နှာမူလျက် ထိုးထွက် တည်ရှိနေတယ်။

ကောင်လေး သုံးယောက်လည်း အားလုံးကို လေ့လာကြည့်ရှုကြပြီး ပင်လယ်ကြီးဆီကို မျှော်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ အပေါ်စီးကို ရောက် နေကြသလို နေလည်း စောင်းနေပြီ။ တံလျှပ်တွေရဲ့ စူးရှ တလက်လက် အရောင် တွေ မရှိတော့လို့ အရာရာကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်တယ်။

“အဲဒါ ကျောက်တန်းကွ။ သန္တာကျောက်တန်း ဆိုတာပဲကွ။ ငါ အဲဒီလို ဟာမျိုးတွေကို ပုံတွေထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်”

တစ်မိုင်လောက်ရှိမယ့် ကျောက်တန်းတစ်တန်းဟာ ကျွန်းရဲ့ တစ်ခြမ်း ကို အပြင်ကနေ ဝိုင်းပတ်ကာရံထားတယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပျော်စံရာ သဲသောင်ပြင်ကမ်းခြေနဲ့တော့ မျဉ်းပြိုင်သွယ်တန်းနေတယ်။ ကျောက်တန်းဟာ ဘာနဲ့တူလဲ ဆိုရင် ဧရာမ လူကြီးတစ်ယောက်က ပင်လယ်ထဲ ထိုင်ချပြီး ကျွန်းရဲ့ အနားသတ်မျဉ်းတွေနဲ့အပြိုင် အကြားအလပ်မရှိတဲ့ မြေဖြူ မျဉ်းတစ်ကြောင်းနဲ့ ပြန်လိုက်ဆွဲထားသလိုမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးအောင် မဆွဲနိုင်ခင်မှာ မောပန်းသွား တယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ကျောက်တန်းရဲ့ အတွင်းဝိုက်ကွေးထဲမှာတော့ စိမ်းပြာရောင် ရေပြင်၊ ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ ပင်လယ်ရေမှော်တွေဟာ အဏ္ဏဝါပြတိုက် တစ်တိုက် မှာ ပြထားသလိုမျိုး တည်ရှိနေတယ်။ သူ့အပြင်ဘက်မှာတော့ ပင်လယ်ရေပြင် ပြာပြာကြီး ရှိတယ်။ ကျွန်းဘက်ကို လာတဲ့ ဒီလှိုင်းတွေကနေ ဖြစ်လာတဲ့ ရေမြှုပ် စီးကြောင်းတွေဟာ သန္တာကျောက်တန်းကို ကျော်တာနဲ့ သေးသေးသွားတယ်။ သူတို့အမြင်မှာတော့ လှေဟာ နောက်ပြန်ရွေ့နေသယောင် ထင်လိုက်မိတယ်။

ဂျက်က အောက်ဘက်တစ်နေရာကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်တယ်။

“အဲဒါ ငါတို့ ညက ဆင်းခဲ့တဲ့ နေရာပဲ”

ရေတံခွန်တွေ၊ ချောက်ကမ်းပါး အငူစွန်းတွေရဲ့ အလွန်က သစ်ပင်တွေ ကြားထဲမှာ အစင်းရာလို အကြောင်းကြီး တစ်ကြောင်းကို မြင်နိုင်တယ်။ အပြိုပြို အလဲလဲ ဖြစ်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေ။ ပြီးတော့ လမ်း။ စွတ်ကြောင်းနဲ့ ပင်လယ်ကြား မှာ အုန်းပင်တန်းလေး တစ်တန်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပင်လယ်ထုံးအိုင်

ထဲကို ကန့်လန့်ဖြတ် ငေါထွက်နေတဲ့ ဟာကတော့ ကျောက်ဖျာပဲ။ အင်းဆက်လို အရာတွေက သူ့အနားမှာ လှုပ်ရှားလို့။

ရုဇိက သူတို့ ခုရပ်နေတဲ့ မြေကွက်လပ်လို နေရာလေးကနေပြီး တောင်စောင်းတစ်လျှောက် ဖြစ်နေတဲ့ ရေမြောင်းလို ချိုင့်ရာလေးအတိုင်း ပန်းပင် တွေကိုဖြတ် ဝေ့ထိုက်လို့ စွတ်ကြောင်းရာ အစပြုတဲ့ ကျောက်သားစိုင်ကြီး ရောက်တဲ့ အထိ ပြန်ဆင်းရမယ့် လမ်းကြောင်းကို စိတ်မှန်းနဲ့ ချပြလိုက်တယ်။

“အဲဒီ လမ်းကြောအတိုင်း သွားရင် ငါတို့ အောက်ကို အမြန်ဆုံး ပြန် ရောက်လိမ့်မယ်”

အရောင်လက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ အဟောင်းသား ပါးစပ်တွေနဲ့အတူ ဒီကျွန်း ဒီမြေပေါ် စိတ်ကြိုက်မင်းမှုန့်င်တဲ့ အရသာကို သူတို့သုံးယောက်သား အောင်မြင်သူတို့ စိတ်နဲ့ မြည်းစမ်းလိုက်ကြတယ်။ သူတို့စိတ်တွေ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသွားကြတယ်။ အခုဆိုရင်တော့ သူတို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွား ကြပြီ။

“လူတွေ ထမင်းချက်တဲ့ မီးခိုးလိုမျိုး မတွေ့ဘူးပဲ။ လှေတွေလဲ မမြင်မိ ဘူးကွ။ ပြီးရင်တော့ သေချာအောင် ထပ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ငါ့အထင်တော့ ဒါ လူမနေတဲ့ ကျွန်းပဲ”လို့ ရုဇိက စဉ်းစားပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ဗိုက်ဖြည့်ဖို့ လုပ်ရမယ်။ အဲလိုက်ကြမယ်။ ငါတို့ကို ကယ်သူ ပေါ်မလာခင် ရှိတဲ့ အကောင်တွေကို ဖမ်းပြီး စားကြမယ်”လို့ ဂျက်က အသံကို မြှင့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဆိုင်မွန်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို အားရပါးရ ညိတ်လိုက်တာ သူ့ဆံပင်တွေတောင် ရှေ့နဲ့နောက် ခါခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာက သွေးရောင်လေးလွှမ်းလို့။

ရုဇိက သန္တာကျောက်တန်းမရှိတဲ့ ကျွန်းရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းကို စီးကြည့် လိုက်တယ်။

“ဒီဘက်က ပိုပြီး မတ်တယ်ကွ”

ရုဇိက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခွက်လိုပုံစံဖြစ်အောင် စုလိုက်တယ်။

“ဟိုအောက်ဘက်နားက တောအုပ်လေး တွေ့လား၊ တောင်ပေါ်မှာ ပေါက်နေတာကွ”

တောင်ရဲ့ မည်သည့် မျက်နှာစာကိုပဲကို ကြည့်ကြည့် ပန်းခင်းတွေနဲ့ အပင်တွေဟာ အောတိုက်ပဲ။ အဲဒီ ခဏမှာ သူတို့ ကြည့်နေတဲ့ တောအုပ်ကလေး ဟာ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားပြီး အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ သူတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ ပန်းခင်းထဲက အပင်တွေဟာ လေယူရာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါလို့၊ အေးမြတဲ့ လေပြည်ကလေး တစ်ခုတည်းက သူတို့ မျက်နှာတွေပေါ်ကို တစ်အောင့်လောက် ကြာအောင် တိုက်ခတ်သွားတယ်။ ရာဖီက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ရင်း ပြောလိုက် တယ်။

“မြင်မြင်သမျှ ငါတို့ ပိုင်တယ်”

သူတို့အားလုံး ရယ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တွန်းထိုးကစားကြတယ်။ ကျွမ်းတွေထိုး၊ တောင်ထိပ်မှာ အော်ကြ ဟစ်ကြ။

“ငါ ဗိုက်ဆာပြီကွာ”

ဆိုင်မွန် ပြောတော့မှ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်လည်း သူတို့ ဗိုက်တွေပါ တပွီပွီမြည်နေမှန်း သတိပြုမိတော့တယ်။

“လာကြဟေ့၊ ငါတို့ သိချင်တာလဲ သိရပြီးပြီ” လို့ ရာဖီက ပြောလိုက် တယ်။

ကျောက်သားစင်းလျှောအတိုင်း သူတို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုပ်တွယ် ဆင်းကြပြီး ပန်းခင်းတွေကြားထဲကို ကျသွားကြတယ်။ နောက်တော့ သစ်ပင် တွေ အောက်ကနေ လျှောက်လာကြတယ်။ လျှောက်ရင်းနဲ့ ခဏရပ်ပြီး ပတ်ပတ် လည်က ချုံပုတ်ပင်တွေကို စပ်စပ်စုစုလုပ်ရင်း သေချာကြည့်ကြတယ်။

ပထမဆုံး စကားစပြောသူက ဆိုင်မွန်။

“ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ တူတယ်ကွ။ ဖယောင်းတိုင်ပန်းပင်၊ ဖယောင်း တိုင်ပန်းဖူးတွေ”

ချုံပုတ်ပင်တွေဟာ အမြဲစိမ်းပင်တွေရဲ့ အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်မျိုး ရှိကြပြီး ရနံ့မွှေးကြတယ်။ အဖူးတော်တော်များများကတော့ အစိမ်းဖျော့ရောင် ရှိကြပြီး နေရောင်လာတဲ့ဘက်ကို မျက်နှာမူ ဖူးငုံနေကြတယ်။ ဂျက်က အဖူးတစ်ဖူးကို ဓားနဲ့ ဖြတ်လိုက်တော့ မွှေးကြိုင်တဲ့ရနံ့တွေ လှိုင်ပြီး ထွက်လာတယ်။

“ဖယောင်းတိုင်ပန်းဖူးတွေ”

“ဖယောင်းတိုင်လိုတော့ မီးထွန်းလို့ မရဘူးကွ။ ဟဲ ဟဲ... ဖယောင်းတိုင် နဲ့ တူရုံပဲ တူတာ” လို့ ရာဖီက ပြောလိုက်တယ်။

“စားလို့ မရတဲ့ ဖယောင်းတိုင်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေပေါ့ကွာ။ လာဟေ့ ဆက်လိမ့်ရအောင်” လို့ ဂျက်က ခပ်လှောင်လှောင် အသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့ဟာ ထူထပ်တဲ့ တောအုပ်ထဲကို စတင် ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေပြီ။ လေးကန်တဲ့ ခြေထောက်တွေကို တောလမ်းလေး တစ်လမ်းအတိုင်း တဘုတ်ဘုတ် နင်းရင်း လျှောက်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ အိုးအိုးအစ်အစ် အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ ဒါ့ပြင် ခွာနဲ့ မြေကြီးကို တအားရှုပ်တိုက်တဲ့ အသံကိုလည်း ကြားတယ်။ သူတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာတော့ အိုးအိုးအစ်အစ်အသံက ပိုကျယ်လာတယ်။ သွေးရူး သွေးတန်း အော်နေတဲ့ အသံမျိုးပဲ။ ကြည့်လိုက်တော့ ဝက်ပေါက်လေးတစ်ကောင် မြေလျှောက်နွယ်ပင်တွေနဲ့ ငြိပြီး မသွားနိုင် ဖြစ်နေတာပဲ။ ဝက်ပေါက်လေးဟာ အသက်ဘေးကြောင့် တအားကို ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရုန်းကန်ရင်း အသံ သေးသေးလေးနဲ့ အော်မြည်နေရှာတယ်။ အသံကသေးပြီး စူးသမှ နားထဲကို အပ်နဲ့ ထိုးခွင်းနေသလား မှတ်ရတဲ့အထိကို စူးတယ်။ ကောင်လေးသုံးယောက်လည်း ကမန်းကတန်း အနားကပ်သွားကြတယ်။ ဂျက်က ဓားကို ဟန်ပါပါနဲ့ ဓားအိမ်ထဲ ကနေ ချွတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က လေထဲကို မြောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခဏရပ်သွားတယ်။ ဘာမှ ဆက်မဖြစ်ဘူး။ ဝက်ကလေးကတော့ ဆက်ပြီး အော်ဟစ် ရင်း အပင်တွေနဲ့ ငြိနေရာကနေ လွတ်အောင် တအား ဆောင့်ဆောင့် ရုန်းနေတုန်း။ ဓားသွားကလည်း ပိန်ညောင်ညောင် ကောင်လေးရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ အရောင်လက် နေတုန်း။ ဓားကို မထိုးစိုက်ချခင် ခဏရပ်တန့်နေတဲ့ ကာလဟာ တိုတောင်း တယ် ဆိုပေမယ့်လည်း သူတို့စိတ်ထဲ ထိုးချလိုက်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကို နားလည်ဖို့ အတွက်တော့ အချိန်က ကောင်းကောင်း လုံလောက်တယ်။ အဲဒီမှာတင်ပဲ ဝက်ပေါက်ကလေးဟာ အပင်တွေနဲ့ ငြိနေရာ ကနေ လွတ်သွားပြီး တောချုံထူထူတွေထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးတော့တယ်။ သုံးယောက်သားကတော့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်။ ဝက် ကလေး ခုနက ကြောက်အားလန့်အား ရုန်းနေခဲ့တဲ့ နေရာကို ကြည့်လိုက်နဲ့ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ တင်းတိပ်အပြည့်နဲ့ ဂျက်ရဲ့မျက်နှာဟာ ဖြူရော်သွားလေရဲ့။ သူ့ လက်ထဲမှာ ဓားကို ကိုင်မြှောက်ထားနေတုန်း ဆိုတာကို သတိပြုမိလိုက်တဲ့ အတွက် လက်ကို အောက်ပြန်ချလိုက်ပြီး ဓားအိမ်ထဲ ဓားပြန်သွင်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ သုံးယောက်သား ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်လိုက်ကြပြီး တောလမ်းပေါ်ကို ပြန် တက်ခဲ့ကြတယ်။

“ငါ နေရာရွေးနေတာကွ။ ဘယ်နား ထိုးရမလဲဆိုပြီး ရှာနေတာ” လို့ ဂျက်က ပြောတယ်။

“ဝက်ကို တုတ်ချွန်နဲ့ ထိုးရမှာ ထင်တယ်ကွ။ ဝက်ကို အဲဒီလို ထိုးသတ် ရတယ်လို့ လူကြီးတွေ ပြောတာတော့ ကြားဖူးတာပဲ” လို့ ရှာဖွေက အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

“ဝက်ကို လည်လှီးပြီး သွေးကို အရင်ဖောက်ထုတ်ရတာ။ သွေးမထုတ် ထားရင် အသားက စားလို့ မကောင်းဘူး” လို့ ဂျက်က ဆိုတယ်။

“မင်း ဘာလို့ မထိုးလိုက်တာလဲ”

ဂျက် ဘာလို့ မထိုးဖြစ်ခဲ့လဲ သူတို့အားလုံး ကောင်းကောင်း သိကြ တယ်။ တိရစ္ဆာန်အရှင်တစ်ကောင်ရဲ့ အသားထဲကို ဓားတစ်ချောင်း ထိုးစိုက် ဝင်ရောက်သွားဖို့ ဆိုတာ သူတို့အတွက် တကယ်တော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်မယ့် သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေအောင် ထွက်လာဦးမှာ။

“ငါ ထိုးလိုက်မလို့ပဲကွ” လို့ ဂျက်က ပြောတယ်။ ဂျက်က သူတို့ အားလုံး ရဲ့ ရှေ့ကနေ သွားနေတာဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကို ကျန်နှစ်ယောက်က မမြင်ရဘူး။

“ငါနေရာ ရွေးနေလို့ပါကွာ။ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ဘယ်ရမလဲ”

ဂျက်က ဓားအိမ်ထဲကနေ ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲ ထုတ်လိုက်ပြီး သစ်ပင် တစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ပေါ် စွပ်ခနဲ ထိုးချလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင်တော့ ညှာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ခါးသီးရက်စက်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ဘေးဘက်ကို ကြည့် လိုက်တယ်။ မယုံဘူးလားဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့လည်း ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကို စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သုံးယောက်သား နေရောင်ခြည်အောက် ကို ဝင်ရောက်သွားကြတယ်။ စားစရာရှာပြီး ဆာဆာနဲ့ လွေးကြနဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်လို့၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စွတ်ကြောင်းရာအတိုင်း လျှောက်ရင်း သူတို့ အစည်း အဝေးလုပ်တဲ့ ကျောက်ဖျာကြီးဘက်ဆီကို ချီတက်သွားကြတော့တယ်။

အခန်း (၂)

တောင်ထက်ကမိ:

ရုဇံရဲ့ ခရုသင်းမှုတ်သံ ပြီးသွားချိန်မှာ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ် လူစုံနေကြပြီ။ မနက်က လုပ်ခဲ့တဲ့ အစည်းအဝေးနဲ့ အခုလုပ်တဲ့ အစည်းအဝေးကြားမှာ မတူတာတွေ တော့ ရှိတယ်။ မွန်းလွဲပိုင်း နေရောင်ခြည်ဟာ ကျောက်ဖျာရဲ့ တခြားတစ်ဖက်ကနေ စွေစောင်း ကျရောက်နေတယ်။ အသားပေါ် နေရောင်ခြည်ကျလို့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဒဏ်ကို ခံစားနေရတဲ့ ကလေးအများစုကတော့ အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်ထားလိုက်ကြပြီးပြီ။ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရယ်လို့ ပြောလို့ မရတော့တဲ့ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့က သူတို့ဝတ်ရုံ ရှည်ကြီးတွေကို ချွတ်ထားလိုက်ကြပြီးပြီ။

ရုဇံက လဲကျနေတဲ့ ပင်စည်တစ်ခုပေါ် ထိုင်လိုက်တယ်။ နေက သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ။ သူ့ညာဘက်မှာတော့ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့သား အများစု ရှိပြီး ဘယ်ဘက်မှာတော့ ဒီဖြစ်ရပ် မတိုင်ခင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိခဲ့ကြတဲ့ အသက်အလယ်အလတ် ကောင်လေးတွေ ရှိတယ်။ သူ့ရှေ့ဘက်တည့်တည့်မှာတော့ အသက်ငယ်ဆုံး အသေးဆုံး ချာတိတ်တွေက မြက်ပင်တွေပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေကြတယ်။

ခုတော့ အပ်ကျသံတောင် ကြားရမတတ် တိတ်လို့။ ရုဇံက သူ့လက်ထဲက ဆင်စွယ်ရောင်၊ ပန်းရောင်ရှိတဲ့ ခရုသင်းလေးကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် လေပြည်လေးတစ်ခုသုတ်က ကျောက်ဖျာပေါ် ခပ်ပါးပါးလေး

တိုးတိုက်ပွတ်သပ်သွားတော့ မတ်တတ် ထရပ်ရမလို့ ဆက်ပဲ ထိုင်နေရမလို့ ဖြစ် သွားသေးတယ်။ ရာဖွေဟာ ညာဘက်က ရေအိုင်လေး ရှိတဲ့ဘက်ဆီ ဘေးတစ်ဖက် ကြည့်လိုက်တယ်။ ပစ်ဂီက အနားမှာ ထိုင်နေပေမယ့် ဘာသိဘာသာပဲ။

ရာဖွေက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ”

ရာဖွေဟာ သူ့ကိုယ်သူတော့ စကားကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောနိုင် တယ်။ ပြောတဲ့အခါမှာလည်း သေချာရှင်းနိုင်တယ်လို့ နားလည်လိုက်တာပဲ။ ရွှေရောင် ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ထိုးသပ်လိုက်ပြီး စကားစတယ်။

“ငါတို့တွေ ခု ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်နေကြတယ်။ ငါတို့ ခုနက တောင်ထိပ်ပေါ်ကို တက်ကြည့်တော့ ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေတာ မြင်ခဲ့တယ်။ ဘာလူနေအိမ်မှ၊ မီးခိုးမှ မတွေ့ဘူး။ ခြေရာတို့၊ လှေတို့၊ လူတို့လဲ မတွေ့ဘူး။ ငါတို့ ခုရောက်နေတဲ့ နေရာက လူမနေတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ။ ငါတို့က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

ဂျက်က ဝင်ပြောတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမဲလိုက်ဖို့အတွက် အမဲလိုက်အဖွဲ့တော့ လိုမယ်။ ငါတို့ လိုက်ဖို့ တောကောင် ရှိတယ်။ ဝက်တွေ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကျွန်းမှာ ဝက်တွေ ရှိတယ်”

တောင်ပေါ်က ပြန်အဆင်းမှာ သူတို့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အပင်တွေနဲ့ ငြိပြီး ရုန်းကန်နေတဲ့ နီတျာတျာ အကောင်ပေါက်လေး အကြောင်းကို သုံးယောက်သား ဖောက်သည်ချကြတယ်။

“ငါတို့ တွေ့ခဲ့တယ်ကွ”

“တအစ်အစ်နဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဝက်တွေအော်တဲ့ အသံလေ”

“သူ လွတ်ထွက်သွားတာကွ...”

“ငါ ထိုးမသတ်လိုက်ခင်မှာကွာ ... ထားပါ... နောက်တစ်ခါတော့လား...”

ဂျက်က သူ့ဓားကို ပင်စည်တစ်ခုပေါ် ထိုးချလိုက်ပြီး စိန်ခေါ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

အစည်းအဝေးအပေါ် အားလုံးရဲ့ အာရုံတွေ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

“မင်းတို့လဲ သိလိမ့်မယ်။ ငါတို့စားဖို့ အမဲလိုက်မယ့် လူလိုတယ်။

နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်” လို့ ရာဖွေက ပြောတယ်။

သူက ခရုသင်းကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး နေလောင်ဒဏ်မိနေကြတဲ့ မျက်နှာတွေကို ပတ်ချာလည် ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ငါတို့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် တာဝန် ယူရလိမ့်မယ်”

အာမေဇိုတ်အသံတွေ ထွက်လာပြီး ကောင်လေးတစ်သိုက် ပြန်ငြိမ်ကျသွားတယ်။

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ငါတို့ စကားပြောတဲ့အခါ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြစ်လို့ မရဘူး။ ငါတို့ ကျောင်းမှာတုန်းကလို ပြောချင်တဲ့သူ လက်ထောင် ဆိုတာမျိုး လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ပြောရင်း သူက ခရုသင်းကို မျက်နှာရှေ့နား ရောက်အောင် မ,တင်လိုက်ပြီး ခရုသင်းရဲ့ ပါးစပ်ပေါက် တစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ပြောချင်တဲ့သူကို ငါက ဒီခရုသင်းကို ပေးမယ်”

“ခရုသင်း...”

“ဒီဟာကို ခရုသင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ငါက ဒီခရုသင်းကို စကားပြောချင်တဲ့သူရဲ့ လက်ထဲ ထည့်ပေးမယ်။ သူ စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒါကို ကိုင်ထားပြီး ပြောရမယ်”

“ဒါပေမဲ့...”

“နေဦး...”

“နောက်ပြီး အဲဒီတစ်ယောက် ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ဝင်ဖြတ် မပြောရဘူး”

ဂျက်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။

“ငါတို့ စည်းကမ်းတွေ ထုတ်ရမယ်။ စည်းကမ်း အများကြီး ထားရမယ်။ ထုတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်လို့ ရှိရင်...”

“ဝူး...”

“ရေး...”

“ဗုန်း...”

“ဒိုင်း...”

သူပေါင်ပေါ်က ခရုသင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က လာမ,လိုက်တယ်လို့ ရှုဖ် ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဆင်စွယ်ရောင် ခရုသင်းကြီး ပစ်ဖို့ လက်ထဲ ရောက်သွားတော့ ခုနက အော်ဟစ်နေတာတွေ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ မတ်တတ်

ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဂျက်က ပြုံးရင်း ပင်စည်ကို ပွတ်သပ်နေတဲ့ ရှမ်းကို ဇေဝေဝါနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပစ်ဂီက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ပွတ်နေရင်းက ကောင်လေးတစ်သိုက်ကို မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“မင်းတို့ ရှမ်းပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ကြလေကွာ။ မင်းတို့ လုပ်တာနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စကို သူ မရောက်တော့ဘူး”

ပစ်ဂီက ခဏ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ ပြောလိုက်တာ ထိရောက်မှု ရှိတယ်။ ဘာဆက်ပြောမလဲ အားလုံး စိတ်ဝင်တစားနဲ့။

“ငါတို့ ဒီမှာ ရှိမှန်း ဘယ်သူသိမှာလဲ ... ဟင်”

“လေဆိပ်မှာ သူတို့ သိပြီးပြီ”

“ဟို ခရာကြီးနဲ့ လူကြီး...”

“ငါ့အဖေ သိတယ်”

ပစ်ဂီက မျက်မှန် ပြန်တပ်လိုက်ပြီး “ငါတို့ ဒီမှာမှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ စောစောကထက် ပိုပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ မောနေသလိုပဲ။

“ငါတို့ လေယာဉ် ဘယ်ကို မောင်းသွားနေတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိချင် သိလိမ့်မယ်။ သိချင်မှလဲ သိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဘယ်မှာ သောင်တင်နေလဲတော့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆို ငါတို့က လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပျက်ကျခဲ့လို့”

ပစ်ဂီက ပါးစပ်လေး ဟလျက်နဲ့ ကျန်တဲ့ကလေးတွေကို တစ်အောင့်လောက် ကြည့်လိုက်ပြီး တအိအိနဲ့ ပြန်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ရှမ်းက ပစ်ဂီလက်ထဲက ခရုသင်းကို ပြန်ယူလိုက်တယ်။

“အေး ငါ အဲဒါကို ပြောမလို့ပဲ။ မင်းတို့ အားလုံး၊ အားလုံးက ... ဟို ဥစ္စာ...”

ရှမ်းက မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာတွေကို ငေးကြည့်လိုက်တယ်။

“ငါတို့လေယာဉ်က ပစ်ချခံရလို့ မီးလောင်ပြီး ပျက်ကျသွားတာ။ ငါတို့ ဒီမှာ ရှိနေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ငါတို့တစ်တွေ ကယ်သူစောင့်ရင်း ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရမယ်မှန်း မသိဘူး”

သူတို့ လူစုကြားထဲမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်းအားကြီးလွန်းတော့ အသက်ကို မနည်းမျှည်းရှူနေရတဲ့ ပစ်ဂီအသံကိုတောင် ကြားရတယ်။ နေရောင်ခြည်ဟာ စွေစွေစောင်းစောင်း ဖြစ်လာပြီး ကျနေရဲ့လက်တံတွေက ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ဝက်လောက်ပေါ် ရွှေရည်တွေ သွန်လောင်းချလိုက်တယ်။ ရေအိုင်ကလေးပေါ်မှာတုန်းက ကိုယ့်အမြီး ကိုယ် တစ်ပတ်လည် ပြန်ကိုက်တဲ့ ကြောင်ကလေးများလို ဝဲလည်နေခဲ့တဲ့ လေပြည်ညင်းတွေဟာ ကျောက်ဖျာပေါ်ရောက်တော့ လမ်းကြောင်း ရှာတွေ့သွားပြီး တောအုပ်ထဲကို ဆက်လက် ဝင်ရောက် တိုက်ခတ်သွားကြတယ်။ ရှာဖွေက နဖူးပေါ်ကျနေတဲ့ ရွှေရောင်ဆံပင်ထွေးကို ပြန်သပ်တင်လိုက်ရင်း ပြောတယ်။

“အဲဒီတော့ ... ငါတို့ ဒီမှာ အကြာကြီး နေချင် နေရနိုင်တယ်”

ဘယ်သူမှ ဘာမှ မပြောကြဘူး။ သူက ရုတ်တရက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကျွန်းက ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာပါ။ ငါရယ်၊ ဂျက်ရယ်၊ ဆိုင်မွန်ရယ် တောင်ထိပ်ပေါ် တက်ကြည့်ကြတယ်။ ရေလည်မိုက်တယ်။ စားဖို့သောက်ဖို့ တွေ မပူရဘူး။ ပြီးတော့-

“ကျောက်တုံးကြီးတွေ...အပြာရောင် ပန်းပွင့်တွေ...”

အဲဒီအချိန်မှာ အသက်ရှူနည်းနည်း ပြန်မှန်လာတဲ့ ပစ်ဂီက ရှာဖွေ လက်ထဲက ခရသင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။ ဂျက်နဲ့ ဆိုင်မွန်တို့ ပြန် ပါးစပ်ပိတ်သွားကြတယ်။ ရှာဖွေက ဆက်ပြောတယ်။

“ငါတို့ ကယ်မယ့်သူတွေကို စောင့်မယ်။ အေးရာအေးကြောင်းပေါ့”
သူက စကားကို ပိုခုံညားအောင် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဟန်လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။

“ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ပါသလိုမျိုးပေါ့ကွာ”
အဲဒီလို ပြောလိုက်ရော အသံတွေ ထွက်လာကြတယ်။
“ရတနာကျွန်း...”

* Treasure Island = ရောဘတ်လူးဝစ်စတီဗင်ဆင်က ၁၈၈၃ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ကလေးများ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် စာအုပ်။

*“ဆွာလိုနှင့် အမေဇုံ...”

** “သန္တာကျွန်း...”

ရုဗ်က ခရုသင်းကို ငွေ့ယမ်းပြလိုက်တယ်။

“ဒါ ငါတို့နေမယ့် ကျွန်းပဲ။ ကျွန်းလေးက ချစ်စရာလေးပါ။ လူကြီးတွေ ငါတို့ကို လာမကယ်ခင်အထိ ငါတို့ ဒီမှာ ပျော်ပျော်ကြီး နေကြတာပေါ့”

ဂျက်က ခရုသင်းကို ယူဖို့အတွက် လက်လှမ်းလိုက်တယ်။

“ဝက်တွေ ရှိတယ်။ စားဖို့အစာအတွက် မပူရဘူး။ ရေချိုးဖို့လဲ ဟိုနားက စမ်းချောင်းလေးထဲမှာ ရေရှိတယ်။ ဘာလိုသေးလဲ။ တခြား ဘာတွေသေးလဲ”

ဂျက်က ခရုသင်းကို ရုဗ်ဆီ ပြန်ပေးလိုက်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ ကြည့်ရတာတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ ရှာတွေ့ထားပုံ မရဘူး။

အဲဒီမှာ သူတို့ထဲက ကလေးတစ်ယောက် ငြင်းဟယ် ဘာဟယ် ပြုနေတာကို စသတိထားမိတာက သူတို့ထဲက နည်းနည်းပိုကြီးတဲ့ ကောင်လေးတွေပဲ။ ကောင်လေးသေးသေးလေး တစ်ယောက်က ခုနက ကောင်လေးကို ရှေ့ထွက်ပြောဖို့ တွန်းနေကြတယ်။ သူက မသွားချင်ဘူး။ ကောင်လေးက ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ သေးသေးညှက်ညှက်ကလေး။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းပေါ်မှာ ပိုးစာသီးရောင် အမှတ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ သူက အခု မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ အောက်က မြက်ကြမ်းတွေထဲကို ခြေမတစ်ဖက်နဲ့ ထိုးကလော်နေတော့တယ်။ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဘာပြောနေမှန်း မသိရဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ငိုတော့မယ့်အသွင် ပြိုတော့မယ့်ဟန်ဆင်တဲ့ မိုးလို။

ကျန်တဲ့ အသေးလေးတွေက တီးတီးတီးတီး ပြောနေကြပေမယ့် မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေတဲ့ အဲဒီကောင်လေးကို ရုဗ်ရှိတဲ့ဘက်ဆီ တွန်းထုတ်လိုက်ကြတယ်။

“ကဲ... ပြော၊ ဘာပြောမှာလဲ” လို့ ရုဗ်က မေးလိုက်တယ်။

ကောင်လေးသေးသေးလေးက ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့။

* Swallows and Amazon = အာသာရမ်ဆမ် အခန်းဆက်ရေးသည့် ကလေးစာအုပ်များ (၁၉၃၀) အနက်မှ ပထမဆုံးစာအုပ်။
** Coral Island = စကော့လူနိုင်း စာရေးဆရာ ဟော်လ်ဇ်တိုင်း၏ ၁၈၅၈ ခုနှစ်ထုတ် ကလေးစာအုပ်။

“ကျယ်ကျယ်ပြော”

ကောင်လေးက ခရုသင်းကို ယူဖို့ လက်ကို ဆန့်လိုက်တဲ့အခါ ကောင်လေး တစ်သိုက်က ဝါးခနဲ ထရယ်ပြီး အော်ကြတယ်။ ကောင်လေးလည်း သူ့လက်ကို ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး ငိုပါလေတော့တယ်။

“မင်းတို့ကလဲကွာ... သူ ခရုသင်းယူမှာ ယူပါစေ” လို့ ပစ်ဂီက ပြန် အော်တယ်။

နောက်ဆုံး ရှုဖ်က ကောင်လေးကို ချော့မော့ပြီး ခရုသင်းကို ကိုင်ခိုင်း လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ ရယ်မော ဟားတိုက်သံတွေက ကောင်လေးရဲ့ အသံတိုးတိုးကို ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။ ပစ်ဂီက သူ့အနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က ခရုသင်းပေါ်မှာ တင်ပြီး ကောင်လေး ပြောသမျှကို နားထောင် ရင်း အားလုံးကြားအောင် ပြန်ပြောပြပေးနေတယ်။

“သူက မေးတယ်။ ဟိုမြွေလိုဟာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲတဲ့”

ရှုဖ်က ရယ်လိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေလည်း သူနဲ့အတူ လိုက်ရယ် လိုက်ကြတယ်။ ပြောနေတဲ့ ကောင်လေးလည်း ပိုလို့တောင် အနေကျ သွားတော့တယ်။

“အဲဒီ မြွေလိုဟာကြီးအကြောင်း ငါတို့ကို ပြောပြကွာ”

“အကောင်အကြီးကြီးတဲ့၊ သူက ပြောနေတယ်”

“အကောင်အကြီးကြီး...”

“မြွေလို အကောင်ကြီးတဲ့၊ အကြီးကြီးမှ အကြီးကြီးတဲ့၊ သူ မြင်ခဲ့ တယ်တဲ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“တောထဲမှာတဲ့”

တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေပြည်ညင်းတွေကြောင့်ပဲလား၊ နေကျ သွားလို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သစ်ပင်တွေအောက်မှာ အနည်းငယ် အေးစိမ့် လာတယ်။ ကောင်လေးတွေဟာ ချမ်းလာတာကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ တယ်။

“ကျွန်းပေါ်မှာ မင်းပြောတဲ့ အကောင်ကြီး၊ မြွေလို အကောင်ကြီး မရှိ နိုင်ပါဘူးကွ။ ငါတို့ကျွန်းက မကြီးပါဘူး။ ဒါမျိုးက အာဖရိကတို့၊ အိန္ဒိယတို့လို

နိုင်ငံအကြီးကြီးတွေမှာမှ ရှိတာ”လို့ ရှာဖွေက ကောင်လေးကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ရှင်းပြ တယ်။

အာမေဇိုတ်သံ နည်းနည်းထွက်လာပြီး ခေါင်းတွေကို အားရပါးရ ညိတ်လိုက်ကြတယ်။

“အကောင်ကြီးက ညဘက် အမှောင်ထဲမှာ လာတာတဲ့”

“ဒါဆို သူ ဘယ်မြင်ရမှာတုံးကွ”

ရယ်သံတွေ၊ “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်” ဆိုတဲ့ အသံတွေ။

“ပြောတာ ကြားလား။ သူ အဲဒီအကောင်ကို အမှောင်ထဲမှာ တွေ့တာ လို့ ပြောတာ”

“အကောင်ကို သူ မြင်တယ်ချည်းပဲ ပြောနေတယ်။ အဲဒီအကောင် လာတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ကို စားဖို့ ပြန်လာ တယ်တဲ့...”

“သူ အိပ်မက် မက်နေတာပါကွာ”

ရှာဖွေက ရယ်မောရင်းနဲ့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ မျက်နှာတွေဆီကနေ ထောက်ခံချက် လိုက်တောင်းလိုက်တယ်။ အကောင်နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကောင်လေး တွေက ထောက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ အငယ်ကောင်လေးတွေ ကြားထဲမှာတော့ သံသယရှိတဲ့သူတွေ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ရှိသေးတယ်။ သူတို့ လက်ခံဖို့ ဆိုရင် ယုတ္တိယုတ္တိပါတဲ့ ရှင်းပြပုံမျိုး မဟုတ်တဲ့ သူတို့ လက်ခံနိုင်မယ့် ပုံစံ တစ်မျိုး နဲ့ ပြောဖို့ လိုတယ်။

“သူ အိပ်မက်ဆိုး မက်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်ကွ။ အဲဒီ နွယ်ပင်တွေ၊ ချုံတွေ ကြားထဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျတာမျိုး”

ခေါင်းညိတ်တာတွေ ပိုများလာတယ်။ အိပ်မက်ဆိုး မက်တယ် ဆိုတာ ဘာမှန်း သူတို့ သိတယ်။

“သူက အဲဒီ အကောင်ကြီး၊ မြွေလိုဟာကြီးကို မြင်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒီညကော အဲဒါကြီး ပြန်ပေါ်လာမှာလားတဲ့ မေးတယ်”

“သူပြောတဲ့ အကောင်မျိုး ရှိမှ မရှိပဲ”

“အဲဒါကြီးက မနက်ကျတော့ ဟိုသစ်ပင်တွေပေါ်က ကြိုးတွေလို ဟာတွေ ဖြစ်သွားပြီး သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ တွဲလောင်းကျနေတာတဲ့။ ဒီညကော အဲဒီ အကောင်ကြီး ပြန်လာမှာလားတဲ့”

“သူပြောတဲ့ အကောင်မျိုး ရှိမှ မရှိပဲ”

ခုတော့ ဘာရယ်သံမှ မကြားရတော့ဘူး။ လေးနက်တဲ့ အကြည့်တွေ သာ ရှိတော့တယ်။ ရှုဖွယ်က လက်ဆယ်ချောင်းစလုံးနဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို ထိုးသပ် လိုက်ပြီး အငိုမျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာဖြစ်နေတဲ့ ကောင်လေးပိစိကွေးကို ကြည့် လိုက်တယ်။

ဂျက်က ခရုသင်းကို ယူလိုက်တယ်။

“ရုဇံ ပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့ကွ။ အဲဒီမှာ ဘာမြွေလိုဟာမှ မရှိဘူး။ ရှိရင်လဲ ငါတို့ ဖမ်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်မယ်။ အခု ငါတို့ အားလုံးစားဖို့ ဝက်တွေ လိုက်သတ်စားကြမယ်။ သူပြောတဲ့ မြွေကြီးကိုလဲ လိုက်ရှာကြမယ်...”

“သူပြောတဲ့ မြွေက ရှိမှ မရှိတာလေကွာ”

“အေး၊ ရှိလား၊ မရှိလား တို့အဲလိုက်ရင်း ကြည့်ရအောင်”

ရုဇံ စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာတော့ သူ့စကား အရာမရောက်တော့ဘူး။ ပဟေဠိဆန်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင် နေရတယ်လို့ သူ ခံစားရတယ်။ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံး တွေဟာ ခြောက်သွေ့လွန်းနေတယ်။

“ဘာအကောင်မှ မရှိပါဘူးကွာ”

အားတစ်ခုရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့် မာန်ပါပါနဲ့ ထအော်ထည့်လိုက်တဲ့ အသံ ရုဇံပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်။ သူ့ကိုယ် သူတောင် မယုံနိုင်ဘူး။

“ဘာ အကောင်ကြီးမှ မရှိဘူးလို့ ငါ ပြောပြီးပြီကွာ”

အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြလေရဲ့။

ရုဇံက ခရုသင်းကို ပြန်ကိုင်မြှောက်လိုက်တယ်။ ထပ်ပြောရမယ့် စကားကို စဉ်းစားနေတဲ့အခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ ပင်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောတတ် တဲ့ ညဉ့်လေး ပြန်ပေါ်လာတယ်။

“ငါတို့ အခု အရေးအကြီးဆုံးဟာကို ဆွေးနွေးရအောင်။ ငါတို့ ဟိုတောင်ထိပ်ကို တက်ကြတုန်းက စဉ်းစားမိခဲ့သေးတယ်” လို့ ပြောရင်း သူ ဘာပြောမယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့အတူ အတူသွားခဲ့တဲ့ နှစ်ယောက် ကို ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

“အခုလေးတင် ဒီကမ်းခြေပေါ် ပြန်ရောက်တဲ့အချိန် ငါစဉ်းစားခဲ့တာ ပြောပြမယ်။ ငါတို့ သာသာယာယာ နေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ကို ကယ်မယ့် သူ လိုချင်တယ်”

နားထောင်နေတဲ့ ကလေးပရိသတ်ထဲက ဘဝင်ကျသွားတဲ့ သဘော ပါတဲ့ အသံတွေဟာ ရှုဖ်ကို လှိုင်းတစ်ခုလို လာထိခတ်သွားတယ်။ သူကတော့ အတွေးစ ပြတ်သွားလေရဲ့။ စကားလုံးတွေကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။

“ငါတို့ကို ကယ်မယ့်လူ ပေါ်လာစေချင်တယ်။ တကယ်လဲ လာကယ် ကြမှာ အမှန်ပဲ”

အသံတွေ စီခနဲ ညံသွားတယ်။ ရှုဖ်ဟာ ခေါင်းဆောင်ပီပီ အပိုင်ဖိပြော ဖို့ကလွဲလို့ သက်သေပြစရာ မပါတဲ့ ဒီစကားကြောင့် သူတို့လေးတွေ အလင်းထဲကို ရောက်လာ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေါက်ပွားလာတယ်။ သူ ပြောတာ ကြားအောင် ရှုဖ် က ခရုသင်းကို ဝှေ့ယမ်းပြပြီး ပြန်ငြိမ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ငါ့အဖေက ရေတပ်ကကွာ သူ ပြောဖူးတယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ လူမသိသေးတဲ့ ကျွန်းရယ်လို့ မကျန်တော့ဘူးတဲ့၊ ငါတို့ ဘုရင်မကြီးဆီမှာ မြေပုံတွေ အပြည့် ပါတဲ့ ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ ကျွန်းတွေကို အဲဒီ မြေပုံတွေမှာ ဆွဲထားတာတဲ့၊ ဒီတော့ တို့အခု ရောက်နေတဲ့ ကျွန်းရဲ့ပုံလဲ ဘုရင်မကြီးဆီမှာ ရှိကို ရှိရမယ်”

ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်တဲ့ အသံတွေ၊ ထောက်ခံတဲ့ အသံတွေ ထပ်ထွက် လာတယ်။

“သင်္ဘောတစ်စင်းစင်း ဒီကို ရောက်လာမှာပဲ၊ နှေးတာနဲ့ မြန်တာပဲ ကွာမယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့ သင်္ဘောတောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေဦးမှာ၊ သဘော ပေါက်လား၊ ငါတို့ကို လာကယ်ကြမှာ အနှေးနဲ့ အမြန်ပဲ”

သူပြောချင်တဲ့ အချက်ကို ပြောပြီးတဲ့အခါ ခဏ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ စကားတွေကြောင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ပိုပြီး စိတ်အေးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ အခုတော့ သူတို့ အားလုံးက ရှုဖ်ကို သဘောလည်း ကျသလို လေးလည်း လေးစားသွားကြပြီ။ ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်ထားကြဘဲ အားလုံးပြိုင်တူ လက်ခုပ် တီးလိုက်ကြတယ်။ ခုတော့ ကျောက်ဖျာကြီးထက်မှာ လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ ဆူညံ နေတော့တယ်။ ရှုဖ်ကတော့ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ သူ့ကို အားရပါးရ လေးစားသမှု ပြနေတဲ့ ပစ်ဂီဘက်ကို တစ်လှည့်၊ လှောင်ပြုံးလေးနဲ့အတူ သူလည်း လက်ခုပ် တီးတတ်ကြောင်း ပြသနေတဲ့ ဂျက်ကို တစ်လှည့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။

ရှုဖ်က ခရုသင်းကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်တယ်။

“နေဦး၊ နားထောင်ဦး”

သူ့စကားပေါက်တဲ့အပေါ် ကြည်နူးစွာနဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဆက်ဖြိုခွင်းလိုက်တယ်။

“နောက်ထပ် တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ငါတို့ကို လာကယ်မယ့် လူတွေ ငါတို့ကို ရှာတွေ့နိုင်အောင် လုပ်လို့ရတယ်၊ ငါတို့ ကျွန်းနားကို သင်္ဘောတစ်စင်း ကပ်လာမယ် ဆိုရင် ဒီအတိုင်းကတော့ ငါတို့ကို သူတို့ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါတို့က တောင်ထိပ်ပေါ်ကနေ မီးခိုးနဲ့ အချက်ပြရမယ်၊ ငါတို့ မီးဖိုလေး တစ်ခု လုပ်ရမယ်”

“မီးဖိုရမယ်... မီးဖိုကြစို့ ဟေး...”

ကောင်လေးတွေထဲက တစ်ဝက်လောက်ဟာ ချက်ချင်းကိုပဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ ဂျက်က ကောင်လေးတွေကြားထဲ ရှေ့ကနေ ဝင်အော်ပြောလိုက်တယ်။ ခရုသင်းကိုင်ထားပြီးမှ ပြောရမယ်ဆိုတာကို သတိ မရတော့ဘူး။

“လာကြဟေ့... ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

အုန်းပင်တွေရဲ့ အရိပ်အောက် ကွက်လပ်ကလေးဟာ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ အပြည့်ဖြစ်သွားတယ်။ ရှုဖွယ်လည်း ထရပ်လိုက်ပြီး ပြန်ငြိမ်ပေးဖို့ အော်ပြောပေမယ့် သူ့စကားကို ဘယ်သူမှ မကြားတော့ဘူး။ ခဏတွင်းချင်းမှာပဲ ကောင်လေးပရိသတ်ဟာ ကျွန်းရဲ့ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ဂျက်နောက်ကနေ လိုက်ပါသွားကြတော့တယ်။ ကလေး သေးသေးလေးတွေတောင်မှ ချန်မနေခဲ့ဘဲ သစ်ရွက်တွေ၊ သစ်ကိုင်းအကျိုးတွေ တက်နင်း ကျော်ခွရင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး လိုက်သွားကြတယ်။ ရှုဖွယ်တစ်ယောက် ခရုသင်းကို ကိုင်ထားရင်း ကျန်နေခဲ့တယ်။ ပစ်ဂီကလွဲလို့ သူ့နားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး။ ခုတော့ ပစ်ဂီရဲ့ အသက်ရှူသံလည်း တော်တော်လေး ပြန်မှန်သွားပြီ။

“ကလေးလေးတွေအတိုင်းပဲ၊ ကလေးအုပ်တစ်အုပ် လွှတ်လိုက်တာ ကျနေတာပဲကွာ”

ပစ်ဂီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ရှုဖွယ်က သူ့ကို မယုံသင်္ကာနဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး တုံးလုံးလဲနေတဲ့ ပင်စည်ပေါ် ခရုသင်းကို တင်လိုက်တယ်။

“ငါမှန်းရရင် ဒါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် အကျော်ပဲ” လို့ ပစ်ဂီက ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ သူတို့ ဘာလုပ်လို့ ရမယ်လို့များ တွေးနေကြလဲ မသိဘူး”

သူက ခရုသင်းကို တယုတယနဲ့ အသာပွတ်သပ် ကိုင်တွယ်နေရာ ကနေ ရပ်လိုက်ပြီး မော့ကြည့်တယ်။

“ရဲ့ဖိ... ဟေ့ကောင် ... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရဲ့ဖိကတော့ စွတ်ကြောင်းရာကြီးရဲ့ ပထမဆုံး မြေသားအမြောင်း ကွက်ပေါ်ကိုတောင် ကုတ်ကတ်တက်နေပြီ။ သူ့ရှေ့ ဟိုးတစ်မျှော်တစ်ခေါ်မှာတော့ ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့ အသံတွေနဲ့ ရယ်သံမောသံတွေ။ ပစ်ဂီက သူ့ကို မနှစ်မြို့စွာ နဲ့ ကြည့်နေတယ်။

“ကလေးတစ်အုပ်ကျနေတာပဲ”

ပစ်ဂီက သက်ပြင်းလေး ချ၊ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး ရှူးဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးချည်လိုက်တယ်။ ပေါက်တတ်ကရ လုပ်နေတဲ့ ကလေးတစ်စုရဲ့ အသံတွေ ဟာလည်း တောင်ပေါ်ဘက်ဆီကို တဖြည်းဖြည်း ဝေးလွင့်လို့ သွားတော့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ရူးရူးမိုက်မိုက် ဇွတ်တရွတ် လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့၊ သားသမီး တွေ လုပ်သမျှ ခိုင်ခံ လိုက်ဖြေရှင်းပေးနေရတဲ့ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ သက်တမ်းရင့် ဝေဒနာနဲ့အတူ ခရုသင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး တောအုပ်ဘက်ကို ခြေဦး လှည့်လို့ စွတ်ကြောင်းရာ ကုန်းစောင်းအတိုင်း အပေါ်ကို ပြန်လျှောက် တက်လာ ခဲ့တော့တယ်။

တောင်ထိပ်ရဲ့ အခြား တစ်ဖက်ခြမ်းကို ကြည့်ရင် အောက်ဘက်မှာ တောအုပ်အုပ် နဲ့ ခင်တန်းလေး တစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း ရဲ့ဖိဟာ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက် ကို ခွက်ပုံစံဆက်တဲ့ အမူအရာသဏ္ဍာန်လေး လုပ်လိုက်ပြန်တယ်။

“ဟိုးအောက်နားကနေ ငါတို့ လိုသလောက် ထင်းတွေ ရနိုင်လောက် တယ်ကွ”

ဂျက်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ဆွဲ လိုက် တယ်။ ခန့်မှန်းခြေ သူတို့အောက်ဘက် ပေတစ်ရာလောက်နားကနေပြီး တောင်ရဲ့ ပိုမတ်တဲ့ တောင်စောင်းပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ တောအုပ်မို့နဲ့နေရာလေးဟာ လောင်စာ အတွက် သက်သက် ဖြစ်နေသလားလို့ ထင်ရတယ်။ ရေငွေ့ပါဝင်တဲ့ အပူကြောင့်

သစ်ပင်တွေဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာနဲ့ ရှင်သန်ဖို့ရာအတွက် ကုပ်တွယ်ရမယ့် အောက်ခံမြေသား မရရှာဘဲ စောစောစီးစီး လဲကျ သေဆုံးနေကြတယ်။ သူတို့ အပေါ်မှာ နွယ်တွေတောင် ရစ်တက်နေပြီး အပင်ပေါက်လေးတွေက နေရာလွတ် ရှာလို့ အပေါ်ကို ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ပေါ့။ ဂျက်က သူ့ရဲ့ ဓမ္မတေးသီအဖွဲ့ ဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ ကောင်လေးတွေက အဆင်သင့် ရပ်လို့။ သူတို့ခေါင်း က အနက်ရောင် ခေါင်းဆောင်းတွေက ဘယ်ရီ ဦးထုပ်လိုမျိုး နားရွက်တစ်ဖက် အပေါ် ဖုံးလို့။

“လာကြဟေ့၊ ငါ့တို့ ထင်းတွေကောက်ပြီး ပုံရအောင်”

အောက်ကို ဆင်းဖို့ အလွယ်ဆုံး လမ်းကို ရှာပြီး ထင်းခြောက်တွေ ဆွဲသယ်ကြတယ်။ တောင်ထိပ်ထိ ရောက်ပြီးသား အသေးလေးတွေကလည်း အောက်ကို ဆင်းပြီး ကူသယ်ကြတယ်။ ပစ်ဂီကလွဲလို့ အားလုံး ပျားပန်းခပ်မျှပဲ။ ထင်းအများစုက အရမ်းဆွေးနေတော့ သူတို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ချိန်မှာ မွတ်ဟာက မှာ သစ်ဆွေးငိုတွေ ထွက်ကျတဲ့ဟာက ကျ၊ ပဲ့တဲ့အပိုင်းက ပဲ့နဲ့ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကိုင်းကြီး တချို့ကတော့ မကျိုးမပြတ်ဘဲနဲ့ ပါလာတယ်။ အမြွှာနှစ်ကောင် ဖြစ်တဲ့ ဆမ်နဲ့ အဲရစ်က မီးရှို့ဖို့ အနေတော် လုံးပတ် ရှိတဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ခုလိုဟာမျိုး ပထမဆုံး ရအောင် ကောက်နိုင်သူတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှေးဖျံ ဂျက်၊ ဆိုင်မွန်၊ ရော်ဂျာနဲ့ မောရစ် တို့တစ်တွေ တောင်စောင်းပေါ်မှာ ခြေကုပ် တစ်နေရာစီရပြီး အမြွှာနှစ်ကောင်ဆီက သစ်တုံးကို ကူဆွဲတင်ပေးရတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကိုးရိုးကားရား သစ်တုံး ခြောက်ကြီးကို ကျောက်တောင်ထိပ်ပေါ် တစ်ကြိမ်မှာ နည်းနည်းချင်းစီ ရွှေ့ကြပြီး ထိပ်ကိုရောက်တော့ ပြန်တဲ့နေရာပေါ်ကို တွန်းချ လိုက်ကြတယ်။ ကောင်လေး တွေ အားလုံး သူ့အဖွဲ့နဲ့သူ ကိုယ်နိုင်သလောက် ကောက်လာကြပြီး ထည့်ကြ တော့ ထင်းပုံဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတော့တယ်။ အပြန်မှာတော့ ရာဖီ တစ်ယောက် ဧရာမ သစ်ကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းပေါ် ဂျက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဆုံတယ်။ နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် ပြုံးပြလိုက်ပြီး သစ်ကိုင်းကြီးကို အတူတူ သယ် လာကြတယ်။ လေနုအေးရယ်၊ အော်သံတွေရယ်၊ တောင်အမြင့်ပေါ်ကျနေတဲ့ နေရောင်ခြည် စောင်းစောင်းရယ်နဲ့အတူ နှလုံးဘဝင်ကို သိမ်းကျုံးနိုင်တဲ့ ခံစားမှု လေးတစ်ခု သူတို့ကြားမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာပြန်တယ်။ အဲဒါက တော့ ခင်မင်မှု၊ စွန့်စားမှုနဲ့ ကျေနပ်မှုတို့ ပါဝင်တဲ့၊ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတဲ့ ထူးထူး ခြားခြား အလင်းရောင်လေးပဲ။

“လေးလိုက်တာကွာ”

ဂျက်က ပြန်ပြုံးပြလိုက်တယ်။

“ငါတို့ နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အေးဆေးပါကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သား သစ်ကိုင်းကြီးကို မနိုင်မနင်းနဲ့ အတူတကွ အားထည့်ပြီး တောင်ရဲ့ နောက်ဆုံး ကုန်းစောင်းအတိုင်း သယ်လာကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား တစ်၊ နှစ်၊ သုံးလို့ အော်လိုက်ကြပြီး မီးပုံလုပ်ဖို့ ပြင်ထားတဲ့ သစ်ပုံကြီးပေါ်ကို ပစ်တင်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အောင်မြင်မှုအပေါ် ကျေနပ်စွာ နဲ့ ရယ်မောရင်း နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ကြတယ်။ ရှာဖွေက မဆိုင်းမတွ ကင်းမြီး ကောက် ထောင်ရသေးတာကိုး။ သူတို့နေရာရဲ့ အောက်ဘက် တောင်စောင်း အောက်မှာတော့ ကျန်တဲ့ကောင်လေးတွေ ထင်းရှာနေကြတုန်း ရှိသေးတယ်။ အသေးလေး တချို့ကတော့ ထင်းရှာရတာ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ အသစ် တွေ့ရ တဲ့ တောအုပ်လေးထဲ သစ်သီးတွေ ရှာနေကြလေရဲ့။ အမြွှာနှစ်ကောင်ဟာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို လက်တစ်ပွေစီ တောင်ပေါ် သယ်လာကြပြီး မီးဖိုမယ့် အပုံပေါ် ကြည့်လိုက်တယ်။ သူတို့ ဒီလို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းမယ်လို့ ထင်တောင် မထင်ရဘူး။ မီးဖိုဖိုရာ လုံလောက်တဲ့ ထင်းလောင်စာကို ရပြီလို့ ခံစားမိတဲ့ အလျောက် ကောင်လေးတွေလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထင်းရှာတဲ့ အလုပ်ကို နားလိုက်ကြပြီး အနားမှာပဲ ရပ်နေလိုက်ကြတယ်။ ပန်းရောင် ကျောက်စိုင်း၊ ကျောက်မြွှာတွေအသွင် ဖြစ်နေတဲ့ တောင်ထိပ်ဖျားဟာ သူတို့ ဘေးပတ်ပတ် လည်မှာ ပတ်ဝိုင်းကာဆီးထားတယ်။ အသက်ရှူသံတွေ ပြန်မှန်သွားပြီး ချွေးတွေ လည်း ပြန်ခြောက်သွားပြီ။

ကလေးတစ်သိုက်က အနီးမှာ ငြိမ်သက်နေချိန်မှာတော့ ရှာဖွေနဲ့ ဂျက်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီး ရှက်နေကြပေမယ့် ဒါကို ဘယ်လို စပြီး ဝန်ခံရမယ် မသိဘူး ဖြစ်နေလေရဲ့။

ရှာဖွေက မျက်နှာနီနီနဲ့ စပြီး ပြောတယ်။

“မင်း လုပ်လေ”

လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်တယ်။

“မင်း မီးမွှေးလိုက်လေ...”

အံ့ပုန်းဖြစ်နေစရာ မလိုတော့ဘူး ဆိုတော့လည်း ဂျက်ပါလိုက်ပြီး မျက်နှာနီသွားတယ်။ သူက မပွင့်တပွင့်နဲ့ တစ်ခုခုကို စပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“တုတ်နှစ်ချောင်းကို ပွတ်ရမှာ၊ ပွတ်ကြည့်လေ...”

ပြောရင်း ရှာဖ်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်တော်ချောက သူ မစွမ်း နိုင်ကြောင်း နောက်ဆုံး ဝန်ခံတဲ့အနေနဲ့ ကမူးရှူးထိုး ပြောချလိုက်တယ်။

“ဘယ်သူ့မှာ မီးခြစ်ဆံ ပါသလဲဟေ့”

“တုတ်ချောင်း နှစ်ချောင်းကို လေးနဲ့ မြားလို ထောင့်ဖြတ်ထားပြီး ပွတ် ကြည့်ပါလား” လို့ ရော်ဂျာက ဝင်ပြောတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို သုံးပြီး “ရှပ်ရှပ်” အသံမြည်အောင် နမူနာ ပွတ်ပြလိုက်သေးတယ်။

တောင်ထိပ်ပေါ်မှာတော့ လေလေးနည်းနည်း တိုက်ခတ်နေတယ်။ လေနဲ့အတူ ရောက်လာတာက ပစ်ဂီ။ ခါးမှာ ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထား တယ်။ သူဟာ တောအုပ်ထဲကနေ သတိကြီးကြီးထားပြီး အားခဲထွက်လာတယ်။ ညနေစောင်း နေရောင်ကြောင့် သူ့မျက်မှန်ဟာ အရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့။ ခရုသင်း ကိုတော့ လက်မောင်းနဲ့ ညှပ်ထားတယ်။

ရှာဖ်က သူ့ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့ ပစ်ဂီ၊ မီးခြစ်ဆံပါလား”

တစ်တောင်လုံး မြည်ဟည်းသွားမလောက် ကျန်တဲ့ ကလေးတွေက လည်း ဝိုင်းအော်ကြ ဟစ်ကြနဲ့။ ပစ်ဂီက ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး ထင်းပုံအနားကို လာတယ်။

“ဟာ... မင်းတို့ ထင်းပုံကြီးက အကြီးကြီးပဲကွ”

ဂျက်က ရုတ်တရက် လက်ညှိုး ထထိုးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“သူ့မျက်မှန်ရှိသားပဲ၊ ဒါကို ငါတို့ မှန်ဘီလူးလို လုပ်လို့ရတယ်”

ပစ်ဂီ နောက်ပြန်မလှည့်နိုင်ခင်မှာပဲ သူ့ဘေးမှာ လူတွေ ဝိုင်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့ကိုလွတ်”

သူ့မျက်နှာပေါ်ကနေ မျက်မှန်ကို ဂျက်က ဆတ်ခနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ ပစ်ဂီရဲ့ ကြောက်အားလန့်အား အော်သံ ထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့မျက်မှန် ပြန်ပေးကွာ၊ ငါ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး၊ မင်းတို့ လုပ်တာနဲ့ ခရုသင်းကွဲလိမ့်မယ်...”

ရုဇွန်က သူ့ကို တံတောင်နဲ့ တွက်ထုတ်လိုက်ပြီး ထင်းပုံနားမှာ ထိုင်ချ လိုက်တယ်။

“အလင်း မကွယ်နဲ့”

တွန်းတာတွေ၊ ဆွဲတာတွေ၊ တင်တင်စီးစီးခိုင်းတဲ့ အသံတွေနဲ့ ဆူညံ နေတယ်။ မျက်မှန်ကို ဖြတ်သန်းလာတဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ သစ်ဆွေးစ တစ်စ ပေါ်မှာ စုစည်းသွားပြီး ဖြူလင်းစူးရှတဲ့အထိ သေးသွားအောင် ရုဇွန်က မျက်မှန်ကို ရှေ့တိုးလိုက်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်လုပ်၊ ဟိုဘက်တိုးလိုက်၊ ဒီဘက်တိုးလိုက် လုပ် တယ်။ ခဏငယ် တစ်ခုအတွင်း ပါးလျှာတဲ့ မီးခိုးငွေ့တန်း တစ်တန်း ထွက်လာပြီး မျက်နှာကို အငွေ့လာရိုက်လိုတောင် ရုဇွန် ချောင်းဆိုးမိသွားတယ်။ ဂျက်ကလည်း ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ရုဇွန်မျက်နှာဆီ လာနေတဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေကို တခြားဘက် ရောက်သွားအောင် ညင်ညင်သာသာပဲ လေမှုတ်ပေးတယ်။ မီးခိုးဟာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ပိုပိုထူထဲလာပြီး မီးတောက်သေးသေးလေး ထတောက် လာတယ်။ မီးတောက်ကို တောက်ပတဲ့ နေရောင် အောက်မှာ စစချင်း မမြင်ရဘူး။ နောက်မှ သစ်ခက်တစ်ခုကို ဝါးမျိုပြီး ပိုကြီးထွားလာ၊ အရောင် ပိုရဲလာပြီး သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်း ကို မီးကူးတယ်။ သစ်ကိုင်းကတော့ ဖြောင်းခနဲ အသံတစ်ခုနဲ့အတူ မီးထပေါက် သွားတယ်။ မီးတောက်ဟာ မြင့်သထက် မြင့်လာပြီး ကောင်လေး တစ်သိုက်လည်း အူမြူး ကုန်ကြတယ်။

“မျက်မှန်... မျက်မှန် ပြန်ပေးလေကွာ” လို့ ပစ်ဂီက ဝူးဝူးဝါးဝါး ထလုပ် တယ်။

ရုဇွန်က မီးပုံနားကနေ ခွာရပ်လိုက်ပြီး မမြင်မကန်းနဲ့ လိုက်စမ်းနေတဲ့ ပစ်ဂီလက်ထဲ မျက်မှန်ကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပစ်ဂီအသံက ပွစိ ပွစိ ပြောသံ အဖြစ် ပြောင်းလဲ လျော့ကျသွားတယ်။

“ဝါးနေတာပဲ အကုန်ဝါးတားတားချည်းပဲ၊ ငါ့လက်တောင် ငါ မမြင်ရဘူး”

ကောင်လေးတွေကတော့ ကခုန် နေတယ်။ တအားဆွေးနေခဲ့တဲ့ လောင်စာ ပုံဟာ ခုတော့ အရမ်းခြောက်သွားတော့ကာ သစ်ကိုင်းတွေ အကုန်လုံးဟာ